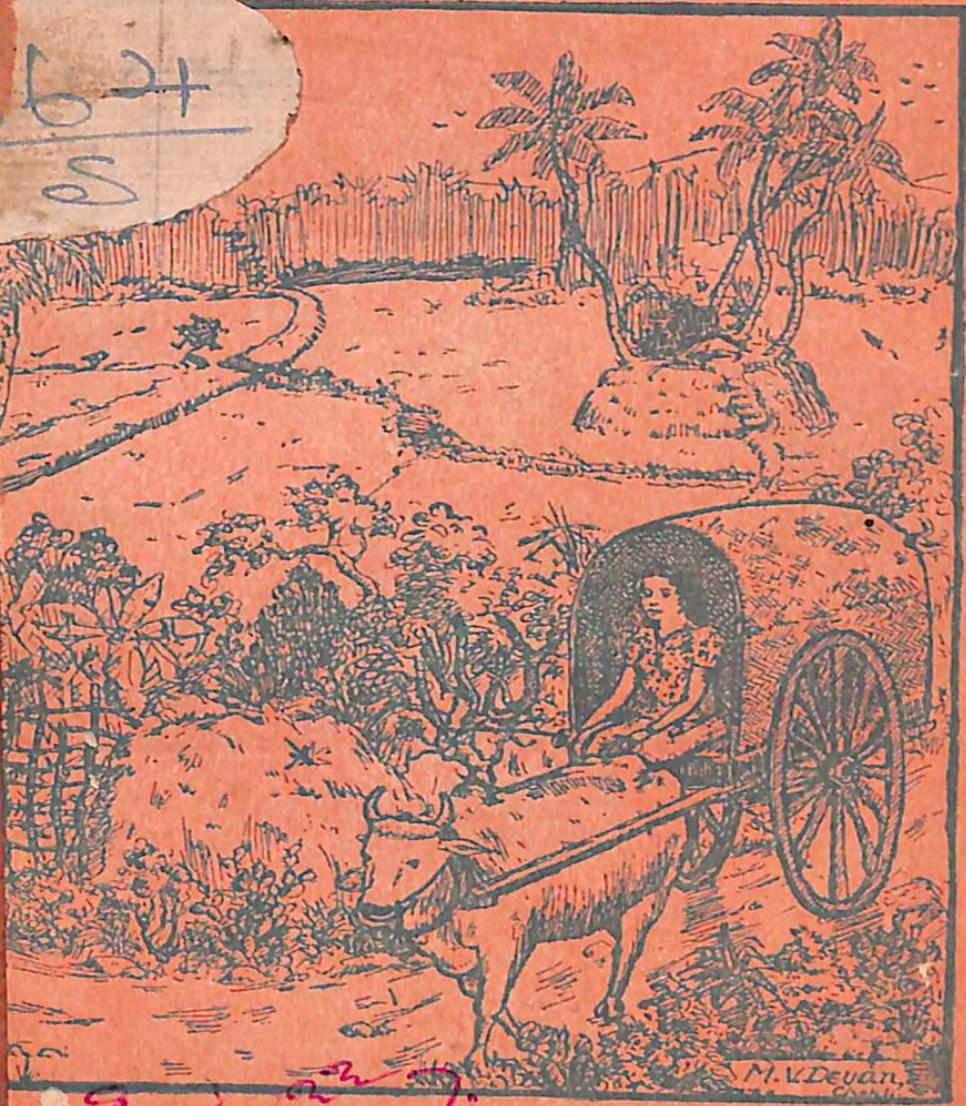

രൂപ വണ്ണി

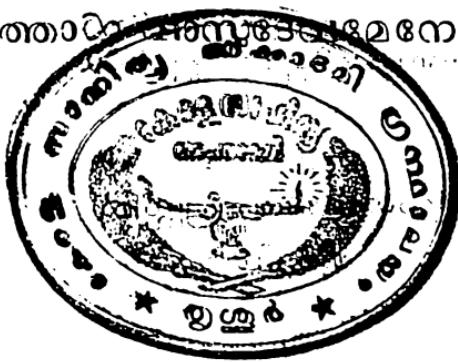
മലബാറിലെ ഒരു ദാനാർ വാഹനമാണ് വണ്ണി.

~~364~~

കുട്ടി വാദി

റഹമകത്താ:

വാളുള തോറി മന്ദിരം, ബി. എ.

പ്രസാധകനാർ:

മംഗളം അയം ലിമിറ്റഡ്,
തൃജിവപേരുർ.

1121/1946/C.I.T. Regd.

[വില: 1ക. 8സ]

കനാംപതിപ്പു്: കൊപ്പി 1000.

തൃപ്പിവഹേയർ
കംഗളോടിയം പ്രസ്തിൽ
അച്ചടിച്ചുത്.

വിഷയരിവരം

എ.	പ്രത്യാഗമനം	...	1
ര.	അതിന്തിയായിട്ടും	...	28
ന.	വിവാഹത്തിനാശം	...	41
ര.	അക്ഷേപപ്ല്ലടി	...	67
ര.	വീട്ടിലും ചുറ്റും	...	78
ന.	അച്ചന്ന മകനം	...	84
ര.	കാളിവണ്ടി	...	95

കി ഓ ലൈ വ സ്റ്റി

പ്രസ്താവനം

തീരെ സമയം കളിയാനില്ലാത്തവക്ക് മാത്രം നേരി ടേണ്ടിവരുന്ന അപ്രതീക്ഷിതങ്ങളായ വലേ പ്രതിബന്ധം ഒരു ദിവസം കൈവിധം പിന്നിട്ടിനുംശേഷ്, തുലിവണ്ടി റയിൽവേഗയിററിനാട്ടുക വന്ന കാവലായി. ആ കാത്തിനില്ലിന് അവസാനമില്ലാത്തതുവോലെ തോന്തി. തീവണ്ടിക്കുടുടം ഇരുപ്പം മുരത്തിനിന്നു കേട്ടിരജ്ജിക്കില്ല, അതു വരുന്നതു കാണാനില്ല. കുടിവിൽ അക്കുമഹായി മുരം പിന്നിട്ടിനു അതു, താവളമടങ്ങത്തിന്റെ സൂച നായായി ഉറക്കു ചൂംമിട്ടകൊണ്ടു വരുന്നവനു. റയിൽവേഗയിററും അവിടെ കാത്തിനിന്നുകുന്ന അഴുകുള്ളും, അതു കൈ മിന്നൽപ്പിന്നർവ്വോലെ കടന്നവോകുന്നതു കണ്ടു. കാവല്ലാരൻ ഗയിരു തുറന്നു. റയിൽവേഗ്യും ഷനിലേജ്ഞും ഇനിയും മുരം കരേജുണ്ട്. കാറിലിരിജനുമി; തുണ്ണുമേരോൻ വാച്ചുനോക്കി. കഷ്ടി കുപ്പതു മിനി ടുണ്ട്. അയാൾ മുന്നോട്ടു കരിഞ്ഞതിനു വീണ്ടും ശ്രദ്ധ തുലി തുട്ടി. കാർ വാവരും. അതാ, കുടിവിൽ, ഗ്രേഡുകൾവരിസരും. മനോഭ്രാംഗതയ്ക്കിച്ചുയോടുള്ളടക്ക കാർ നിന്നു. ‘പേട!—വാതിൽ മലൻ. കൈ പോട്ടു വന്ന സാമാനം വാരി കൈക്കലാക്കി. “എടോ, രണ്ടാംസ്ഥാസ്, എറണാകുളം.”

“സർ, കഴുറി സമയമെന്ത്? വേഗം എന്നു ചിന്നാലെ—”

പുരുഷനും അതുകൊള്ളാൻ നിരഞ്ഞിരിക്കുന്നു. പോതുന്ന സ്വന്തമായ സാമത്ര്യത്താണു അതിനിടയിലും വീണ്ടി. കൂദാശക്കാനും അതതുതനും ഏഴുപ്പത്തിൽ സാധിച്ചിട്ടുണ്ട്. ‘ബീം, ബീം, ബീം’ മുന്നാബേഖൽ. മരിയുടെ വാതാൽ തുണം പോതുന്ന സാമാനം അക്കത്തിട്ടുണ്ട്. ശാർഡ് വിസിലുതി. കൂദാശനേന്നും മരിയിൽ ചാടിക്കയറി, മടിള്ളിലെ തുണ കയ്യിൽക്കിട്ടിയ നാലഞ്ഞാലുടെ ഒരു നാഞ്ഞും പോതുക്കുന്നതുകൊണ്ട് തുണ. ‘തുണ, തുണ, തുണ!?’—വണ്ണി പത്രക്കു ഇളക്കിത്തുടങ്ങി. ഒരു കിത്തപ്പോട്ടുടർന്നും കൂദാശനേന്നും മെത്തയിലിയുണ്ട്.

ദ്രോജ്ഞൻ പിന്നിട്ടുണ്ട്. വണ്ണിക്കു വേഗം കൂടിക്കൊണ്ടിരുന്നു. കൂദാശനേന്നും പിന്നിലെങ്ങും ചാഞ്ഞു വത്തമാറാക്കുന്ന കടലാസ്സും വീതിക്കാക്കി. ഉടരു കണ്ണതു വാല്പക്രൂസ് മജ്ജമായ കിത്തപ്പിനു കാരണം കുറിഞ്ഞിട്ടുണ്ടുമാണെന്നും, അതിനു കൈക്കണ്ണ ഉഘയം തന്നെത്തുടെ ‘കക്കാസ്’യാണെന്നുമുള്ളു ഒരു കന്ധനിക്കാരുടെ പരസ്യമാണും. താൻ അതു കഴിച്ചുതുടങ്ങുണ്ടെന്നു കാലം തീച്ച്ചയായും അസന്നമാണ്റിരിക്കുന്ന എന്ന കൂദാശക്കാനും തോന്തി. “വരട്ടു, താൻ മടങ്ങിവരട്ടു. ഇന്തി അംഭാന്തിച്ചുതു പറിച്ചു” എന്നും, ദേഹത്തിലാകെ ഒരു പരീക്ഷണം കഴിച്ചും, സ്വയം പറഞ്ഞു. കടലാസ്സും താഴേ വെച്ചു ചുറ്റേണ്ണും കാക്കിക്കണ്ടിരുന്നു.

നാലഞ്ചുമാസം മുമ്പ് പെൻഷൻ പറവിപ്പിരിഞ്ഞത് തിനാദ്ദേഹം കൂട്ടിമേരോന്ന ഭിക്ഷപ്പൂഴിം തന്റെ അരു ഫോറുചത്തുക്കരിച്ചു വലിയ സംഭവത്തെന്നയാണ്. അരു തിപ്പു: പത്തിയൈത്തെന്നു കൊല്ലും അതുതമാനിലെ അരു വ്യവസ്ഥമായ കാലുവസ്ഥ അവാദവിച്ചുകഴിഞ്ഞത് ഒരാഴി എ അപരാഹ്നപ്രാം, അയാൾ അതിനാകുമ്പും എത്രതെന്നു അരോഗ്യാശുഖഗാത്രനായിരുന്നാലും ശ്രീ, കരേ പരഞ്ഞ ലില്ലാവാതെ തരമുണ്ടോ? എതാൻടു് എകാന്തമായ അരു വിച്ഛേത ജീവിതം; കർണമായ ജോലിയുടെ സ്വഭാവം; തടവുകാരിൽവിന്നു് എത്രസമയത്താണ് ഉച്ചത്വം വരിക എന്ന ദയം; എല്ലാറിനംമേലെ കർണമായ ചുട്ടു്! അതുമാത്രമോ? ഭടങ്ങിചനിട്ടും മനസ്സുബം തീരു ഉണ്ടായിട്ടില്ല. ഒരു താസിൽപ്പാരായിരിക്കുക എന്നതു്, അളന്ത മാനിലാധാരക്കൂട്ടി, കുഞ്ചി ഗൗരവമുള്ള പദവിയാണ്. അക്കാലങ്ങളിൽ ഒഴിവെടുത്തു നാട്ടിലേണ്ണു വരകു പരമാനന്ദമായിരുന്നു: “താസിൽപ്പാർ! അതുകൂടായ ഭാഗ്യവാൻത നനു!” എന്നല്ലോം മുഖംനാക്കിയും നോക്കാതെയും, എന്നാൽ താൻ കുർമ്മക്കുയും, പലഞ്ചു പാഞ്ചകു പത്രി വായിരുന്നു. അതു സദ്ഗംഭേക്കിലെല്ലും പെൻഷൻകാലം മുഴുവൻ നാട്ടിൽ വന്ന പരമസ്വരായി കഴിക്കാമെന്നു കൂട്ടിമേരോന്ന മനസാ തീച്ചുപ്പെട്ടുത്തുകയും ചെയ്തിരുന്നു. എന്നാൽ അതു മനോരാഖ്യങ്ങളെല്ലും ധമാത്മത്തിൽ എത്ര കൂടുതലായിട്ടാണ് പരിഞ്ഞമിച്ചതു്!

ഈ സ്ഥിതി, ഒരു താസിൽപ്പാരുടെ പദവിക്ക് നല്കു ചെയ്തുനന്ന് വഹ്നമാനംകൂട്ടി കിട്ടാതെ ഒരു കാലം, ഒരു

അത് വരെമെന്ന കൂദ്ദംമേനോൻ ഉട്ടപ്പാഗകാലത്തു് ഒട്ട
ജീലും ഹാക്കാജുയില്ല. എന്നാൽ അതു് ഇതു നിലാ
തമായ പ്രതികാരബുദ്ധിയോടെ തന്നെ പിടിക്കുട്ടമന്നാം
ആയാൾ സ്വന്നത്തിൽപ്പോലും വിചാരിച്ചിട്ടില്ല. ത
നെറ്റ് സ്ഥിതിയുടെ ഇംഗ്ലീഷാധത്പേരു്, മരിയാഗിയിൽക്ക
പൂലിറങ്ങിയ ദിവസം അയാൾക്കാരഭവപ്പെട്ട്. അതും
കാലം എഴുന്നുവോലെ തന്നെ കൂട്ടംയുണ്ടായിരുന്ന ശി
വായി, ഇന്തിരയുടെ തന്നെ സാമാന്യങ്ങളുടെ മേൽനോ
ട്ടം വഹിക്കാൻ ഉണ്ടാവില്ലെന്ന വാസ്തവം അയാൾ അ
നാ കണ്ടു. ചുംബം അപ്പീസുകാരുടെ മഞ്ഞാലകെട്ട് ചെങ്ക
മാറ്റം, ഇതിനൊക്കെ ക്രോസ്റ്റി പ്രക്രമാക്കി. ഗവണ്മെണ്ട്
പ്രസ്താവനയും കൂദ്ദംമേനോന്നായിരിക്കുന്ന ഏന്നായാൽക്കു നോയ
പ്പെട്ടു.

തന്നെ സ്ഥിരത്തിൽ വന്ന ദയനീയമായ പ്രാധാന്യ
മില്ലായും അയാശജീ എല്ലാ ദിക്കിലും പടിക്കിട്ടി. അയാൾ
ലാട്ടിൽനിന്നു കോഴിക്കോട്ടേക്കു താമസം മാറ്റി. അവി
ടേജും അതേ അർഘ്യഭവംതന്നെ! അതു ഉട്ടപ്പാഗകാലത്തെ
അവധിക്കാലങ്ങളിൽ കോഴിക്കോട്ടുനായ താമസത്തെ
പൂറ്റി അയാശേണ്ടതു്. എന്നൊരു പുത്രാസം! ഗവമെണ്ടു
വക വഴിചേരുവായോ; കൂടാതെ യുത്തടിക്കാൻ വേണ്ടതിലെ
ധിക്ക് വണ്ണം; പോകുന്നുവെത്താക്കു കൈയ്യൻ ഉദ്ദ്രോ
ഗസ്യെൻ വഴിയിടുവെ ശൗരവം. കൂടുതലിടുന്ന കണ്ണു
പോകുവാൻ വരുന്ന പരിചയക്കാരാണെന്നും അനുഭവ
യി. അവധിക്കാലം ഒരു നിമിഷംപോലെ കഴിഞ്ഞു
പോയിരുന്നു. ലഹരിമയം. വണ്ണമോ? അനുഭവല്ലും യാ

നാം ചുണ്ട്. ഈനോ അരതെല്ലാം പ്രത്യാസപ്പേട്ട്. കൂദ ചൊ
റിയ പെൻഡിനു തനിച്ചുള്ളൂ. ഇന്നിരേത് രണ്ടാംക്രൂ
സിൽ സംശ്വരിക്കവാൻ തനിക്കു ത്രാണിയില്ലെന്ന കൂദി
അമ്ഭോൻ കണ്ണു. ത്രിലിയുടെ ഇരട്ടി പോട്ടക്ക് സംശാരം
എടാട്ടക്കാരാം വകയില്ല. ഇവയെല്ലാം ഇനിരേത് എണ്ണം
ന്തണാം. പോട്ടക്ക് ആവശ്യത്തില്ലയിക്കം സംശാരമാ
യി കൊടുത്ത അതു അംഗങ്ങളുടെ കാഞ്ഞം അയാളും അര
പ്പോഴിം അല്ലടിക്കാണ്ടിരുന്നു.

ഈതിലെല്ലാം ദയകരം, അയാളുടെ കഠിനമായ ഏ
കാന്തചാസമാണ്. മുരേ, അതുനമാനിൽ, കരജ്ജു താ
മസിച്ച കാലം പ്രത്യുഥുമാണ്. അവിടെ ഈ ഏകാ
ന്തത അയാൾ തീരെ അറബിച്ചില്ലെന്നതനു ചാ
യാം. നാട്ടിലേജ്ജു മടക്കത്തിന്റെ പ്രതീക്ക ക്ഷമകേ
ടോടെ അതിൽ കയതരം അതുപാലുത വീണിരേണ്ടാണ്.
അനു വത്തമാനക്കടലാസ്സിൽ കണ്ണ നാട് ഏതു മരോം
മരവും പ്രഖ്യാദവുമായിരുന്നു. ‘എൻ്റെ നാട്’ എ
നു മുരഡിക്കിൽ കരക്കിരുന്ന സപ്രഭൂം കാണണ്ടു് ഏ
തു് ഏകാന്തതയെയും ആദ്യാസപ്പേട്ടതു്. ഈ സപ്ര
ഭൂടീക്കിയുടെ ഫലമായി, പെൻഡിന്കാലം ഓടിവന്ന
തു് അയാളിന്നതില്ല. ഉന്നേഷങ്ങളാട്ടം, സുവരുത്തും
ടെ നാടിയായിക്കുത്തിയ കയതരം അകാരണമായ മ
നോവേദനയോട്ടം ത്രിക്കിയാണ് അയാൾ നാട്ടിലേജ്ജു മ
ന്ത്രിയതു്. ഏന്നാൽ അ നാട് ഏതു ത്രസ്തും! താൻ
അത്രയും കാലം ആക്ക്രോഷിച്ച പിടിച്ചിരുന്ന പ്രതീക്ക
കർ, കന്നാടിയാംത്, നില്ലുഭന്നും ത്രജ്ജിത്തും മായി

അന്നും പാപമാരിയാണ് എന്ന വരയത്താണ്. എന്നും തന്റെ കാരിക്കാരിയാണ്. തനിക്കു സ്നേഹമോ താൽവയ്ക്കും ഉണ്ടായിരിക്കുവാൻ ചിലർ കനകിൽ മരിച്ചവോടി; ബാക്കിയുള്ളവർ ദൈവികകാഴ്ചിൽ താമസമുറപ്പിയും. വന്ന ഉടനെ ആ താൽവയ്ക്കാമ്പ് കത്തുതാം. എന്നാൽ അവരിലും അധികം മട്ടം അതു കാഞ്ഞമായിട്ടാണില്ലെങ്കിലും. കത്തുകൾക്കും വളരുതുന്ന താമസിലേു മറുപടികാട്ടിയുണ്ടു്. അവർ മറുപടി അയയ്ക്കുയെ ചെങ്കിലും യിരുന്നാവകിൽ, പഞ്ചാംഗം, അതു് അയാശേ അന്തരീക്ഷം പേരിനിസ്തികയില്ലായിരുന്നു. സ്നേഹിതനാരകട കാഞ്ഞമാണെങ്കിൽ, പത്രിയവത്തെങ്കാണ്ടുതിനാശഭ്യം, അതു ശേഷിക്കാനാണോ! ഇനി ആരുകിലും ഉണ്ടെങ്കിൽ തന്നെ അവരാല്ലോ, വരുന്നവഴിക്കു കാണ്ടിൽവെച്ചു പരിചയപ്പെട്ടുവരേക്കാം അട്ടപ്പും കുറവത്തിനായും തോന്താം.

അതുകൊണ്ടോ, വഴിക്കേ ക്രമപരിഥിവെച്ചു പറി
ചയ്യപ്പെട്ട ഇടപ്പെട്ടിക്കാരനായ ഒരു സ്നേഹിതന്റെ അ
ധാർമ്മം എഴുത്തുകൊടുത്തു അഭ്യാസിക്കുന്ന ക്ഷണന്ത്രകാരം റ
ണ്ടു ദിവസം അവാടെ താമസിക്കുവാൻവേണ്ടി അങ്ങനേ
ട്ടു പൂശ്പട്ടതു. അതു പരിചയകാരനും, അനുന്നതമാനിൽ
കരിട്ടതു ജോലിക്കാരനായിരുന്നു. പെൻഷൻവാറി വ
നിരിക്കുകയാണ്. അതുകൊണ്ടും അവക്കു തന്മുഖം ഒരു
സാമാന്യവസ്ഥയും ഉള്ളവായിരുന്നു. മരഹാനും സംസാരിക്കു
വാനിപ്പെട്ടിരുന്നു, അനുന്നതമാനിലെ മേലുള്ളാഗസ്ത
നാടുകു സ്വന്നാവെവെവരിത്രുദ്ധാളുപ്പറിയും അവിടു
തെന്തു കാലാവസ്ഥയെല്ലപ്പറിയും അവക്കു ധാരാളം സം

സാരിച്ചിരിക്കാമല്ലോ. ഇടപ്പെട്ടിയിലെ സ്നേഹിതൻ അംഗരു വലിവൈശ താൽവഞ്ചിക്കാരനായിരുന്ന എന്ന് ഇതിനാത്മകമില്ല. ഒരേ സമലത്തു്, സപദേശത്തുനിന്ന വളരെ കൂറത്തു്, പ്രവൃത്തിയായടക്കിയന്ന രണ്ടാഴ്ചകൾക്കും തന്മിൽ സപദേശത്തു വന്നാൽത്തുടി വിട്ടവോകാത്ത, പുന്നും സൗകര്യപ്പാറി ഉണ്ടാക്കാവുന്ന, ഒരു സാമാന്യവസ്ഥയം മാത്രമേ അവക്കുത്തമില്ലെന്ന്. എങ്കിലും ഈ ബന്ധം തുള്ളുമെന്നോന്ന് ഇച്ചപ്പാർ വളരെ അതുപരാസകരമായി. രണ്ടു ദിവസമെങ്കിലും കോഴിക്കോട് വിട്ട് താമസിക്കാമല്ലോ. കോഴിക്കോട് താമസം തുടങ്ങിയതുതന്നെ തെറാഡി. പണ്ണേം താനീരു ലാടനാണ്. പട്ടണത്തിൽ അരന്തു കൂരെ താമസിച്ചിട്ടില്ല. ഒരു മുദ്ദ ലാടൻ ഗ്രാമത്തിലെ പശ്ചാത്യലഭത്തിലാണ് അയാളുടെ ജീവിതം അധികവും ഉണ്ടായിട്ടുള്ളതു്. കോഴേജിൽ പഠിച്ചിരുന്ന കാലത്തു് എറണാകുളത്തുടി ഇംഗ്രേസിലും—വിസ്തൃതങ്ങളായ പാടങ്ങളും, പറമ്പകളും, തുറന്ന മെത്താനങ്ങളും, കനിന്മുഖം ചുഡാകളും മറ്റും—അയാൾക്കണ്ട യിട്ടുണ്ട്.

കോഴേജിൽ പഠിച്ചിരുന്ന കാലത്തു്!—ഈ സമയത്തു് വണ്ടി അല്ലവാന്നേറ്റും വിട്ടിരുന്നുകിലും, അതു് കുടിവിൽ എറണാകുളത്തുചെന്ന റാല്പുമെന്ന് അയാൾ തീരെ ഹാത്തിരുന്നില്ല. ദീണ്ടം എറണാകുളം സന്ദർഭം കാമെന്ന അതും അയാളെ അരങ്ങേട്ടാകഷിച്ചതു്. ഉദ്രാഗമാഴിയുന്നതിന്നു മുമ്പ് അവധിക്കാലത്തു് കരിക്കൽ അയാൾ അവിടെ പോവുകയുണ്ടായി; അന്ന് പഴയ മുക്കാമനാരിൽ തിലർ ക്ഷണിച്ച സർക്കരിക്കക

യുമാംകായി. എന്നിരിക്കാലും കോഴ്ത്തിള്ളും അതിനെന്നും ബന്ധിച്ച സകലതും അയാളിൽ വെറുപ്പാണ് ഉള്ളവാക്കിയിരുന്നതു്. നിഷ്ടലങ്ങളായിപ്പറിഞ്ഞമിച്ച ഒരായിരും അതുകൂടി ടേജും പരിഗ്രാമങ്ങളും ടേജും പിതാവായ അല്ല സ്ഥലത്തു ഇനിയൊരിക്കാലും പോവാൻ അയാൾ താൽ പത്രപ്പട്ടിക്കില്ല. വിദ്യാല്കാസകാലത്തെ ഒരു സംഭവത്തെ കാരിച്ച മാത്രമേ, അയാൾക്ക് മുഴീയോടുള്ള അരുംലാചിക്കവാൻ കഴിഞ്ഞതിനെന്നാളുള്ളൂ. അതു് എറണാകുളത്തെ സ്ഥംഖനിച്ചതല്ലതാണോ. അവിടെനിന്നു കരേ വടക്കുകീഴുക്കോടു നീംചീയ ഒരു പ്രശ്നത്തമായ ഗ്രാമത്തിനാണുംഖനിച്ചതല്ലതാണ് അതു കാം. അതു് ഇപ്പോൾ വണ്ണി എറണാകുളം സമീവിക്കണ്ടോടൊപ്പും അയാളെ വിത്തുടന്നവനും, സുവർത്തമായ ക്രതരം മുച്ചുയോടുള്ള ഓമ്പയിൽ ഇടവിടാതെ സ്ഥലം പിടിച്ചു, നിശിത്തമായി മുന്നോട്ടുയാള്ളുടന്നെ.

ഇതിനും ഏറെക്കരെ ഉത്തരവാദി, അതു തീവണ്ടിയാത്രയും, പാടത്തു മുള്ളിച്ചുവീണ അതു മലപ്പാറയുമാണെന്ന് പറയാം. പട്ടണത്തിലെ അന്നസ്വീതമായ തിരക്കും വിട്ടും, പടന്നപിടിച്ചു അഴകോട്ടുട്ടിയ അക്കഷക്കമായ നാട്ടിന്നുവരുത്തുടെ സുടിപ്പോക്കനും വണ്ണി, ഫ്രായം തുടിയവക്സ്തുടി അല്ലും ഉപേഗജനകമാണ്. വെള്ളം മുഴവൻ വരുവാതെ കുടക്കുന്ന പുത്രവക്സ്തുങ്ങൾ; കൊരു കുഴിന്തത്തും കഴിയാത്തതുമായ പാടങ്ങൾ; കൂരെ കൈഞ്ഞ തത്തു വയലുകൾക്കും അതിരിട്ടും, ചന്തുവാളുവുമായി മുട്ടിനിച്ചുന്ന ഹരിതവർഗ്ഗമായ പ്രകൃതി; അവിടെ തല പൊക്കി നോക്കുന്ന മന്ത്രിയ കനകൾ; ശാഖാൾ കടന്നുചൂ

കുറാ മുലാഗ്രാമം അരയാളെ ദേഹവന്നിലെപ്പും താ ശ്ലാലിച്ച കൊണ്ടവകയും, സപ്പളം കാണിച്ചകയും ചെയ്യു.

അതു സപ്പളം പ്രമാറരാഗത്തിനെല്ലുംബന്ധിച്ചു താങ്കു. കൂദ്ദംമേനോന്ന ചെൻഡിപ്പുായമായി. അതിനിടയ്ക്ക് സംഭവങ്ങൾ വലതു നടന്നകഴിഞ്ഞു. എന്നിരിക്കിലും അതു ഒരു സംഭവംമാത്രമേ, സ്നേഹത്തെല്ലുംബന്ധിച്ചുടുത്താളിം അയാളിൽ സ്ഥായിഖ്യായി സ്ഥലംവിടിച്ചിട്ടുള്ളൂ. കോരേളജിൽ പഠിച്ചിരുന്ന കടവിലത്തെ കൊല്ലുത്തെ അയാളോമ്പിച്ചു: മാധ്യവന്നന്ന ഒരു പരിചയകാരിരാമമാനിച്ചു് ഒരു ശനിയാഴ്ച ഇടനേരം തുകാക്കരിക്കില്ലെന്നില്ലെന്നും അയാൾ മനസ്സിൽ ചിത്രിക്കില്ലു. മാധ്യവൻ അയാളിട പ്രത്യുക്ക സ്നേഹിതനായിരുന്നില്ല; സ്നേഹിതന്റെനെന്നയായിരുന്നില്ലെന്നവേണ്ടം പറയുക. രണ്ടാളെ തമിലട്ടുകിക്കാൻ വേണ്ടുന്ന ഒരു സാമാന്യസ്വഭാവംവോലും അവരിൽ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. കനം ചെയ്യാൻ തോന്ത്രിക്കാത്തു ഉണ്ടാക്കരഹിതമായ, ഒരു ശനിയാഴ്ചപിവസം ഇടനേരം മാധ്യവൻ അയാളെ വിട്ടിലേപ്പു ക്കുണ്ടിച്ചു. കൂദ്ദംമേനോന്ന അതു സപീകരിച്ചു് അയാളിടുട്ടെന്നും പോവുകയും ചെയ്തു. താൻ വിചാരിച്ചിരുന്നവോലെ മുഖിപ്പുന്നു മാധ്യവൻ എന്ന കൂദ്ദംമേനോന്ന വഴിക്കു മനസ്സിലായി. അവൻ തുകാക്കരാറു എത്താരായെങ്കിലും, സപ്പത്തുംബന്ധിച്ചമായ ലജ്ജയും ഭീതപ്രവും കൂദ്ദംമേനോന്ന മടങ്ങുവാൻ ഫേരിപ്പിച്ചു. കരസ്വന്നർ വീട്ടിൽ അല്ലെങ്കിൽ ഏതുംനുണ്ടാണെന്നും കനംചെപ്പുക എന്ന പ്രക്രിയയും അയാളെ വിശ്വമിപ്പിച്ചു; ഒ

ടങ്കിയും എന്നയാൾ വളരെ സംശയിച്ചു. എന്നാൽ മടക്കത്തിന് മതിയായ കരാഴിക്കാവു കാണുവിടിയാൻ സാധിക്കാത്തവെന്നും അയാൾ അതു ലീഖബാൻ. എന്ന മാത്രമല്ല, ഡീട്ടക്കണ്ണാടും വല്ലിച്ചുവന്ന റാധവൻറെ സൗഖ്യാദ്ധ്യാവത്തെ പെട്ടുന്ന യാതൊരു കാരണവും പൂരത തച്ചടപ്പുന്നതു ഉണ്ടാക്കുട്ടേപ്പേ എന്നും അതു സാധു വാസ്തവത്തിൽ ഭയപ്പെട്ടു.

“നമുക്കു, മെല്ലു, അലങ്ങരിയാതെ പീടിൽ ചെല്ലു ണം” എന്ന പഴിക്ക മാധ്യവൻ പറഞ്ഞു.

“എൻ, അതു മോഗമല്ലു? മരറാരാമാള്ളടി ഉണ്ടും അവരെ മുൻകൂട്ടി അറിയിച്ചില്ലെല്ലുക്കിൽ അവക്ക ഒരു ജപിമട്ടാവില്ലു?”

“അതു സാരമില്ലു. എന്നു വന്നാലും അമല്ലും നാ നോക്കടിയും മാത്രമേ പീടിലുള്ളൂ. അതുകൊണ്ട് പേടിക്കാനില്ലു.”

പാടം കഴിത്തു്, അവർ കരു കയറരത്തിലെത്തി. രണ്ട് ചരിക്കം നില്ക്കുന്ന കരേ കടില്ലകൾ പിന്നാട്ടു്, ഒരു സ്വർഘല്ലുട്ടി തുണ്ടുന്ന കരു ചെറിയ എടപ്പുണ്ണെ സമീ പിച്ചു. അതാൽ കരു ചായപ്പീടികയും പലചരക്കുടി കയുമണ്ടു്. അതു എടപ്പു കഴിത്തു്, അതിനെന്ന് എതിർവ ശത്രായി, അല്ലും കുറേ കരാലും, അതിനെന്നുനേക്കു് കരു ചെറിയ ഇടവഴിയും. അവർ ഇടവഴിയില്ലെട പോയി കരു പടക്കിലെത്തി. അവിടെനിന്നു്, സാമാന്യും വല്ല ദേഹത വീട് കാണായി. അകത്തുനിന്നു് കച്ചയന്നുങ്ങ കൈണം കുമ്മക്കണില്ലു. അവർ പത്രക്കു അകത്തു ക

ടന്നു ഉണ്ടതെന്തെങ്കി. മാധവൻ ചെള്ളപ്പ് ഉമ്മാദാ തിൽ യട്ടി, “ശരംഡു, അര—ചേര്” എന്ന വിച്ഛിച്ചു.

വാതിൽ തുറന്ന പ്രായം തുടിയ ഒരു സുഖി പ്രഭുക്കി ഡായി. തന്റെ നാടൻവേഷം. തലമുടി അഞ്ചു നിറം മാറി ചില ഭാഗം വൈശ്വാസിക്കിവോലെ വൈഴ്ത്തിരിക്കുന്നു. അരപ്പൂർവ്വം പൂരിക്കണ്ണജീവൻ കുറുപ്പുനിറം തീരേ വിട്ടി കുറപ്പ്. അവപ്പു താഴേ ശാന്തമായി പ്രകാശിക്കുന്ന കണ്ണുകൾ, അവക്ക് ശാശ്വാധാരണമായ ഒരു തേജസ്സു നബ്ദി. അന്നക്കുമററു ഒരു തൃപ്പിക്കിടക്കുന്ന തടാകങ്ങളിൽനിന്നുണ്ടാവുന്ന പുരപ്പുട്ടനാംബന്നു തോന്നാറുള്ള ഒരു വക്ക് രീതിപ്പാശായ തേജസ്സും, അതു കുറുക്കിയിരിക്കുന്ന ശാന്തസ്ഥലി പൂതേത്തേജ്വു വന്നിരുന്നു. ഒക്കെന്ന കണ്ണമാറുയിൽ അവക്കുടെ മുഖം വികസിച്ചു.

“എന്തോ, ഇത്തവണ ഇങ്ങനെ അറിയിക്കാതെ വരാൻ തോന്നിയതും? ഇതാരാണോ?”

“അംഗ നൃജിതമനു അറിയിപ്പുണ്ടോ. എൻ്റെ ക്ഷാസ്ത്രിലാണോ. കരേ വടക്കാണോ സപ്തദശം. വിസ്തുരിച്ചു പിന്നെ പറയാം. തെങ്ങേക്കാണ്ണിരി ചായ വേണും. നുണിക്കുട്ടി എവിടെ?”

“അംഗ കല്യാണിയമ്പുടെ പീടിക്കലാണും പോയിരിക്കാണോ. ഇപ്പോൾ വരും. തോന്ന ചായ ഉണ്ടാക്കി ക്കാണ്ടുവരാം.”

ഈങ്ങനെയാണോ അന്നാനും അതുംബോമ്പുതും. ഈനും, തീവണ്ണി പാളുക്കേ പരിചിതങ്ങളായ ആരു പയഞ്ചുക്കളും റാഡിലൂടെ പോകിവോരും, അവക്ക് ഓമ്പുക്കെല്ലപ്പൊം പണ്ട്

ണംയിട്ടില്ലാത്ത ഗുഡ്സ് തയ്യാറാട്ടെ അയാള്ക്കുടെ ഫാമ്പിൽ എഴുന്നേരുവനു. ഇതു ചുമ്പേ പ്രായാധിക്ഷൃം കൊണ്ടും വാം. എങ്ങനെയായാലും, അതു ഭ്രഹ്മാസന്തിന്റെ കാഴ്ച അതിനു സഹായമായി നിന്നു. വണക്കിയുടെ ജീവലിലും അയാൾ പുറത്തെഴു നോക്കി. രൂക്ഷാക്കരജ്ജുള്ള പാത കൂടാണു സാധിച്ചില്ലെല്ലപ്പീലും, അതു കുഴക്കണാഗത്തു കാണാനു വുക്കിഞ്ഞുടെ ഇടയിലെവിടെയോ ഉണ്ടാക്കാം, അം വിടേണ്ണും അധികം കൂരമില്ലെന്നാം അയാൾ ഉണ്ടിച്ചു.

അങ്ങനെ അതു തീവണ്ണിമുറിയിലിങ്ങാ തുണ്ണുമേ നോൻവീണ്ടും കഴിഞ്ഞുപോയ കാൽന്ത്യത്രാക്കരിച്ചാലോ ചിച്ചു. തന്നെ മാധ്യവൻ വീട്ടിന്റെ മുകളിലെഴു കൊണ്ടുപോയതും, താൻ അവിടെന്നിനു ചുറ്റുവാട്ടു കണക്കാക്കാളും മറ്റും അനുസൃതിച്ചു: ചുറ്റും ധാരാളം വാഴകൾ; അവ അതു വീട്ടിന്റെ പരിസരത്തിനു നല്ല 'ആദ്ദേഹം' നല്ലുണ്ടും. അവർ താഴത്തിന്തും കൂരക്കൊണ്ടു ക്ഷണത്തിൽ സൗഖ്യമായ ഒരുരം ബന്ധം നിമിത്തം അവർ പണ്ടുണ്ടാവാത്തവിധി തുറന്നു സംസാരിച്ചതുടങ്ങി; കോളേജിലും പുറത്തുമുള്ള പലരെക്കറിച്ചും നേരബന്ധം പറഞ്ഞുചിരിച്ചു. വെളിച്ചും മന്ത്രത്തുടങ്ങിയിരുന്ന തള്ളത്തിലെ ജ്ഞാന പാര്ക്കട്ടിയമും ചായയുംകൊണ്ടുവന്നു. അതു മറിയിലെ നിറ്റ്റേബുമായ അന്തരിക്ഷം തുണ്ണുമേനോനെ വരീകരിച്ചു. അംനുവരെ തുണ്ണുമേനോൻ സുരീകളുമായി അധികം ഇടവച്ചിട്ടില്ല. സൗംഖ്യികത പാരിച്ചിരുന്ന കാലത്തുനാശം മരിച്ചുപോയിരുന്നു. സമേഖരിമാരായം ഉണ്ടായിരുന്നമുണ്ടും. അങ്ങനെ അതു മറിയിൽ മാധ്യവൻറെ ശരംഗംയോടുകൂടി ഇരിക്കുന്നോപം, താൻ പതിപ്പിലധികം

സുരക്ഷിതമായ ഒരു സ്ഥലത്താണ് എൻ്റെ തോന്ത്രത്തിൽ അധികാരിക്കാം. പണ്ടംവേബിച്ചിട്ടില്ലെങ്കിൽ അധികാരണ മായ സുഖാന്വൈതിയും, ശരംപുശ്രതമായ ഒരു ഗ്രഹജപരവും, അധികാരിയും ബാധിച്ചു. അധികാരിക്കാം മാധ്യവന്നോട് അനുഭവ തോന്ത്രി. അന്തരുക്കും കാലം തന്നിക്കുഴിയും ഇംഗ്ലീഷിലും ചേത പ്ലേറ്റതിൽ അധികാരിക്കാം വേദിച്ചു. പൂര്ണമുള്ള ഉമ്മരക്കോപായിൽ, വീടിലെ നായ പത്രങ്ങൾ നിലം മാത്രമായി ചെയ്യുന്ന ഒരു കത്തേയ്ക്കു കേട്ടിരുന്നു. ഒരു പാണ്ടിന്റെയും അവവർത്തിക്കണ്ണെന്നു തന്ത്രം വന്ന കിട്ടുന്നേരം നിന്നും. പാന്തിന്റെ വാദ പൊതിച്ചു നിവാസനാിനു കൂട്ടിച്ചു കോട്ടവാ ഇടത്തിനാണേഷം, കൂളിമേരോന്നും കാലാനേരം സഞ്ചാരം കഴിത്തുവെച്ചു രജുതുടങ്ങി. ആതു മരിയിലെ താന്തരംക്കിം മഴക്കുകൾ സേപ്പുമായം. ആ വീടിനാണും അവവിടത്തെ അതുള്ള കണ്ണോടും താൻ വളരുക്കാലമായി വരിചയമാണെന്നും, തന്നിക്കും, അവ ക്കിം തമ്മിൽ മുഖ്യമാം വഴിയായി സുളഭമായ എൻ്റെ ഒരു ബന്ധാദിക്കാരിയിട്ടുണ്ടെന്നും അധികാരി വിചാരിച്ചു.

ചായകടി പകതിയായപ്പോഴുണ്ടും നാനിക്കിട്ടി വന്നു. അപ്പും വരുന്ന ശ്രദ്ധയിൽ കൂളിമേരോന്നും കേട്ടില്ല. നാനിക്കിട്ടി പത്രക്കു വാതിൽ താളിത്തുറുന്നു. ഒരു മുളി പ്ലാറ്റമായി അകത്തു കടന്നപ്പോൾ, അവവിചിതമായ ഒരു കണ്ണ കണ്ണ നിന്നുവെക്കില്ലോ, അകത്തു കടന്ന സ്ഥിതിക്കും ഇനി വിശ്വാസം വെങ്ങുന്നതു നന്നാല്ലോ എന്നായിട്ടോ, എൻ്റോ, അതിലെതന്നു അക്കന്തെ ജീവിക്കുവെച്ചും - നടക്കണ്ണത്രയോലെ കൂളിമേരോന്നും തോന്ത്രി. താൻ ഉത്സുകനായി അതു നോക്കിയിരിക്കുന്നതോ

അ കൂദ്ദമേനോൻ സകല്പിച്ചു. നാണിക്കട്ടി, പാറുക്കട്ടി യഥയുടെ ചെറുപ്പുത്തിലെ ത്രാവത്തിന്റെ നേർവ്വകൾും എന്നു കൂദ്ദമേനോനു തോന്തി. അതു കണ്ണകാർഡ്: അവ, അവത്തനെ!

മകളിടെ പിന്നേ അരയാറും അക്കണ്ഠല്ലും പോയി. ശബ്ദകത്തിനിന്നു താഴ്ച സപരത്തിൽ സംഭാഷണം കേട്ടതുട സ്തി. അവർ ശാതമാനിയ, തന്നെ, ചോദിച്ച മരസ്സിലും കൈയാശനു കൂദ്ദമേനോൻ ഉച്ചമിച്ചു. പിന്നീട് സംഭാഷണത്തിന്റെ സപരം പോതി: “അമേ, കല്യാണി യഥയുടെ മകളില്ലോ, പിന്നെപ്പിനെ പായാടിയായിത്തോ അകയാണോ? അരയോ, കട്ടികളായാൽ ഇതുകൈയാണം വയ്ക്കും അല്ലോ, അമു അവക്ക് പഴക്കാണ്ടുകൊടുത്തുവോ? ഇല്ലോകിൽ കൊടുത്തു. നമ്മുടെ തോട്ടത്തിലെ പഴമാശാ നാശത്താൽ മാഡേട്ടും അതുതാവും!”

സപരം തോട്ടത്തിലെ പഴമാശനു മുവവുരയ്യ മായി പാറുക്കട്ടിയമും പഴം കൊണ്ടുവന്നു. എന്തു മാധ്യമും! കൂദ്ദമേനോൻ പിത്രക്കില്ലാതെ സ്ത്രിച്ചു. അടിയി ലോക്കും നോക്കിയാൽ, പഴത്തിന്റെ പ്രസ്താവം വരുത്തേബാശില്ലോ കൂദ്ദമേനോൻ ഇല്ലോ സംഭവം രാക്കുക പതിവാണോ. അതിലെവിടെയോ ഒരു മധുരസ്സരണയുടെ ഫലം പററിയിരിക്കുന്നതായി അയാൾക്കുണ്ടുണ്ട്; അതിന്റെ മാധ്യത്രത്തിലുണ്ടോ? അവാം. അമവാ, അതിന്റെ വണ്ണത്തിലായിരിക്കുമോ? അതുമാവാം.

അഭ്യന്തര അ സന്ദർഭം, പിന്നീട് വന്നിങ്ങനു സന്ദർഭാംജളിടെ ഒരു നാന്ദിമാത്രമായി. മാധ്യവൻ എന്തു നബ്ലൂസ് കൂട്ടകാരനാണോ! അയാളിടെ നോക്കിലും നട-

പ്ലിയും റിചലിച്ചുകണ്ടിരുന്ന നാണിക്കട്ടിയുടെ ഫുവമാം, പച്ചമി, തൃജ്ഞിമേരേനാനെ അയാളുമായുള്ള നിരന്തരമായ കൂട്ടുകെട്ടിനു പ്രേരിപ്പിച്ചതു്. അവതന്തരായാലും, ത്രക്കാങ്ങരയ്ക്കായ അത്രപുത്രത ധാത്രുകെകാണ്ടുമാറ്റും കൂജ്ഞിക്കാണോൻ തൃജ്ഞിപ്പേട്ടിപ്പിള്ള. തുടക്കിലിരിക്കേബോൾ, അതുകൂടാണാതെ അക്കത്തുനിന്നു കേട്ട കാലൈജമാറ്റം ഇനിയും ഇനിച്ചും കേരാക്കാൻ അയാളാറുഹിച്ചു. ഈ ടയ്യു മിന്നത്തുപ്പിനാർച്ചവാലെ കണ്ടിരുന്ന അപ്പേജമാറ്റവും വിശ്വം വിശ്വം കാണുവാൻ അയാളാറുഹിച്ചു.

തുടക്കത്തുടരുവായ ഈ സദ്ഗംഭാദ്ധം, അതുകൂടാണാതെ കേട്ടിരുന്ന കാലൈജമാറ്റത്തിനു പകരം, അതുകൂടുതൽത്തെന്നു തുടക്കിയുടെ കാണുവാൻ സഹായിച്ചു. അതിലും കചിത്തു്, ക്രമത്തിൽ സപ്തരമായി സംസാരിക്കുവാൻ നിന്മാധ്യം പെത്തുവാൻ ദൈഡംപ്പേട്ടു ത്തി. ചില ദിവസങ്ങളിൽ ഇടങ്ങരും മറ്റു രണ്ടുപൊതും കുടിനാറങ്ങുവുമാ, തൃജ്ഞിമേരേനാറും നാണിക്കട്ടിയും ഉറങ്ങാതെ കാരോനു സംസാരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതു് ഒരു സാധാരണനാശംവെച്ചുന്ന റിലയിൽ, അതുകൂടും അതുകൂടുംപെട്ടുത്തിയിപ്പിള്ള. ഈ അട്ടപ്പും ഇങ്ങനെ വഴുവും വരുമ്പോൾ നീതിനെ അതുകൂടും കരസാധാരണനാശംവെമായി ഗണിക്കുന്നതായും തൃജ്ഞിമേരേനാനാലുവപ്പേട്ടിപ്പിൾ്ല.

ഇതിലെപ്പൂർവ്വിക്കുള്ള കരത്തും, ഇതുവരെയികും സദ്ഗംഭാദ്ധിക്കിയിട്ടും തൃജ്ഞിമേരുമാൻ നാണിക്കട്ടിയാട്ട തന്നെ സ്നേഹം വെള്ളിപ്പേട്ടത്തിയിലെപ്പുന്നുള്ളതാകുന്നു. ഈ തിൽ, പച്ചമി, വിചാരിക്കുന്നമാതിരു അതുകൂടുംപ്പേട്ടു വാൻ കുന്നമില്ലെന്നും പറയാം: അയാൾ സപ്തതേ ഒരു ല

ജണാഗൈലനാണ്. അതിനം പുരഞ്ച, ഈ എക്കമുഖജായ അതുകൂൾനംതെന്ന അധാരാദൈ മുക്കനാക്കിത്തീരും. പ്രമാഡനരാഗത്തിൽ അതു അസാധാരണമെന്നു കരത്തിക്കും ടാതു, ഇംഗ്ലൈഷ്പ്രോസ്ഫേതാടക്കുടിയും ക്രൈക്ക അതു തമദമനവും, അധാരാദൈ അതു വെളിപ്പേട്ടത്തുന്നതിൽ റിനീ തടങ്കു. അതു പരിഗ്രാമമായ വികാരത്തെ ശാരികമാക്കി മലിനപ്പേട്ടത്തുകയോ?—എന്നാൽ ഈ സ്പർശന മാത്രമറിയാം, അധാരാദൈനിനു കലശലായി അതു ഗ്രഹിച്ചിരുന്ന ഏന്ന്. അധാരാദൈ പുരഞ്ചേരിക്കാണും. ഈ അതുകൂൾമനത്തിൽ അമ്പവാ ത്രാഗത്തിൽ, മിക്ക മത്തേളിലും ഉണ്ണെന്ന പരയപ്പേട്ടുന്ന ‘അതുപമായ ഒരു സംഗ്രഹിച്ചും മനോഹരണവുംകൂടി വെളിപ്പേട്ടുന്നണ്ണെന്നു പരയണം. ഇതിനെല്ലാം പുരഞ്ചേരി, അധാരാദൈമാത്രം സുംബദ്ധിച്ചു ഒരു വിനയരിലവും തടസ്ഥമായി: അധാരാദൈ ക്കും ഇങ്ങവേത്താനു വരയെല്ലു അതുകൂട്ടും; കാഴ്ചയിൽ അതു തോന്തിയിക്കുന്നതുമില്ല. തന്റെ ധനാസംബന്ധിയായ നിലയെ സുരക്ഷിതമാക്കാതെ യുതിയിൽ വിവാഹബന്ധസ്ഥത്തിൽ ചെന്നണ്ണയുന്നതു ബുദ്ധിപൂർവ്വകമാണോ എന്നയാർഥം സംശയിച്ചു. മാത്രമല്ല, ചില സന്ദർഭങ്ങളിൽ, നിന്നുംഹായയും വിധവയുമായ പാറുക്കുടിയും സംഭവപോ കാണാം, അവരിൽനിന്നു നാണിക്കുടിയെ വേർവ്വെട്ടത്തുന്നതു പാപമാവില്ലെല്ലു എന്നം അതു ശ്രദ്ധാരാവു പിചാരിച്ചു. ഇതുകൊണ്ടാക്കു അധാരാദൈ തന്റെ സ്നേഹം വ്യക്തമായി വരുത്തില്ല. പാറുക്കുടിയും മക്കാക്കം മനസ്സിലാക്കാജ്ഞയില്ല; ഇതു സ്വന്നം വികമായി അവരെ പ്രാക്കലപ്പേട്ടത്തുകയും ചെയ്തു.

അരങ്ങെന, അലു കൊള്ളും അവസാനിക്കുയും, പരി ക്ഷേ കഴിഞ്ഞു അയാൾ നാട്ടിലേജ്ഞു മട്ടുകയും ചെയ്തു. ഇയിച്ചതിനാശേം ചില സ്ത്രീപ്പണി നോക്കി, മട്ടത്തു്, ഒട്ടവിൽ, ഒരു പരിചയക്കാരനെന്നിച്ചു് അരുതമാനി ലേജ്ഞു പോകുവാൻ തീച്ചുപ്പേട്ടുത്തി. അതു വിവരത്തിനു നാണിക്കട്ടിക്കു് ഉരു കുത്തെഴുതണമെന്നും, അതിൽ നേരിട്ട് തുറന്ന പറയാത്ത പാലേ കായ്ക്കുമ്പോൾ എഴുതണമെന്നും അയാൾ മാസ്റ്റുപുംകു് വിചാരിച്ചുവെച്ചു. എന്നാൽ എഴുതെഴുതാനാണുകൂട്ടും, അരബാനൊക്കിലും എഴുതാതെ പോകും, എഴുത്തുതന്നു ഒട്ടവിൽ പാടുക്കട്ടിയുമ്പും അകയും ചെയ്തു. നാണിക്കട്ടിയോട് സ്നേഹാദിപ്പരിപ്രകടനാമല്ലാതെ, അവശള്ളപ്പറി വിശേഷിച്ചാണും എഴുതിയതുമല്ല.

അരുതമാനിലേജ്ഞു പോകപോഴും അവിടെവെച്ചും അരുയാംക്കു സ്കൂളികളുമായി, അയാളുടെ ലഭ്യാശിലും അഡിപ്പരിക്കും പ്രതീക്ഷിക്കാവുന്നതിലുമധികം; അരുത്തു പരിചയമാവാറും ഇടവെടവാറും ക്ഷാംഗതിവന്നു..... സ്കൂളികൾ അയാളെ ദൈപ്പേട്ടുത്തി; അതിലധികം, പക്ഷേ, ലഭ്യിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു... ഇടജ്ഞു് എകാന്തത്തിലിരിക്കുന്നും അയാളുടെ ചാറു ചാറുകവിത്തി തുക്കാക്കരജ്ഞു ചുറും പറക്കുവാൻ ശുമിക്കായ്ക്കില്ല. എന്നാൽ അതു് അതു വിവാദ്യമായ സന്ദർഭത്തെ പിണ്ടിട്ടക്കണമെന്ന അതുരുഹത്താലായിരുന്നില്ല. പിന്നീട് കുമത്തിൽ അതു കാം ചടച്ചുചടച്ചു്, ദിംബലമാവുകയും, വെൻ്നുഖൻകാലമായിട്ടും തീരു അജുക്കതമായ

ങ്ങ പ്രേതരേവയായിത്തീൻ നല്ലവല്ലോ മടങ്ങുകയും ചെയ്തു.

ഈനോ്, വരിചിത്തങ്ങളായ അതു വയലുകളെ പിന്നി കു വണ്ണി സ്നേഹങ്ങനാട്ടക്കണ്ണത്തോ, പ്രേതത്രം പുണ്ണി അന്ന അതു കാഞ്ഞുള്ളോ അതുതകരമായ ഒരു യാമാത്രമു സഭായിവരുന്നതുപോലെ ദോന്നി. തന്റെ അഭിലൂഹി തുടർച്ച അസൃഷ്ടമയത്തോട്ടുടി അതു വയലുകളിലോ വിസ്തരി ക്കെല്ലുള്ളപോയിരുന്നു; ഈനോ്, അവ കാരോനോരോന്നാ യി, വഴിക്കപ്പെടി, പ്രത്യക്ഷിജായിത്തുടന്തി. അടഞ്ഞതുള്ള വയലുകൾക്കുള്ളം കിഴങ്ങാട്ട നോക്കരേതാറും, അതുവ രെ അപ്പുക്കതമായിരുന്ന ഒരുപസ്ഥിത സ്വശ്രമായ ഉപദേപ ഗമായി മാറുന്നതു കൂൺമേനോന്നനബുദ്ധപ്പുട്ട്. അതു ദ്രോഗത്തിന്റെ കാഴ്ച, ദൈവന്തത്തിലെ പല അതു ഹന്തുള്ളും അരംസൃരാപ്പിക്കകയും, വലിയ വലിയ പ്ര തീക്കക്കേണ്ടുടിയിരുന്ന തന്റെ ജീവിതത്തെ, അവ യിലോനാം കൈപ്പരുത്താതെ അരങ്ങരൂപ അവസാനിപ്പി ചുതിനെച്ചുണ്ടി കലശലായി പ്രാക്കലപ്പുട്ടതുകയും ചെയ്തു.

II.

വണ്ണി സ്നേഹനിൽ നിന്നു. ഇടപ്പുള്ളിയിലിന്തി യാൽ നാലമ്പുന്നാഴിക നടക്കകയല്ലാതെ ഗത്രന്തരമി സ്ലേനോത്താൻോ്, കൂൺമേനോൻ ഏറ്റനാക്കുളത്തിന്തി, അലുവാ ബല്ലുറ സ്ലേമിതന്റെ വീടിലേജ്ജു പോകാൻ തീച്ചയാക്കിയതു്. ബല്ലുറിൽക്കയറുന്നേപ്പാർഡം അയാഴ്ച മനസ്സു് അസൃഷ്ടമതപ്പുട്ട്. വീടിൽക്കച്ചല്ലുന്ന സമയ തു്, സ്ലേമിതന്റെ അവിടെ ഉണ്ടായില്ലെങ്കിലോ? അ

തോട്ടുടി മരൊരായ വികാരവും ഉണ്ണൻവനാഃ സദേശാ ഷം. അക്കപ്പുടെ പിചാരിക്കാറം പിൾപ്പസിക്കാറം വയ്യാത്തവിയതിലാണ് സംഖ്യാപി നടക്കണ്ണനെനാം അയാൾക്ക് തോനി. പിധി തിരുത്തുകളെ പരസ്യരം തുടി മട്ടിക്കുന്ന സദ്യദായമോത്ത്¹ അയാൾ അത്തുപെട്ടുക യും ചെയ്തു.

ബസ്സു സ്നേഹിതനെന്റെ പട്ടികയുണ്ട്. കൂർജ്ജമേ നോൻ താഴത്തിരഞ്ഞി, തുലികൊട്ടത്തു്, പടി കടനോം ഉ മഹാത്തെത്തി. രണ്ടുന്നേ കട്ടിക്കരം ഉടനെ ഉമ്മറന്തെ ജ്ഞു് ദാടിവനാ; ഒരു വെൺകുട്ടി അക്കരൈത്തുലുതെന്ന കാടി; അല്ലോ പ്രായംചെന്നായ സ്ത്രീ ഉമ്മറന്തെ ജ്ഞു് വനാം, ‘അദ്ദേഹം’ അല്ലവാവരെ പോയിരിക്കാണെന്നാം, രാത്രി ഏടുമണിയോട്ടുടി ഉടമീവക്കമെന്നാം സാവധാന തതിൽ പറഞ്ഞയാളു്. കൂർജ്ജമേനോൻ കരച്ചുനോരം അവിടെ അങ്ങനെ ഇരുന്നതിനാശേഷം, പുറത്തു പോയി കൊ നടന്നവരാമെന്നവെച്ചു് അവിടെവരിനിരഞ്ഞി. പത്രക്കു കിഴങ്കാട്ടു നടനാ. ഒരു ചെറിയ മഴച്ചാറൽ കഴിഞ്ഞു്, പോക്കവെയിൽ പ്രകാശിക്കാൻ തുടങ്ങുകയാണോം. കുറുതു മേലഞ്ചുട്ടിൽ കുടങ്ങിയിരുന്ന സുഞ്ജൻ, ശാന്തനായി പുറത്തുലു വന്ന പ്രകാശിച്ചു. സുഞ്ജൻ പ്രകാശിച്ചവരുന്നൊരും, ചുരന്തു കണ്ടിരുന്ന മാറ്റൽ കുമേശൻ നീഞ്ഞിനീഞ്ഞിപ്പോക്കനു കാഴ്ച കൂർജ്ജമേനോനെ അത്യുന്നതം അക്കഷിച്ചു.

അതാ, അ പഴയ കയററം. കൂർജ്ജമേനോൻ അറിയാതെ കൊ തെട്ടു. അ സ്ഥലം ഇതു അട്ടതോ! അതുകാണവാൻ അയാൾ അതുകുറിച്ചിരുന്നു; എന്നാൽ അ

വിടെ പോകണമെന്ന വിചാരിച്ചിരന്നില്ല. അപ്പേക്ഷിൽ അവിടെ പോയാലെന്താണ്? ഒരു ചായ പരിചയ തെരു പുതുതാകാമെന്നല്ലാതെ, അതിനെക്കറിച്ച് അതു വിചാരപ്പേടാനെത്തുണ്ട്? കഴിഞ്ഞുവോയ കാലങ്ങളെല്ലാം ഒരിച്ച് അതു വിചുക്കാക്കമായി ഭോസ്യാധം കരിച്ച് സംസാരിക്കുകയും, അവരുടെ കശലാമനേപഷിച്ച് മട്ടണി പ്രോജക്യും ചെയ്യാം. അതിലെന്താണ് ദോഷം? എന്നില്ല, അതുയും അടഞ്ഞു വന്ന സ്ഥിതിക്കും, അതു ചെങ്ഞുണ്ടെന്നുമല്ലോ? എന്തായാലും തന്റെ കാഞ്ഞിഞ്ഞാം കൊണ്ടുനടക്കുന്നതിൽ തന്നെക്കാളുഡികും സ്പാസിനത്തുള്ള ഏതോ ഒരു ശക്തി പ്രചർത്തിക്കുന്നബന്ധന തുല്യമേന്നോന്നു ഭോധപ്പെട്ടു. എന്നാൽ, അതു തുടിക്കാഴ്ചയും അതു ചൊട്ടുനൈന്ന രോടിച്ചുവാൻ അയാൾക്കു ശേഷിയില്ല. അയാളുടെ നാഡികൾക്കും അതുതകരമായ ഒരു തള്ളച്ചുമ്പും ഉന്നേഷങ്ങൾവും പിടിപെട്ടു.

അതു ചെയ്യേണ്ട വീടിക്കകൾ അഭ്യന്തരതന്നെ നില്ക്കുന്ന; മഴക്കാലത്തിനശേഷം വെള്ളിയടിച്ചിട്ടില്ലാത്തതുകൊണ്ടു മുമകകൾക്കു വായൽ കയറിയിട്ടിള്ളുതല്ലാതെ മരാരായ മാറ്റവുമില്ല. അഭ്യന്തരപ്പെട്ടടിയുടെ വാറം പഴക്കി നന്നാ ചീരിക്കുന്നു. അയാൾ ചായ കഴിക്കാൻ തീച്ചുള്ളുടൽത്തോ, അവിടെക്കയറാം ഒരു വാലിനിനേപ്പിത്തനു. ചായക്കാരൻ ക്ഷണത്തിൽ ചായ കൊണ്ടുവന്നുവെച്ചു; തുടർന്ന കരവ് ചെയ്യും. “ഈതാവലുചില്ലോ” എന്ന തുല്യമേന്നോൻ വന്നെന്നതുകിലും, “നല്ല ചായമാണോ” എന്ന ശിപാർഡി ചെങ്കും അയാൾ അതു തിനുചൊൻ നിസ്സുസ്യിച്ചു.

“ഹവിടങ്ങളിലെ പഴം നല്ലതാണെന്നോ എന്തിക്കരിയാം; ഞാൻ ഇതിനാമും ഇവിടെ വരകയും ഇതു തിനാകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്” എന്ന കൂദ്ദംമേനോൻ പറഞ്ഞു.

“ഇതിനാമും വന്നിട്ടണോ? അപ്പോൾ പുതുതായി വരകയല്ലോ! എന്തു കാലം മുമ്പാണോ?”

“വളരെ മുമ്പ്; ഒരു മുപ്പുതു കൊല്ലത്തിനാല്ലോ.”

“അപ്പോൾ ഇവിടെയെങ്കെ പരിചയമുണ്ടായോ.”

“ആ, ഇല്ലെന്ന പറയാൻ വധു. പുത്തൻവിട്ടുകാരെ അറിഞ്ഞും.”

അവകാടെ വീടാണപ്പോ ആ കാണാനുത്തം. ഇതിനും മുമ്പിൽത്തന്നെന്നോ.”

“മനസ്സിലായി. അപിടെ ഇപ്പോൾ ആരംഖാമുണ്ടോ?”

“ആത്തല്ല; നാണിക്കട്ടിയമ്പമാത്രം. അവകാടെ അമ്മ കരണ്യാറുകൊല്ലംമുമ്പ് മരിച്ചു. കരാങ്കുള ഉണ്ടായിരുന്നതു സിക്കപ്പുരോ അരോ അരുണങ്ഗതു. പക്ഷേ മുപ്പും പണം അയച്ചുകൊടുക്കാറുണ്ട്. അതുകൊണ്ടു ബുദ്ധിമുട്ടാണമില്ല. സുവഭാണം. അപിടെ പോണിപ്പോ, ആ വോ?”

“പോകണോ.”

ചായകടി കഴിഞ്ഞു കൂദ്ദംമേനോൻ പത്രക്കേ പുറത്തെല്ലാം പോകേണ്ടതെന്ന സംശയിക്കാനില്ല. എങ്കൊട്ടുണ്ട് പോകേണ്ടതെന്ന സംശയിക്കാനില്ല. എക്കിലും അയാളിടെ കാലുകൾ വിരജ്ജകയും ഘടയം കുമാധികമായി മിടിക്കുകയും ചെയ്തു. അയാൾ പടിവാരിച്ചുത്തെച്ചുന്ന സംശയിച്ചുനാനോ. അക

തെരു സ്ഥിതിയിരിയ്ക്കാൻ പൊറുത്തുക്കാത്ത ഒന്തസൂക്തു യും, അവിടെനിന്നു മടങ്ങുവാൻ അതുകൂടിക്കമായ അതു ഗ്രഹിക്കായി. എന്നാൽ മടക്കത്തോട് വിചാരി കൂടുതലേ വേണായിരുന്നു. വരാൻപോകന്നതു മുഴുവൻ സമിക്കാൻ അയാൾ തയ്യാറായിക്കൊള്ളണമിയിരുന്നു.

പടി തുറന്നു. കണ്ണ കെട്ടിയിക്കുന്നകിൽക്കൂടി അരയാർക്കവിടെ വഴി തെററില്ല. പുമ്പുതേത്തേയ്ക്കു നടന്നു. ഇരംതു കിടക്കുന്ന ഒരു ചുണ്ണിപ്പട്ടി ഏഴുനേരും, ഉടലെം നൂ കടത്തും, പടക്കപുരിതത്തേയ്ക്കാടിപ്പോയി. അയാൾ ഉമരത്തു കയറി. വാതിൽ അടച്ചിട്ടിരുന്നു. അതു മുഴുവാനുള്ള ദൈയും അയാൾക്കില്ല. അല്ലോ സംശയിച്ചും അരയാർമം കുന്ന ചുമച്ചു. ഇതെല്ലാംതന്നെ, പണ്ടു കഴിഞ്ഞതു തിന്നുവരി അവിശ്രസനീയമായ കരാവത്തനമാണെന്നും അയാൾ വിചാരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കേ, വാതിൽ തുരക്കപ്പെട്ട ടകയും ഒരു പ്രായംകൂടിയ സ്ത്രീ പുരതേത്തേയ്ക്കു വരകയും ചെയ്തു. പാറക്കട്ടിയമുഖിച്ചുപോയിരിക്കുന്ന എന്ന മുൻകൂട്ടി അറിഞ്ഞതിട്ടുായിരുന്നവും നാണിക്കട്ടിയ മായുടെ വാല്പക്കുപകയറിയ ത്രുപ്പമാണിരും. രണ്ടുപേരും അല്ലോ സംശയിച്ചു റോക്കിനിന്നു. എന്നിട്ടു കൂളിമേനോൻ പരഞ്ഞു: തൊൻ ഇവിടെ അടക്കത്താരിടത്തു വന്നു. അപ്പോൾ ഇവിടെയും കുന്ന കയറണമെന്നവും പോന്നു. പക്ഷേ നിങ്ങൾ എന്നു മാന്നിട്ടണാവാം: പണ്ടു മാധ്യവന്നുവരുന്നു വന്നിരുന്ന കൂളിമേനോനു കാക്കണാണോ??

“കാര്യം, കുല്ലിമേനോനോ? എന്തത്തും! ഈന്ന ലെയാണ് തോൻ നിങ്ങളെപ്പറ്റി വിചാരിച്ചത്. അക്ക ത്രഞ്ഞ കടന്നിരിക്ക.”

അയാൾ അക്കത്രു കടന്ന. അതു തള്ളം അന്ന കണ്ണ പോലെത്തന്നെ ഇങ്ങുടന്തിരിക്കുന്നു. ഇങ്കു കരേഷ്ടി വദ്ദിച്ചിട്ടുണ്ടാ എന്ന കുല്ലിക്കുന്നാൻ സംശയിച്ചു. അ യാർഥം ഒക്കനേപലയിലിരുന്നു. അതിനേരു ചുവട്ടിൽക്കിട കുന്ന കയ വെൺപുച്ച ‘മും, മും’ എന്നോ, തന്നേരു സമാധാനത്തെ ഭജിച്ചതിനു പാഠവേദപ്പുട്ടിട്ടുണ്ടോ എം, നിലവിഴിച്ചു് അക്കത്തെങ്ങു കടന്നപോയി.

റഹമനായിക കരെ ചായ കൊണ്ടുവന്നു. അവർ വാതിള്ളും ലേഡ്യോ് കത്തുണ്ണിവിനുകൊണ്ടു പറഞ്ഞു: “അവി എ നല്ല വെളിച്ചമില്ല. അതുകൊണ്ടാണ് അതുപും അതുള്ള മനസ്സിലാവാത്തതു്. നല്ല വെളിച്ചതാനെനകിൽ, എ നിക്ക നിങ്ങളെ അതും പറഞ്ഞു മനസ്സിലാക്കിത്തരേണേ. അതുജ്ഞാനം നിങ്ങൾ മാറിയിട്ടില്ലു്.”

ഈതെ അഭിനന്ദനം മടക്കിക്കാട്ടുകൂട്ടുവാൻ തനിക്കു കഴിവില്ലെന്നോ് അയാൾ ചു നിയുധമുണ്ടോ്.

കരച്ചുനേരം ഏഴുനമവലംവിച്ചതിനു ഒന്നും നാ നീക്കട്ടിയമു വീണ്ടും പറഞ്ഞു:

“അപ്പോൾ, കിഴക്കേടത്രു വന്നിട്ടില്ലായിരുന്നു കിൽ ഇവിടെയും വരില്ലായിരുന്നു.”

കുല്ലിമേനോൻ മറ്റുപടിബേജാനം പറഞ്ഞതില്ലു. ഈ സകോചമില്ലാത്ത സംഭാഷണാരംഭവും, ‘നിങ്ങൾ’ എന്ന മടിത്തടാത്ത സംബന്ധനയും അയാഞ്ചു അസ്പദം

സ്വപ്നപ്പുട്ടതി. താൻ കണ്ണവെച്ചിരുന്ന മനോരാജ്യക്കും അഭ്യർത്ഥിക്കണ്ണല്ലോ കാരോന്നായി പുഡ്സുന്നതുവോലെ അയാൾക്ക് തോന്തി.

അരങ്ങേന്ന സംഭാഷണം നീണ്ടു. തന്റെ സാന്നിഭ്യം ഗ്രഹനായികയെ അല്പംപോലും സദ്ദാചപ്പെട്ടതുന്നതായി കണ്ടില്ല. അവൻ മാധ്യരവൈക്കരിച്ചും അംഗാളിക്കുട്ടിയും സമിതിഗതിക്കൈക്കരിച്ചും സംസാരിച്ചും മറ്റു പലതിരൊപ്പുറിയും സംസാരിച്ചും. മുഖിൽ തുടക്കമുള്ള മുത്തു തുടിത്തുടങ്ങി. സംഭാഷണത്തിനുള്ള വിഷയങ്ങളും തീന്. ഇതിനെക്കാളെല്ലാം ചെവശ്വര്യം, തന്റെ മുഖിൽ നില്പണതു പാറുക്കുത്തിയമ്പല്ലോ, നാണ്ണിക്ഷട്ടിയാണെന്നു സകല്പിക്കുവാനാണ്. കട്ടവിൽ, സംസാരിക്കുവാൻ കന്ന മില്ലാതായപ്പോൾ അയാൾ പോകുവാൻ എഴുന്നേറ്റു. ഗ്രഹനായിക ചാരിച്ചുംകൊണ്ടു പറഞ്ഞു: “ഇന്ന് എന്നാണോവോ കാണാൻ തരപ്പുട്ടു. പക്ഷേ, ഇനിയും ഒരു മുപ്പുതു കൊല്ലും കഴിഞ്ഞത്തിനശേഷമായിരിക്കും!”

ആ സ്വന്തത്തിൽ ലേണ്ടപോലും പരിമാസമില്ലെല്ലു കിലും, ആ ചൊല്ലുത്തിനെന്നു ആക്കപ്പാടെയുള്ള റാഗത നുണ്ണിമേനോന്നെന്ന വേദനപ്പും: “ഇല്ല, നാളെക്കാണാം.”

“എന്നാൽ അരങ്ങേന്നയാക്കട്ടു.”

അയാൾ തന്റെ സ്നേഹിതനെന്നു വിട്ടിലെജ്ജു നടന്നു. അന്നു മുഴുവൻം പിഴറിനു ചെയ്ക്കുന്നുവരേയും, അയാളിടു മനസ്സിൽ ഒരു ചൊല്ലും എപ്പോഴും വന്നുകൊണ്ടിരുന്നു: താന്ത്രം പറയണമോ, വേണ്ടയോ?.....

കന്ന തീച്ച്: അയാൾ അപ്പോൾ നാണ്ണിക്ഷട്ടിയമ്പാറിയിൽ അവരുടെക്കാളുതന്നെ. പാറുക്കുത്തിയമ്പാറിന്നു. പ

റയുകയാണ് ഭേദം. എറോഡ് ചില ഭ്രതകാലഗൗരണ കരി അവരെ രാജ്യപ്രേരണയും വിസിച്ചിരുന്നു. എന്ന തു് വാസ്തവമാണ്. ഏന്നാൽ അവരെയെ ഇരാ സുരിക്കന തിരുപ്പാർ സന്ദേതായും പിരുമ്പിച്ചുവുന്നില്ലാണ്. അങ്ങവായാണെങ്കിലും, ഒന്നാം ശബ്ദാപ്പേട്ടിരുന്നു, തരിക്കാനുത്തരം അപ്രകാരം ഇരുന്നുപോൾ, തരിക്കാനുത്തരം അപ്രകാരം ഇരുന്നുപോൾ, ഒന്നാം ശബ്ദാപ്പേട്ടിരുന്നു. എന്നാൽ പ്രകാരം അതു എന്നാൽ അതു തുടരിയാണെന്നും, അതു എന്നാൽ അതു തുടരിയാണെന്നും! അതു കൊണ്ട് പിരോന്നാ വൈക്കേം സംഭാഷണത്തിനാട്ടിയും അംഗാർ ചെ ഭ്രം വാനിക്കട്ടിയയേണ്ട വിഭാഗത്തിനാ സമ്മതമാ എന്ന എന്ന ചുമിച്ചു.

കൂടാക്കരംതെങ്കു് അവൻ കനം മിണ്ടിയില്ല. അതു മെഴുതെന്ന ദായാർ സപാഞ്ചവിക്രാഡില്ലെന്നിച്ചുവെക്കി ധും, തുള്ളിലെ ഇട്ടിറലു് ഇഴക്കം കൂടുന്നതായും, മടങ്ങി പ്രോഫക്ഷനു സമയം അതിക്രമിക്കുന്നതായും അയാൾ ക്രി തോന്തിനുട്ടുകൂടി. മിന്നലിനാക്കശം, ഇടിരുചക്രത്തി നാളു വിള്ളേണ്ടതായുടെ ദേഹം, അതു മരിയിലെ നി കൂടും താഴുമാണെന്നു. കടവിൽ അതു ദണ്ഡിക്കപ്പേട്ടി. അതു ശൈത്യത്തിൽ, അഹാർ അരുതാവാര അറിവന്തിട്ടില്ലാത്ത മു ച്ചയും, സപരദേശവും ഉണ്ടായിരുന്നു. അതിലധികം കാ ലാഞ്ച ദയപ്പേട്ടത്തിയതു്, സപരം നാണ്യാക്രിയയു ദേതല്ലായിരുന്നു എന്നതാണ്. മപ്പുതു കൊല്ലും അയാൾ കേട്ട കൈ സപരമായിരുന്നു അതു്.

“ഇതാലോചിച്ച തീച്ചപ്പേട്ടതാൻ വരുത്തെക്കാലം എടുത്തു, ഇല്ല?”

“.....എന്ന ഇന്നലെയല്ലെ ഇവിടെ വന്നുള്ളു?”

“ഇന്നലെയോ? കണ്ണം! മല്ലതു കൊല്ലും... ?”

“ആ പഴയ കമ എടുക്കുവാൻ തുടങ്ങിയാൽ...”

“ഇല്ല, ഞാനതെട്ടക്കാൻ തുനിയുന്നില്ല; എനിക്ക് തിനിപ്പിച്ചവമല്ല. പക്ഷേ ഒന്നനീക്കു മനസ്സിലായിരിക്കുന്ന: ഞാൻതന്നെയാണ് വിഷ്ണു....അംന നിങ്ങൾ ഒട്ട വിൽ അഭ്യുദയത്ര എഴുത്തു കണ്ടപ്പോർമ്മുടി ഞാൻ അതിചുവകാണിയുണ്ടോ: കറച്ചു കാലത്തിനിടയ്ക്കു നിങ്ങൾ മടങ്ങിവരും. എന്നൊ പുരുത്തെല്ലു പറയാൻ നിവൃത്തിയില്ലോതു കാരണക്കോണാണ്, നിങ്ങൾ കനം പറയാതെ ചെട്ടുനാ പോയതു് എന്നു ഞാൻ തീച്ചുപ്പേട്ടു തനി. എന്നും മോഹം അംപ്പാഴും ഞാൻ വിട്ടിയുന്നില്ല. എന്നിട്ടോ, ഞാൻ ഇങ്ങവതു കൊല്ലും കാത്തു. ഇങ്ങചതു കൊല്ലും, ഒരു സ്ത്രീയുടെ ജീവിതത്തിൽ എന്നോരു കമയാണോ എഴുതുക, എന്നു നിങ്ങൾക്കരിയാമോ? ഒരു ദിവസം കാലത്തു കൂടി കഴിഞ്ഞു കരി തൊട്ടുവോരും ഞാൻ എന്നു ആക്കരായുന്ന നോക്കി. എനിക്കുണ്ണു മനസ്സിലായില്ല. ഞാൻ അതുല്ലെ മാറിയതായി കണ്ടു. ഇതു നിങ്ങൾ പറക്ഷേ വിശ്രസിക്കില്ലോയിരിക്കാം. അംനാമുതല്ലേ ഞാൻ നിങ്ങളെ ചെറുക്കുവാൻ തുടങ്ങി. മനസ്സുക്കാണ്ട് ചെറുത്തതു പോരാത്തിട്ടോ, ഞാൻ വിഖാഹം കഴിച്ചു. പക്ഷേ എന്നും ഭാഗ്യം. കട്ടികളിണ്ഡാവുന്നതിനാമുന്നുതന്നെ അഭയാർ തരിച്ചു. അതിനാശശൈഖ്യം കൊല്ലും അബന്ധവു കഴിഞ്ഞു. ഒരാൾക്കു് എത്ര കാലം മനസ്സുക്കാണ്ടോ ഒരാൾ ചെറുത്തുകൊണ്ടു! ഒട്ടവിൽ ഞാൻ നിങ്ങളെ ഗോധിക്കാണോ ചെറുക്കാറോ നിന്നില്ല. ആ സംഖ്യം തന്നെ തീരെ മരനാക്കിയെന്നു. എന്നാൽ ഇന്നലെ, എ

வேறா, வெதுங் நினைவை காக்க யுள்ளாயி. ஹப்பூர் ஏனிகை நினைவை கோசு வெடுப்பூ ஸூமமே கனமி ழப். வகை நினைவையும் காலம் செய்தன: கை விய வழுவெட தாவஸாலிகாங்காலத்தை மராஸ்தாயானதை தெரவிடுத்தாங்கி கொக்கடத்து. ஏனிகை நினைவைக் கை விரோயவுமிழப். ஏன் உறுமஸ், ஹவிடணவீர் வரவா ஸுதயத்து ஹுறுதோடு வரளாமென் அரவே கூடியுடுவது?''

“என்ன அதையிவிட வன திவஸங்களை அடுத்திப் பூர்த்தாக்கியிரண்டாக்கிற ஏனிலிக்கிடு மன்றங்களைவி ழப்புயிக்கின்றன. அந்த காலேதித்துடு சமயங்களை வெஞ்சாரமாக்கு.”

“‘ଶୁଣିଲେ ଶୁଣିଯେପ୍ରାଚାଳା’ ବସନ୍ତ ?”

“வஷணூ? ஏனிக்கதின்ற விவரமொன்றிலூ. ஏன்கைனும் போவானிலூ; விரென் தொகையைக் கொடுத்து என்கை அரியும்? வடிகையேல்லையிலை அது வடிகையிலையைப் பற்றி அரியாது.”

“എന്നാൽ തോൻ പ്രോക്ട്.”

“എരംപരന്നയാവട്ടു. ഇന്തി ഈ ഓഗർത്തലെയ്യും ദാം വരുന്നാണോക്കിൽ, ഇവിടെ വരാതെ പോവില്ലെല്ലാ. കുട കോളി ചായ കഴിച്ച പോചാം.”

ആരു വാട്ടരത്തിനും കുട്ടി

യീരംബാസംഖാൻ. പ്രാതമാവുന്നേ ഉള്ളി. പുത്രത്ത്² ഒരു തണ്ണാൽ കാറു വീഞ്ഞാണ്ട്. അതു കുംഭാ തുടി ശുട്ടി ചില സമയത്ത്³ ആ പായ കൈനിലമാളിക്കയെ അടിശാംട്ടുടി പുഴക്കിയിട്ടുമാ എന്ന തോന്തരത്താവാ ജ്ഞം അതു കലശലാഡി പുറത്തലപ്പുട്ടുകർണ്ണിക്കുന്നു. നാ പുവാടം നിന്മാദ്ധായിക്കുന്ന ആ പിടിക്കാജ്ഞിൽ അന്നഹരാ തിനെന്നു അടയാളിക്കുന്ന കണ്ണത്തുടങ്ങി. പ്രായം ശുട്ടിയ ഒരു ശ്രീ ഒരു ചെറിയ നിലപിള്ളം കത്തിച്ചെടുത്തതു ചെ നീ ഉംഗവാതിൽ തുന്നു. ഒരു കൈപ്പുടംകൊണ്ട് വി ഷക്ഷ പൊതുവിക്കാണ്ട് പുരാതനപ്പു വന്നു. ‘പുടേ’ എ നാ സാക്ഷി സീക്കിന്തിനെന്നു ശബ്ദം നിന്മാദ്ധായ അരക്കേതും ഫേഡിച്ചു കിടന്നാരഞ്ഞാവര ഉണ്ട്രംഭവാൻ മ തിയായിക്കുന്നു. പാക്ഷി, എഴുതാ, തണ്ണാൽ കാറും പ്ര ഭാതത്തിലെ സുവിവാടിച്ചു രാഥായ തണ്ണപ്പും, പുതമു മുടിക്കിടക്കാവാൻ കരേണ്ടുടി സുവം നല്കുകയാലായിരി കാം, ആരും ഉണ്ണാക്കയുണ്ടായില്ല. പുതേ ആരും കേൾ കാഡാബൈല്ലകിലും ആ ശ്രീ ‘ദിവം’ എന്നു ഒന്നാരണ്ട് ത വന്നു. ഒരു മനസ്സുമാധ്യാനത്തിനെന്നുംവാലെ പരഞ്ഞ വിണ്ടും അരക്കേതുജ്ഞു കടന്ന വാതിലുടും പിന്നീടും ഒരു ദിനകാരിയുടെ മട്ടിൽ കൗരണ്യ ചുമച്ചതിനാശം വി ഉഷ നടക്കരാത്തിനു നേരേ കിഴക്കോട്ട് തിരിച്ചുവെച്ചു മക ക്കേ വിളിത്രുടങ്ങി. “ഭാനു, എണ്ണീക്കു എത്തുക്കമാണിതും! കനിനും വോന്നില്ലേ? കരാണ്ടുതിയായാലും നേ തെന്ത് എണ്ണീരാണു കളിച്ചുകുടക്കുന്നും?”

விதி கீட்டு, அது ஸ்ரீ உடலேஷ்வர செழுப்பு காரிக்க வகுக்க, அவருடை சரிசூழவாய் ஸாவாபதிலுக்கு மக்குய குய செ செவாய் கட்டியாள்ளான்று. அவர்ம் ஏற்களீர்வின்ன, கரை வோம் புரச்சுக்காண்டு க்ளீ திறங்கி, ஸெந் குஜு பாகுப்பகின்றதிற்கு மடியில் மூலத்திவெ ஆக் கவுடுக்கூடுமிழுபாது கரை வோம் அாண்வொயின்ன. பின்னிட குரைவேறாம் அரட்டுத் திட்டங்கள் குப்பதிவெ விழுது. உள்ளால்தான் அவம்பாஸ்து க்ளைப்பூர்ம் க்கு எழுநோர்க் கிலையில்கின்றிகெ செக்கிண்ண. தலை பிவ்ஸம் முதலூடு. குந்தான் பெட்டியின்ன அரட்டலூடுவட எதாநும் தானால் விதிக்கிண்ணரிகெ வூத்தியீர்கி ஒட்டிவெ சூதிண்ண. அாச்சம் அதைட்டுத் தீர்விக்கூதிஆக் குதலூடு அரட்காக்கியிலேஜு போய).

அகாம் கிழுவூழுமாளீ. புரட்டுமாறு. குய காரை லம்ஹுத்துக்கான்டு, அனஸபங்மாய குய திதவாதிர காரை விரகபுரக்கில் ஸமல்பவரிசயனிழுபாது சுநாரி நக்கு ஶஸ்துந்தர்க்கூக்குயு, தித்திமேற் தக்கித்தட்டனா பிலப்பூர்ம் ஜாலுகர்ம் துரக்காாலூ. ஞுமத்திலேபூப்புக் குயு செய்து. பங்கு ஞும் மலிகாதை, மும்மாயிக, செய் பேடிசூதென்வோலை பெடுக்குவிடு விடு வா கொற்றுக்கூதில் குதிக்கூவான் ஞுநிக்கூபொரு கரகர் ஏவ்வாக ஶஸ்து முக்கிக்கூங்கிண்ண.

குரட்சுநேறாம் காதித்தபூர்ம் அது யுவதி க்ளீ து ராம; வெலுதியு க்ளை பிட்டென்தாங்கோர்வு. வஸு. வலி ஆக் வோரென்டிதிணங்கேயும் அாசித்து சினிக்கிட்டு வெ

നീ തലമട്ടി വിനീതിൽ കയ്യുകിക്കെട്ടി രണ്ട് കൈകൊണ്ടും മുഖം ചൊത്തി. അരങ്ങോട്ടുടി കയ്യുലെ മെഴുകൾ മുഴുവൻ മുഖത്തു തുടച്ചു കോട്ടുവായിട്ടുകൊണ്ട് പറഞ്ഞു, “ദാഡി, അമ്മയെവിടെ? കളിക്കാൻ ചോദ്യോ? ദാ, ആ ശിട്ടജ്ഞാ തത്ഫദ്ദേശഭര്ത്തു ചിനിച്ചിതറണ്ട്. മുത്തള്ളി ദേശ്വരപ്പ് ടം.”

ശബ്ദം കേട്ടു കൂട്ടി മുഖം തിരിച്ചു പറഞ്ഞു, “ചേച്ചി ചുരൈ തോൻ എത്ര വിളിച്ചുനോ? മുത്തള്ളി ദേശ്വരപ്പേട്ട് അടക്കാളിയിലേപ്പേജു ചോധി.” ഇതു പറഞ്ഞു കൂട്ടി കുറച്ചിട്ട് മെഖലായിരുന്നു. ഉടനെ എറുതോ കാത്തിട്ടു ചീണ്ടും പറഞ്ഞു, “ചേച്ചി, ഇന്നല്ലേ എടുന്ന വരകു? അതിനുമുമ്പ് എനിക്കു കളിച്ചു പറഞ്ഞാം. വത്രു. നോക്കു കളിക്കാൻ ചോദ്യം.”

ഈതിനു മറ്റുപട്ടിയൊന്നും പറയാതെ ആ യുചതി ചാവരിയിൽനിന്നു കിണ്ടിയും തമലയുമെടുത്തു പുറത്തേ സ്ഥിരപ്പായി. കുട്ടിയും അവരുടെ അനന്തരമില്ല.

ആ പീടി, കുടംബാഗ്രീ എന്ന പറഞ്ഞുവരുന്ന ഏ, രേതാ കനകൊണ്ടു ശാത്രുമാണോ നിലനിന്നുപോരുന്നതും. പറയത്തക്ക സപ്തത്തു ചോട്ടു, കയ്യുച്ചു കഴിഞ്ഞതുടർന്നാറുള്ള വകുപ്പി, അവക്കില്ലോ. അവരുടെ സ്ഥിതി നേരയാക്കാൻ ചോന്ന പുരുഷനായം അവിടെയില്ലോ. ആകപ്പോൾ ഒരു ചെറുപ്പുക്കാരനാണോ. ആയാൾ കുന്നാനാരക്കൊല്ലുമുമ്പു കോഴേജിൽ വാചിക്കണ്ണോചാണോ ആ പീടിലെ കാസ്ത്രാം നോക്കിയിരുന്നു കാരണവർ അന്തരിച്ചതും. ആ മരണം ചുറ്റുന്ന പരിഹ്വ നിന്താം. ആ കുടംബം

തെരു കൂപ്പുണ്ടാടിൽ വീഴ്ത്തു കൂട്ടും ചെള്ളു. സപ്രതേ വക്കില്ലോതെ കുടംബവം; പരിചയമില്ലോതെ കൈ ചെറുപ്പുകാരന്മാരും അതിനാലുംവും! അത്യാദിക്കൾ ഉള്ളൊഗമാനം അതിട്ടില്ല. പലതും ഗ്രമിച്ചഭോക്കി, മാപിച്ചിട്ടില്ല. ഇപ്പോഴിനും ഗ്രമിച്ചവരുന്നാണ് പങ്കേക്ക് പിന്തുണ്ണിയാളില്ലോതെ എവിടെ എങ്ങനെ കിട്ടാനാണ്! അത്യാർക്കാളുണ്ടില്ല. അനുഭവം മരിച്ചപോയിരിക്കുന്നു. കിരിഞ്ഞ സമഹാദരിയുണ്ട്—രാധ. അവർ ചെറിയ കട്ടിയാണ്. ചിന്ന കൈ ചെറിയമായും, ചെറിയമായും പ്രായംതിക്കുന്നതു, ഭാരമതി എന്ന പേരായി കൈ മകളിലും.

സമയം എതാണ്ട് എടുമണിയായി. അതു ചെറിയ വെൺകട്ടി കൂളിയും ഫുംതലും കഴിഞ്ഞു് ഉഞ്ഞാതുകാവലായി. എടുന്നും വരവിൽ അവർക്കുള്ള പ്രത്യേകം ഉത്തുക്കൂളും, അത്യാർ അവർക്കുള്ള കൂപ്പുംയുള്ളിലെ കൊണ്ട് വരുമെന്നതാണ്.

അവളിടെ അതു വിഹലമായതുമില്ല. അത്യാർ വന്ന ഉടനേ അവർക്കുള്ള വൊതി വാസല്പുസമതം കയ്യിൽവെച്ചുകൊടുത്തു. അവർ ശീലത്തരങ്ങളിടെ വെച്ചിരുപ്പതിൽ അല്ലോടിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കു, അവളിടെ ജീവജീവനം ചെറിയമായും തമ്മിൽ സംഭാഷണം നടന്നു.

“കട്ടാ, പോയ കായ്യും എന്തായി? സാധിച്ചവോ? അദ്ദേഹം എന്തു പറഞ്ഞു? അട്ടതെത്തണ്ണാനം കഴിവുണ്ടോ കുറോ? ?”

“എൻ്റെ ചെറിയമേ, വെറുതേ യാറുജ്ജുള്ളും പണം ചെലവഴിച്ചു. അല്ലോതെ കൈ പ്രഥയാജനവും ഉണ്ടായില്ല.”

“കഴും! എ തന്ത്രാഖായി കൈ കൊംളുത്തിനിനിട
ജീ, അടക്ക ഇങ്ങനൊ ത്രക്കുഗമനോപചിച്ച് അവണ്ണു എ
ടക്കനാ! കരുക്കശിനത്താലെക്കിച്ചു ഒറഞ്ചുക്കും പയവുണ്ടാവി
ണ്ടു? എത്ര അതുകുർക്ക ദിവസപ്രതി ഉച്ചക്കുഗമം കിട്ടുനാ!
നാമുള്ളമാത്രം ഇങ്ങനൊ ഇംഗ്ലീഷ് ബുദ്ധിമുട്ടിക്കുന്നതെ
ന്തിനാണ്? അരല്ലുജിൽ ഇംഗ്ലൈഷുനു വായ്യാ
തെന്തിന്നാണ്? അവനുവന്നു തലയിലെല്ലാത്തു!” ഈതു
വാനത്രുകഴിയുംപുഡ്യു ട്രോഡിയും കുറാം പര
നാനു കണ്ണിൽ വെള്ളം നിംബുവാനു തുടങ്ങി. അതു
കണ്ട് ചല്ലുൻ അവരെ സമാധാനിപ്പിക്കാൻ ശുചിച്ച,
“സാത്തിപ്പു, ചരിയും, ഇനിയും തുണിക്കാം. അടങ്കു
തന്നെ വല്ലതും കിട്ടാതാരികില്ലു.”

ഈ പരംതുമുള്ള അതുകുർക്ക രാധാകൃഷ്ണനു
ചെന്ന ശില്പത്തോടുള്ള പരിജ്ഞാനം അവളിടെ അഭിപ്രാ
യം ചോദിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. ചൊറിയും മുമച്ചുകൊ
ണ്ട് അടങ്കുള്ളയിലേക്കു പോയി.

ഈ സമയത്തല്ലോ ഭാര അവക്കു സംഭാഷണം
ആശിച്ചുകൊണ്ട് ഉമരാവാതില്ലെന്ന് നിന്നുന്നു. വിചാ
രങ്ങുള്ളെല്ലാം കരടക്കവുമില്ലാതെ പൊട്ടിപ്പുറപ്പെട്ടവി
ക്കനു അമുഖത്തു ശിലം, ഏതുകൊണ്ടോ, ഭാരവിനു കി
ടിയിട്ടിപ്പു...പായനാതിലയിക്കു വിചാരിക്കുകയാണ് അ
വഴിടു ശിലം...എന്നായാലും അവർ മറ്റൊരുവയുടെ
സുവർണ്ണവന്നും പക്ഷകൊണ്ടിരുന്നതു് കൈ പ്രത്യേക
മട്ടിലാണ്. അതു മറ്റായം അരികില്ലു. അതു മെന്നു
മായിട്ടാണ്. ചല്ലുന്നു ഉച്ചക്കുഗമനോപചിക്കും അം
തിൽ ഇടവിടാതെയുണ്ടാകുന്ന തോൽ ചില്ലും അവർ ക

ബന്ധിക്കുന്നു. എന്നാൽ അരമ്മരയപ്പോലെ കേൾക്കുന്നതാണ് തൃടിയല്ല അവഴിവാരാട്ടിക്കുന്നു. ഇതുവന്നായും അവൾ അതിനെപ്പറ്റാറി ഒന്നും രണ്ടുംകൂതെ ഉമ്മറതെല്ലാം വന്നു അനാജങ്ങളിൽക്കൂടുതലും അഞ്ചുാദിയിൽക്കൂടുതലും അവക്കാണ്ട്. അവാജം താഴ്യവും ഉത്സാഹത്തിനോടു തുന്നായായി ഭോവനാപ്പോലെ ചല്ലുന്ന അവിടെനിന്നൊഴുന്നു. ബവചാല്ലോരണ സംവിധാനം അവാജത്തിനെ സംഗ്രഹിപ്പിച്ചി അന്നു അതുകൊണ്ടു അടക്കിപ്പാണെന്നും അവരുടു വലിച്ചയാരാശ്വാസമായി. അതുകൊണ്ടു ഉള്ളിലെ അസ്ഥാപനമുഖം അടക്കിപ്പാണെന്നും അവ കോലം യിൽ പത്രക്കു നടക്കക്കയായി. “വാലമ്പ്രാളുകളുടെ അടക്കംവും ഇവിടെനാണോട്ടു് എന്നുണ്ടെന്നുണ്ടോ ചുലത്താണും എന്നു വിഹാരിച്ചു് അതുകൊണ്ടു വിഷ്ണുവായി: ‘അവക്കു് ഉണ്ണാൻം ഉടക്കാറാം ഉണ്ഡാക്കിപ്പാണെന്നും തുടാതെ, താമസിക്കാതെ ചികിത്സിച്ചിപ്പേക്കിൽ ചെറിയമും അടക്കത്തു കിടപ്പിലാവും. രാധയും സ്ത്രീകളിൽ ചേക്കുന്നും. തലവോളിഞ്ഞു നികത്തി എവിടെന്നുകീ ലും ഉണ്ഡാക്കിപ്പാണും. ഇതൊക്കെ എന്നുണ്ടെന്നും എന്നുണ്ടോ നടത്താൻ കണ്ണിരിക്കുന്നതു്! ’ അതുകൊണ്ടു കരഞ്ഞിൽ വന്നു. അതു ഒരു ക്രാന്റവിപ്പോടുകൂടി ചുറ്റേതു ജീവനും. തിരിത്തുനോക്കിയപ്പോലും അതുകൊണ്ടു കണ്ണാം തന്നെ അരകുന്നവയാടു നോക്കിനില്ലെന്നും ഭാവിക്കുന്നും മുഖമാണും. അവരെരാത്രിമിഷം പരസ്പരം നോക്കിനും. ഉടനെ ഒരു ചിരി വരുത്തി, അടക്കലേജ്ജു ചെന്നും അതുകൊണ്ടു വരഞ്ഞു, “രാധേ, അതിൽനിന്നു ചിലതു ചേച്ചിക്കും കൊടുക്കുന്നും. അപ്പേക്കിൽ ഇനി ത്രാ

നൊന്നും കൊണ്ടുവരില്ലോ.” ഈതു പറയുന്നതു ആയാൾ അവിടെന്നിനും നടന്നു.

കളിയും പ്രാതലും കഴിഞ്ഞു ചുറ്റുൻ പുതിയിരിക്കു ക്കയാണോ. ദീനക്കാരിയായ ചെറിയമു ചുമച്ചുകൊണ്ടു ഉമരങ്ങേൽപ്പു വന്നു. അരനു കാലത്തെ കളികാരന്മാർ അവക്കെട ചുമ അധികമായിരുന്നു. ചുറ്റുൻ ജോലിക്കിട്ടു തു കണ്ണിതും അതു കരേങ്കുടി അധികമാക്കി. റോട്ടി ഫ്ലാത്ത് മരുന്നായവചിക്കും കൈപ്പ്രോഗ്രാം കിട്ടാൻമുള്ള മാർഗ്ഗം സെന്റ്. അതവക്കു കളിക്കെടവിൽനിന്നു കിട്ടിട്ടു കുറച്ചു ദി പുസ്തകായി. നല്ലോരവസരംനോക്കി അതു ചുറ്റുന്നു യ തിപ്പിക്കണമെന്നു പിചാരിച്ചും അവർ ക്കൂമയററിക്കു യാണോ. ഈനു നല്ലോരവസരമാണെന്നു കൈതി അവർ അതു പറത്തു പറയാൻ തീച്ചപ്പെട്ടുത്തിയിരിക്കുന്നു. പ ലവചിക്കും നടന്നു മട്ടത്തു ക്കിണിച്ചു ചുറ്റുൻ ഇനി അ തിരി വിസമ്മതം പരയിപ്പേണ്ടും ആയമു ഉംച്ചു. ഇനി പറയുന്നതാൽത്തന്നെ, ഭാരവിന്നു കാഞ്ഞുള്ളടി വരു പോർ അയാളുതും ഉപേക്ഷിക്കിപ്പേണ്ടും ആയമുണ്ടു നി ശ്രദ്ധിണ്ടും.

ചെറിയമു ഉമരങ്ങേൽപ്പു ചെന്നപ്പോൾ ചുറ്റുൻ ചായകസേലയിൽ കൈ ചുന്നുകവും നിവത്തിപ്പിടിച്ചു കിടക്കുകയാണോ. ആയാൾ ഏഴുന്നേറിയുണ്ടു. ചെ റിയമു സംശയിക്കുന്നതിനുള്ള ചില്ലറ പ്രാരംഭങ്ങൾ തു ടന്തി.

“മഹാപു, എന്തൊരു ചുടാണോ! ഈനി എങ്ങനെയും ഓം നാലാഞ്ചു. മാസം കഴിച്ചുള്ളടക്ക. ചുറ്റുൻ പിയക്കുന്നി ചെല്ലു? ഇതു വിശ്രീ; വിശ്രീക്കൊള്ളു വേണമെങ്കിൽ.”

“ഇവിടെ കരം കാറുണ്ട്. അതാണ് താനിപി എ കിടന്നതു്. ദിറതെതാങ പന്തലിട്ടാൽ ഉണ്ടത്തിനു കുറേ ആശപാസം കിട്ടുമെന്ന തോന്നുന്ന. പക്ഷേ അതി സോ....”

“അതേ, പന്നം വേണേ! എന്താ ചെയ്യുക! കട്ടി സോ കു ജോലിയുണ്ടായിക്കുന്നുകിൽ ഈ ബുദ്ധിമുട്ടുനും ഉണ്ടാവിപ്പായിക്കുന്നു?”

ഈ പാതയ്ക്കു ശുചിപര കുറേ നേരം മെഴുന്നമായിക്കുന്ന. അതിനുശേഷം വള്ളരെ സപകായ്യും ഭായിട്ടു് കായ്യും പാരയാൻ ബെയ്യും പ്രേപ്പിക്കു. “കട്ടാ, താനാഥ കായ്യും പാരയട്ടു; റസിക്കേഷണ എന്നുന്നുകിട്ടു നിശ്ചയമില്ല. പക്ഷേ കായ്യും നല്പുതാണോ.. ഇങ്ങളുടുക്കിൽ നല്പുതാണോ. കട്ടി ശുചി സമൂതമാണോ?”

ആധാർക്കണ്ഠ ചിരി വന്ന. കായ്യും സപകായ്യും ഭാജനകിൽ തുരന്നവരയാത്ത, അതു മറ്റൊളിവകൾ മനസ്സിലായി എന്ന മട്ടിൽ, അവക്കുതു സമൂതമാണോ എന്നു ചോദിക്കുന്ന ചെറിയമുഖം സപഭാവം അന്നാലുമായി കല്പി ആധാർ ദേവികുന്നതു്. കായ്യും മെന്താബന്നുനു് ആഡാർ ചിരിയുകൊണ്ടു ചോദിച്ചു. ഫ്രോസൂമനസ്സുചുക്കായ ചിരി കണ്ണപ്പോൾ ചെറിയമുഖ്യും ഉത്സാഹം വന്നു. അവർ കായ്യും തുരന്നവരുണ്ടു്: “എ ശേഖരൻനും യരിപ്പു? ആധാർജിടെ മക്കൾക്കൊരാളും വേണും. ഉഫ്രോഗ മില്ലാത്താബന്നകിൽ ആധാർക്കണ്ഠപ്രോഗം കൊടുക്കാൻ കഴിയും. അതു കേട്ടപ്പോൾ എന്നിക്കു കട്ടിന്നുറ കാഞ്ഞ വന്നു. അങ്ങെന്നായാൽ ഈ അലഘത്തുനടക്കലും അറും ഇന്തി വേണ്ടിവരിപ്പുപ്പോ. മരുഭൂമി മെച്ചുമണ്ണു്: ഭാന

വിന്റെ മുട്ടണ്ണാട് നടച്ചേര് തൊക്കേറിട്ടും. അതു വെള്ളിനില
പ്രാലം കവിത്തുന്നടമ്പിയില്ലോ? മുട്ടപ്പാർക്ക് കരാളംഭാഗി
ടില്ലെങ്കിൽ, ഇന്താ അവർക്കുഡാരാർഹ ഉണ്ടായിക്കാണാൻ
എന്നിക്കു ലേശമുഖാവില്ലെന്നാണ് തോന്നുന്നതു്!“
തൊണ്ട മുട്ടുക കാരണം ചെറിയഞ്ചു സംസാരം നി
ത്തി. ഒരുമുണ്ടകൊണ്ട് കണ്ണത്തുടച്ചുകൊണ്ട് അതുയാഴ്ച
ടെ മുവടി കാത്തിരുന്നു. അതുയുടെ മുവടി കന്നം ച
ന്തില്ലെ. ചെറിയഞ്ചു പിന്നിടപ്പാരുന്നുണ്ടാർഹം കാരോന്നാ
യി പായാൻ തുടങ്ങി...“

അതുയാഴ്ചട മനസ്സിലുടെ കൈ പതിനായിരം അതു
ലോചനാക്കരാവാത്തു. അവിടെ സ്ഥലം വിട്ടില്ലിരുന്നു
പല ഉന്നോരാജ്യങ്ങളിലും സ്ഥലം വിട്ടിവോയി. അത്രും കാരേ
ഒപ്പും വന്നൊക്കെല്ലും ചെറിയഞ്ചുടെ പ്രായോഗികമാ
സ്ഥിതിഭയ അനുഭാർക്കു അലിനാദിക്കാതിരിപ്പാൻ കഴി
ഞ്ഞില്ല. പരിത്സമിതികർക്കു കീഴടങ്ങി അനുയാർഹ അതു
ലോചനിച്ചു: “അതു എന്നോ? എന്നിക്കുത്രോഗം. ഭാരവിനോ
കരാർഹം അവർക്കു പ്രായം കവിത്തുന്നടമ്പി. ഇനിയും
താമസിച്ചാൽ പ്രക്ഷേ അരുളിവന്നാനും അവർക്കു കൗക്ക
യായി കഴിയേണ്ടിവരും. ഇംഗ്ലീഷ്, എന്നെന്നയാണും
അവിത്തുകൊണ്ട് ചെയ്യുക! പാവം! സാധുക്കട്ടി! അവർക്കു
കുഞ്ഞരാറും അരുക്കേണ്ടവും അവലുംതിയുമില്ലെ. ഏപ്പാം
നിറ്റേബുധായി സഹിക്കുന്നു! ടെപിൽ അനുയാർഹ ചെറി
യമ്പയെ സമാധാനിപ്പിക്കാനായി പാത്തു: “അതുവാം,
ചെറിയമേ, പ്രക്ഷേ സ്വല്പപ്പടാരായോ? കരഞ്ഞുട്ടി
ക്കുമിച്ചുനോക്കിയുടെ?“

“ சுவாய்மூலம் ஸ்ரீதாஸ்தாயி! அறவர் வூரூபா
 வு, ஸ்ரீதாஸ்தாயும் ஹடக்கலாத்தின் ஸ்ரீதாஸ்தாய்,
 “குட்டங்கள் ஸ்ரீதாஸ்தாய்” என்கிறு பாத்திரத்து.
 அதுங்க தொண்டிலை ஸ்ரீதாஸ்தாயும் காலமாயி, பாவம்,
 ஒரே ஜெஞ்சிலை செய்யும் அலுவதநாட்டிலையும். ஹாரியும் வீ
 ருகாலமானால் காத்திரியைக்க—?” காஷை முறை ரித்தி
 யதிர்க்காலை, அறவர் கொத்துமாதாதை திருக்கள் கிரந்து
 ரகசை ஹுண்டுவா தெள்ளாக்காவைப்பாலை பாத்திர: “அா
 தோட்டுடி எது பெண்ணினால் கொஷை கிடுக்கயாவளையில்
 வலிசெய்த ஓரால் காத்திரிலை? பாத்திர ராய வலுதா
 வூரூபாமூலமைலை கொஷை வோக்கேஷன். அாக்காப்பை கீழ்
 கைக்கால்! செப்பதுபை சூங்கால் கட்டுக்கால் ஶேவரால் கா
 யரெப்பாலை நைப்பாக ஸ்ரீதாஸ்தாயிலையிடத்தீடு. கரு
 சை கிடுக்கால் விழுவிக்கைகளைலை?”

പ്രായുക്കിരുത്താതെ പറിപ്പുമില്ലെന്നതെ ചൊണ്ടിയമുള്ള ദാഡിലോകവാചക്യരും ദീംദാദിജീവികളും ചാര്യാന അതുവു മുമ്പുള്ളത്തിൽ വരാന്നുള്ള സംഭവങ്ങൾക്കുടെ അർഥവർ അഥവാ ഇന്നത്തോളം വൈദികക്ഷണം. തന്റെ അട്ടക്കാളിത്തവാനാ, ഇതിനാ മുമ്പ്, ഇത്ത്വേബാലെ രണ്ടുമുന്നാശലുചുകൾ വാനിക്കണ്ട്. അതെല്ലാം നിരസിക്കണമ്പോൾ തന്റെ ഇതു ദീംദാദിജീവികളിലും ചെങ്കിരുന്നില്ല. തന്മാക്കിരുത്തില്ലെന്നതെ ഒരു കാഞ്ഞം വേണ്ടണവെങ്കു എന്നു കണക്കാക്കാതെ ഇതുണ്ടാക്കും. തന്റെ വിജ്ഞാഹസംഗതിക്കും അതു കുടംബവർത്തിലെ ഒരു ചിലരോടും ഇതുരുത്തിനു കാഞ്ഞം അതുവാളിടെ അരുളുചുകൾ ചുണ്ടിക്കു ഇല്ല. തന്റെ ഉത്തരവാ

ചിതപ്പമാത്ത്’ അത്യാളൊന്ന് സ്വന്തി. ‘ആട്ട, നില്കു ത്തിയുണ്ടെങ്കിൽ ഇതു തുടാതെ കഴിക്കും’ എന്നോ അഥാൾ മനസ്സിലുംപുംചു! പരുക്കു തീരെ മനസ്സംബന്ധിച്ച മല്ലാതെ പീണ്ടും അത്രേഖാചിച്ചു; ‘അതല്ലോതെ ശതിയി എപ്പോന്ന പരമോ, ഇംഗ്രേറാ!’

അക്കത്തുനിന്നു ഭാവവിന്റെ വിളി കേട്ട, “അം മേ, ഉണ്ണാറായിരിക്കുന്നു.”

“എനിക്കിവിന്നൊന്നും വേണ്ടാ, മോദ്ദേ.”

“ഉം?” കസാലയിൽ റിനന്മാളുന്ന ചന്ദ്രൻ ചൊല്ലിച്ചു.

“കന്തലു്” അവർ മുമച്ചുകൊണ്ടു മറ്റുചട്ടി പറുതു.

ചന്ദ്രൻ അടച്ചതു ചെന്ന ചെറിയമുഖം തോട്ടു നോക്കി. അവക്കു നല്ലവർന്നും വനിച്ചിരുന്നു. സപ്തവേ ദീനാക്കാരിയായ അവച്ചന്ന കാലത്തു കൂളി തീരെ പതിയായില്ല. തുടാതെ വിശ്വേഷാദിവസമാക്കുകൊണ്ടു ദേഹമന്ത്രി അടക്കാളിയിൽ മക്കളെ സഹായിക്കുകയുമുണ്ടായി.

“ചെറിയമുഖും നല്ല പനിയുണ്ടെല്ലാ. പോയി കിടക്കു. എന്തിനാണ് കാലത്തു കൂളിച്ചതും ദേഹമന കിയതും?” അല്ലെന്ന പരിഭ്രതോടും പ്രസന്നതോടും ചന്ദ്രൻ ചോലിച്ചു.

“എൻറെ കുട്ടാ, അതു ചെവണ്ണായതെന്തെന്തെല്ലു ഉള്ള അടക്കാളിയിൽ! എന്തെന്നും അതു കണ്ണുകൊണ്ടു കരു ദിക്കിൽ അടങ്കിയെന്നാതുന്നുകിടക്കുക?”

“എന്ന പനിയാണ് പാശിക്കുന്നതും! മനനത്തു കപാലി പച്ചവെള്ളത്തിൽ കളിയും കഴിച്ചു. ഇങ്ങനെ അനന്തമില്ലാതെ ചെയ്യുന്നതും, കേട്ടോ.”

“കരാംഗുതിയില്ല കൂടു, കന്ന മുദ്രിക്കാളിക്കാ എത്താലോ എന്ന കരതി ചെയ്യുതാണ്. ഹാച്ചു! എന്നി ഒരു വയ്ക്കാൻറുണ്ടോ. അതു പെണ്ണ മാറ്റുമെയ്യെല്ലു അട്ടക്കളു യിൽ! രാധ എവിടെയാണൊവോ. അടങ്കിയൊരുത്തി യിരിക്കാതെ വികുതികാണിച്ചു വല്ല ദിക്കില്ലോ പൊളി തെരു വീഴും.” ഇങ്ങനെ അവർ എങ്കത്തിനും ചുമഞ്ചു മിടഞ്ജും അവലുതിക്കും മനസ്സുംഥായാനമില്ലായ്ക്കും കാട്ടി ഒട്ടവിലോരവിയും ചെന്നകിടനും. ചന്ദ്രൻ കൈ പുത്തുകൊണ്ടും അവരെ നല്ലപണ്ണം മുടി ചില സമാധാനവാക്കുകൾ പറഞ്ഞുകൊണ്ടിരുന്നു.

“കുടൻ പോയി ഉണ്ടു. ഇലയും പലകയും വെച്ചിട്ടുണ്ടാവും. ഫോറേമന്ത്രയായി!”

“ചെറിയ മഞ്ജു കരത്തി കാലമാവട്ട. കനിച്ചിരിക്കാം.”

അതിലിട്ടും ഉന്നാത്തുനിന്ന ‘പോട’ എന്നു പാച്ചുജും അതിനെന്നത്തുടന്ന് ഉറക്കെ കൈ കരച്ചില്ലോ കേട്ട് — “അതാ, ഞാൻ പറഞ്ഞതില്ലോ, അതു പെണ്ണതാ വികുതി കാട്ടിക്കാട്ടി എവിടെയോ പൊളിത്തുചീണും. എവിടെയെങ്കാണാംവാ പൊട്ടിയും! പേശം പോയി നോക്കു. ഇതാണ് നോക്കാനൊരാളില്ലാത്തതാൽ,” എന്ന പറഞ്ഞു ചൊണ്ടു കിടന്നിടത്തുനിന്നെന്നും നോക്കാൻ ശാഖിച്ചുകൊണ്ടു തുടന്നു: “കരാംഗുതിയായിട്ട് എല്ലാ

വരം കിടപ്പിലാവണം. അങ്ങനെയാണ് വേണ്ടതു്. എന്നറയിസ്പരാ, തൊനെനെന്താൽ പാചമാണ് മുഖം ചെയ്യുതു്, ഇതാക്കെ കണ്ണൻവിക്കാൻ!?"

ചെറിയമ്പയുടെ ഭയം അനുഭാവാത്തായിരുന്നില്ല. രാധ ഉമ്മറത്തുനിന്ന് അക്കദൈക്ഷ്യാട്ടമേഖാർ ഉമ്മറപ്പു ടി തട്ടി ഫീണ നെററിപോട്ടി. രക്തം ധാരയായി കലി ചുജന്ന. കുട്ടി പരിഞ്ചിയു വളരെയുറക്കെ കരഞ്ഞു. ഒചാര പോകന്നതു കണ്ണു മറ്റൊള്ളവരും പരിഞ്ചിയു.. കു വിൽ ക്കൈവിധം മരിവുകെട്ടി ശരിച്ചാക്കി. അപ്പോഴും കുട്ടി കരഞ്ഞു കുറിഞ്ഞിയു കുട്ടി ലൈംഗം കഴിക്കാതെ മുണ്ടായില്ലരം. ചെറിയ മു തന്റെ വിധിയെ ശമ്പിയുകൊണ്ടു കരഞ്ഞു കാത്താ കടിക്കാൻ. സ്ക്രാക്കാതെ കുട്ടിലിൽ കമിഴ്സനകിടന്ന. ഇതെല്ലാം കണ്ണു മറ്റൊള്ളവർ എങ്ങനെ ലൈംഗം കഴിയും? ഭാര അഞ്ചു കിടക്കണ്ണ മറിയിൽ മുമര ചാരിയിരുന്ന നില്ലേബുമായി കരഞ്ഞു.

അടക്കവയ്ക്കാത്ത വ്യസനഭത്താടം ദേഹപ്പരാഭം നെന്നരാഗത്തോടും ചുറ്റു എകാന്തത്തിലിരുന്ന പലതും ആരാലുചിയു. ആ കരിടകനെത്തിനകം ആയാൾക്ക് പത്രം പയറ്റുകൂട്ടി. അതിനുള്ള ലോകചാരി ചയവും കിട്ടിയിരിക്കണം. അയാൾ ചെറിയമ്പയുടെ ഉപജോം സ്പീകരിച്ചു അവരെ സാന്തപ്പപ്പെട്ടതി.

വിവാഹത്തിനുശേഷം

അവർ മുന്നായേരെ വലിയ കൂട്ടാണ്. അയൽവ കുക്കാരാണ്. സൗഹ്യാദ്ധ്യത്തിന്റെ കമ പറകയാണെ കിൽ, അതിനേരായാണ് വള്ളു ദ്രോഹമായതു്: ഒക്ക വ ലിക്കാൻ കാറേറ്റേ അപ്രോളും സർക്കാരം; അതിനെന്തു ടന്റോ, “ക്കു കുപ്പു ചായ കഴിക്കുകയെല്ലോ?” “മെയ് വേ സംഭാ” “ആട്ടട, വേരെ കുംം വേണ്ടാ” അല്ല “വേ സംഭാ—” “വനു മിസ്സർ, ചായ കഴിക്കാൻ ഇതു വിശദ്ദും മാറ്റു വേണ്ടാ?” ഇങ്ങനെ നിസ്സാരകായ്ക്കുങ്ങിമേൽ അ ടിന്യൂനമുപ്പിച്ച ക്ഷണം വഴിയെ സൗഹ്യാദ്ധ്യം ക്ഷണി കമാണുന്ന ക്രതകതു്. അതു വിചാരിക്കണതിലധികം പഞ്ച വിലപ്പെട്ടുതാണ്. എതായാലും കൂപ്പിമേനോന്റെ കായ്ക്കിൽ ഇങ്ങനേരായാണ്. അതാര്യക്ക ലോകത്തിൽ എംറവുമധികം വിലചിടിച്ചതു ശക്രമേനോന്റെയും ശ്രീധരകുപ്പിന്റെയും സ്നേഹമാണ്. അതിനുപരി യും ചിലതയാർക്കണ്ടക്കിൽ, അവ കാറെ പഴക്കി പുല്ലു പിടിച്ച പുല്ലുക്കുങ്ങിം തന്റെ മറിയിലെ ക്കു പഴയ ചായകസാലയും, കാറെ ബീഡി ചായ എന്നിവയുമാണ്. വിലകൾക്കിൽ ദിവസിക്കുമ്പോൾ, കർത്തവ്യം തുന്നാൽപ്പുണി തുന്നാൽപ്പുണി പരിചൊപ്പിക്കുന്ന മട്ടിലാണ്.

മനസ്സും മനസ്സുരപ്പാത്തവയമായ ഈ കൂട്ടകാക്ക പുരം അതാര്യക്കയാളിടെ പ്രപുത്തിയണ്ട്, കെട്ടോ. നൃകംപിടിച്ച അ എഴുത്തുവണി അതാളിടെ എഴുത്തു് ക്കു നിജമല്ലാത്ത മട്ടിലാണ്. ഇടയ്ക്കു രാത്രി, ചില പ്രോം പകൽ, പിന്നെ ചിലപ്പോൾ കരക്കാലത്തിന്റോ

നേരമില്ലാതെ. പുറമേ കണ്ണാൽ അതു വലിയ ജോലി യൈബനമില്ലാത്ത വകയാണെന്നും. പക്ഷേ ധാര സാ തൊറാണ്. അതു ധാര ധാരാളം പ്രസ്തുതിചെയ്യുന്നതി ടുണ്ട്. ‘വളത്തുചുറ്റി’, ‘ഗ്രാമബന്ധം’, ‘അമ്മാമൻറു മകർം’ മുതലായ അതു ധാര പുസ്തകങ്ങൾ കൂടം ഖജീവിതത്തെ ഒംഗിയായി ചിത്രണം ചെയ്യുന്ന നോ വലുകളുണ്ട്. പക്ഷേ ജീവനാ ക്കു പജജുൾഡിനായതു കൊണ്ട് തന്നെ ധാര പുസ്തകങ്ങളുപോലിശാധികം സംസാരി ക്കാറില്ല. അതു പണം അദ്ദേഹ നടന്നവോന്നു എ നാഥാത്തു.

ഒക്കെന്നോനു ചിത്രം വരുത്തും നായ്ക്കട്ടികളു വളിത്തലമാണ് ജോലി. കുളികൾ താൽപത്രപ്പെട്ടുന്ന തുട്ടത്തിലുമാണ്. ജോലിയിൽ വലിയ നാഡും യൈബന മില്ല. ചിത്രം വരയായാലും വേണ്ടില്ല, നായ്ക്കട്ടികളു തീറിപ്പോരാലായാലും വേണ്ടില്ല, രണ്ടും അതു ക്കൊ തവോലയാണ്. കലയെപ്പുറൻ വലിയ വിവരമൊന്നു മില്ല. മുകില്ലും മാസ്പ്രചിത്രങ്ങൾ വരച്ചും അല്ലാലും വണ്ണം സന്ധാരിച്ചിരുന്നു.

ആധിക്കരിക്കുന്നതുപോലെ കുട്ടികളിനുനുതനാണ്. അതാണ് അതു ധാര ജീവൻ. അല്ലെങ്കിലും കഴിക്കുകയും ചെയ്യും. തുടാതെ, എവിടെയ്ക്കു പോകുന്നോളും തുടിനു പറിയവനാണ്. നല്ലവന്നും നനച്ചുവളിത്തിയ ക്കു പുക്കിം പോലെയാണ്. ആധിക്കരിക്കുന്നതുപോലെ നല്ല തടി കത്ത അവയവ അവങ്ങൾ, സുവരുള്ള തന്നത്—ക്കു പുക്കിത്തിനെന്നു പോലെ അരയാൾക്കുമില്ല അഭിപ്രായങ്ങൾ:

ഇങ്ങനെ വാസനകാണ്ട് പരസ്യരം ചെച്ചയില്ലോ തന്മുഖം കൂടി മഹാസിദ്ധിയിൽ കാണുക പ്രയാസമാണ്. തന്ത്രപിംബ പ്രത്യേകം ഇഷ്ടപ്പെട്ട പ്രസ്താവനാവും മായി ചെയ്യുന്നതിനുള്ള ക്രാവേഗം കാരോയത്തും പരസ്യരം എന്നെന്നയോ കൊടുത്തിരുന്നപോലെ തോന്നം. അതു സുവകരമാണ് അവർ തഭിലുള്ള അടപ്പും. ഈതിനു കാരണം അവരോധരോയത്തും തന്ത്രജ്ഞനു പ്രസ്താവയുള്ളറി അതു കലശലായ റിജ്ഞപ്പും വെയ്യാത്തതാവാം. “എന്നു, ഒരു, ഇപ്പോൾ എന്തെഴുതു്” എന്നു കരാൻ ചെന്താൽ മതി, എഴുതു നിന്തി. “കരച്ചശീട്ടുകളിൽക്കും” “കാരോ” പിന്നെ ശിട്ടകളിയായി.

അങ്ങനെ അവർ രസമായി താമസിക്കപ്പോഴാണ് ഗ്രഹപ്പിംഗ് വന്നപെട്ടതു്. കൂദാശമനോന്നും കൈ പുസ്തകം വൊത്തുവിൽ പിടിച്ചു. അയാളജ്ഞനു പേര് പ്രസിദ്ധമായി. തുടർന്ന്, വായനശാലകളജ്ഞനു വാഷ്ണികയോഗത്തിൽ പ്രസംഗിക്കാറം മറ്റൊരു അയാൾക്ക് തുടക്കിട്ടുന്ന എഴുത്തുകൾ വന്നതുടന്നി. വൈക്കേരം ശീട്ടുകളിൽ ചുംപാൻ പറിയ കാലമായ തുലാവഷ്കാലത്താണ് ഒന്നഭാഗം വശാൽ വാഷ്ണികയോഗദാർ പലതും വരാറുള്ളതു്. കഴിഞ്ഞുള്ളവാൻ സാമാന്യത്തിലെയിക്കം വകുപ്പും ശുഭ ശ്രീയരക്ഷസ്ത്രപ്പിനെ ഇതു കണക്കിലേറെ ദേഖാരാക്കി. “വാഷ്ണികയോഗദാർ, മന്ത്രാക്ഷട്ടയും! എന്തൊരു ശരീരിലും ഇതു കാലത്തെ ഇതു വയ്ക്കും!” ഒക്കെ രമേശനം ഇം പേരപാട് തീരെ രസിച്ചില്ലോ. കൂദാശമനോന്നു ഇരക്കുന്നരോടും യോജിച്ചു. പക്ഷി പോകാതെ നിപുത്തിയുണ്ടോ? അതുകാണ്ട് പോയി.

പട്ടണവുമായി അധികം പരിചയക്കില്ലാത്ത തുള്ളി മേഞ്ഞാനെ കോഴിക്കോട് കാച്ചു പരിശോധിപ്പിക്കാതിരുന്നു എൻറ്. കൂടെ സഹായത്തിനും കാച്ചു പരിശോധിപ്പിക്കാതിരുന്നു. ദാസ്താവകാണ്ട് അവാഴം ഒരു കന്ന അമ്മാമൻ പട്ടണത്തിലാണ് താമസം. അതും തുള്ളിമേഞ്ഞ അരതേവരെ അത്ര സാരമായി ഗണിച്ചിരുന്നു. ഈ പ്രസിദ്ധി അമ്മാമനെ അകുഷ്ഠിച്ചു. അതു കൊണ്ട് അമ്മാമൻ അതും വീട്ടിലെ കൊണ്ട് യോഗി.

വീട് ഭേദപ്പെട്ട കന്നാണ്. സാമാന്ത്യം കേസ്റ്റുമുള്ള വക്കിലായതുകൊണ്ടം വീട്ടിൽ കട്ടികളിക്കില്ലാത്തതു കൊണ്ടം അതും കൂടുതലായി കഴിത്തുള്ളവാൻ മട്ട അഭായിക്കുന്നില്ല. രണ്ട് കട്ടികളും ഉള്ളത്. ബാലൻ ചെറിയ കട്ടിയാണ്. പിന്നെയൊരു മകളാണ്, മീറ്റാക്കി. മീര എന്നാണ് പതിച്ചായി വിളി. ഉയൻ ക്രാസ്സിൽ വരിക്കുകയാണ്. അകുള്ളാടെ കണ്ണാൽ ‘കണ്ടോറി’യാണെന്ന തോന്ത്രിക്കുന്ന ഒരു പുതിയവൻ അകുള്ളവൻറുടെ വരുന്നതു കണ്ണപ്പോൾ മീറ്റവിൻ അത്ര പിടിച്ചില്ല. സൂര്യിൽ പരിക്കുന്ന പെൺകട്ടികൾക്കു നോക്കിപ്പറിക്കാൻ അധികം വേണ്ടോ? അല്ലോ വെവരുപ്പും, വികുതമായ വേഷം അല്ലെങ്കിൽ നടത്തം, ‘ഭൂ’ എന്ന കിടക്കുന്ന തലമട്ടി, കീറിമുഖിയിൽ കുപ്പായം—ഇങ്ങനെ വിസ്താരമായ ഏതെങ്കിലും മതി. മീറ്റവിൻ ചിരി വന്നു. പക്ഷേ അധികം താമസിയാതെ അതും കൈത്തരം ദേവും വെറുപ്പുമായി മാറി. വന്ന അതും അതുംണ്ണാണ് അമ്മ പറ-

எனுக்காட்டு. அதையினர் முறைகளானது! இனி அவசியம் அது ஸ்பெநிதமாலீஸுா விடுபோண்டு விழுநில் என வகுபோர் ஹெ வரிஷ்டாநிலீஸுாது அதுவே காஜ்சி லே? அதுதானென்றால்சிசூஞ் முடிவடி பொறுளைக், அதையினர் முறைகளானது! அதேஸுார் அவசியம் ஏ வகுத்துள்ளது அது டாப்ரேக்னேஸும் எடுத்துக்கொண்டு கூகு! “ஹே, வேஶம் போய்வது வாய்க்காலை, விப்பான்!” இன்னை வழக்கும் மன்றப்பிழக்கு விசுவரிக்கக் கூட வளை தீங்கிம்மனை கை ஶருப்போன்றாட்டுக்கிடியான் மீண்டும் கள்ளக்காகியிருக்கிறான். அதுமாதினர் வரிஷ்டாநிலீஸுா வரிபோன்று ஒழுங்குவதுமாய் மக்களே, ஸப்ரே லஜ்ஜாஷலீலாய் தீங்குமேனோன் ஸமியிக்கக்கூடியனையில்.

പ്രതിക്ഷിപ്പിച്ചപ്പോലെതന്നെ സവികൾ വന്നു. പ്രക്ഷീ
അവരെല്ലാം കൂട്ടിക്കൊൻ്റെ വരവിനെപ്പറ്റി മനസ്ത്വി
അറിഞ്ഞിരുന്നായി കണ്ട്. അതുകൊണ്ടായോ. അതുയാളി
ടെ പേരിനെപ്പറ്റി ഓസ്റ്ററിച്ചനേപ്പശിക്കണ്ടായി കു
ണ്ടില്ല. അതുയാളിടെ പേരും വരവും അതുപ്പേരും സ്വിഥമാ
ണോ? മീറ്റ അതുള്ളതെപ്പെട്ട്. തന്റെ സവിമാക്ക്. അതു
യാളിടെ നേരേ അസ്സുമ്പുമായ വ്യഞ്ജനം ത്രോതിപ്പിക്കു
ന്ന ക്രോതുക്കമില്ലതായി മീറ്റ കണ്ട്. ഇതു ക്രമത്തിൽ,
സ്പാണാവികമായി, അഭ്യേഷിയും ബാധിക്കാതിരുന്നില്ല.
അതുയാളിടുള്ള തന്റെ അതു ശത്രുഭാവം എന്തിനാണോ.
നവർ സ്വയം അലോചിച്ചു. അദ്ദേഹങ്ങനെ പുരി
പ്പാരിയപ്പാതക കൈ മതകവല്ലിലുള്ളതായിക്കണ്ട്. അതുകും അ
വഞ്ചി പരിഹസിക്കണില്ല. മാത്രമല്ല അതുയാളിടെ നേ
ക്ക് എല്ലാവക്കും ഇഷ്ടവും കയവകു അതുകുമ്പും ഉണ്ടതു

സം. “ശരിയാണ്, വലിയ പരിജ്ഞാരിയല്ലെന്നേല്ലോ ഇങ്കിൽ അവർ വിചാരിച്ചു, “അറിവിനു കാവുന്നോ? ഈ ല്ലേന്നാള്ളതിനും അരയാളിടെ പുസ്തകങ്ങൾ തെളിവാണെല്ലോ?” അവർ അവ വായിക്കാൻ തീച്ചിപ്പേട്ടുത്തി. സപ്രത്യേകം സപ്രാജ്ഞയോട് അല്ലോ പുള്ളമായിരുന്ന ഭീമവിന്റെ ഈ സംരംഭം സവിമാരെ സൗഖ്യപ്പെടുത്തി. അവരോടൊക്കെ കൊള്ളിവാക്കു പറയാൻ തുടങ്ങി. ഒരു നേരനോക്കാരി ഗൗരവം നടപ്പിലുണ്ട് പാരതത്വം, “എന്തിനാണ് കട്ടീ, മീറ്റ് വിനെ കളിയാക്കണമെന്തും അതു കട്ടീടെ അട്ടുന്നെന്നു മരക്കുന്നെന്നു പുസ്തകമാണെല്ലോ?” ഇതു പറയുന്നതും അതു വായാടി അതു ത്രംഗഡിക്കായി മറുള്ളവരുടെ മബത്തേൽപ്പു നോക്കി. അതിനെത്തുടർന്ന് ഒരു പൊതുപ്രിശിരിയും. തുടർന്നുകൊണ്ട് അവരുടെ അതു വഴിക്കുള്ള പരിഹാസം മുത്തു. ഭീമവിനും അവരുടെ അഭിപ്രായഗതി ഏതാണ്ടു മനസ്സിലായി.

അവിചാരിതമായ ഈ അഭിപ്രായഗതി ഭീമവിനു അല്ലോ പരിശേഖിപ്പുചെയ്തു. അട്ടുന്നെന്നു മരക്കരാണായി സാധാരണമാജുണ്ടാക്കാനാടിയുള്ളതും അതു ത്രംഗഡിക്കുന്നെന്നു കുമാർ അവർക്കാരുതെന്ന പരാചിതമല്ല. അതിനു കാരണവുമുണ്ടാണ്. അർദ്ദഗവയോരാജൈ തന്റെ വീട്ടിൽ അവരുടു ഇതാണിടെ കണ്ടിട്ടില്ലെന്നു ഏതായാണും അതുപോലും അല്ലോ പുള്ളം ഇംഗ്ലീഷ് നടപ്പിലുണ്ടെങ്കിലും, അവരുടു സഹിച്ചു. അതു യാളിടെ പുസ്തകങ്ങളിൽ അവരംകുഴുള്ള പ്രതിവര്ത്തി ത്രംഗഡിക്കി വന്നു. ക്രമേണ അരയാളിയും അതുയാളിടെ കഴിവുകളേയുംവരി രഹസ്യമായ ഒരാക്കൽവും സ്നേഹവും അവരുടീൽ വേത്രുന്നകയും ചെയ്തു. ഇതിനെ വലിപ്പിക്കാൻ വീണ്ടും കാരണങ്ങളുണ്ടായി.

താൻ അറിയുന്നവരല്ലോ കൂദാശമേനാനെ ആഗം സിക്കന്നതായി അവർ കണ്ടു. അവളുടെയും കൂദാശമേനാനേരം പ്രേരിക്കുന്ന വേദകർമ്മ ഏടിപ്പിച്ചു കളിയാക്കുന്നതാണ് അവളുടെ സവിമാർ പുരുഷ ചെയ്യുവോന്നതെങ്കിലും, റഹസ്യമായി അവക്ഷിപ്പിച്ചു അനുഭാവിച്ചു വലിയ താൽവയ്ക്കുമാണെന്ന നാവർ ശ്രീസഹജമായ ബുദ്ധികൈശ്രലംകൊണ്ടു കണ്ടു പിടിച്ചു. ഈ സപാഡാവികമായി അവളുടെ അതിനും തെരുതു തട്ടിയുന്നതാണ്. കൂദാശമേനാൻ തനിക്കുവകാശപ്പെട്ട താണ്ടനു കരവകാശഭോധവും അവളിലൂണ്ടാക്കി.

ഇടങ്ങരം അവളുടെ അച്ഛന്മാരുടെ സംഘം നാവിഷയം കൂദാശമേനാനായിരുന്നു.

“കാരേ പഠിപ്പും തുടി അവന്നണ്ടായിരുന്നുകിൽ...” രേതാവു ഭായ്യേടു പറഞ്ഞു.

“അതില്ലോതെത്തന്നെ എന്താ ഫോഷം? പ്രായമായ പൊരുക്കട്ടികളും വിട്ടിലെല്ലാം മരമക്കെപ്പറായാണ് സംസാരം.”

“അതുമാ...?”

“നമ്മൾക്കുമില്ലേ കൈ കട്ടി...?”

“കാമോ, ഇതുല്ലായോ നാണിക്കട്ടിയുടെ അതിലോ ചന! ഞാൻ ഈ ധരിച്ചില്ല. അവൻ പഠിപ്പും പാസ്സും മറ്റൊരുമില്ലോതെവന്നാണ്, നാണിക്കട്ടിക്കരിഞ്ഞുള്ളുടെ?”

“കാ, മതി, ഉതി, കളിയാക്കിയതു്. ഈദൈന മിണ്ടാതിക്കുന്നാൽ കട്ടക്കെത്തെ ഫലം....!! ഞാനിപ്പോ ശ്രീനം പായുന്നാലു്.” അതുമായുടെ കണ്ണിൽ വെള്ളം വിറഞ്ഞു.

“നീരവിനിഷ്ടമാണോ എന്നറിയണേ, നാണിക്ക ടീ. ഒരു മകളും ഉള്ള. അവരെ മഞ്ചിപ്പിക്കാതെ കഴി ക്കണം?”

“അവർ കിഷ്ടമാവാതെയെന്താ?...?”

“ശ്രദ്ധാക്കിൽ നന്നായിരുന്ന എന്ന താരം ആ ലോച്ചിക്കായ്യുണ്ട്. നാട്ടിലും അധികവും തെണ്ടി നടക്കകയാണ്. തോന്ത്രവോൾ വനിയെടുക്കാം. പി നീന്തുകയും സ്ഥാപിക്കുകയും ആരംഭിയും. കഴിയുമെന്നാ ണം കേടുതു്. അതിലും ശരിക്കൊരുമ നിയന്ത്രിക്കാ നണ്ണായാൽ പക്ഷേ നന്നായേണ. മീറവിന സമയത്താ ണക്കിൽ—”

ഈ സമയത്തു് എന്തോ പത്രക്കു മുളിക്കാണ്ടു മീ ന ആ മറിയിലേജ്ജു വന്ന. അവർ വിഷയം മാറ്റി. പ ക്കേഷ സംഭാഷണത്തിന്റെ കരേ ഭാഗം അവർ കേടുകഴി നത്തിയുന്ന. അച്ചുനേയും, അമുഖയേയും അസ്പദമരാംക ണു എന്ന കത്തി അതിലേബാനും കേടു ഭാവം റടിക്കാ തെ അവർ അളളുമാറ തുറന്നു് ഒരു പുസ്തകവുമെടുത്തു പു രത്തേജ്ജു പോയി.

അച്ചുനമ്മമായടെ അലിമതംസ്ത്രി ഇങ്ങനെയി നീതുപ്പാർ പിന്ന കൂൺമേഞ്ഞാനമായുള്ള മീറവി നീരു പെടുമാറ്റം, കുമതാൽ, അനേപ മാറി. അവർ ചെയ്യുന്നതാൽ അകലിച്ചു കാണിക്കാതായി. താൻ വായിച്ചു-പുസ്തകങ്ങളുപുംറി അലയാളാട്ട് അലിപ്പായം പരയുകയും ചോദിക്കുകയും ചെയ്തു. അതിനെത്തുടന്നു് അതിലും അടച്ചും കാണിച്ചു് അലയാളാട്ടു അവരിച്ചിത നേരിയ ഇഷ്ടാനിഷ്ടങ്ങളേജ്ജു കടനു.

“പട്ടണം ഇപ്പുമാണോ?—അതായതു്, ഈ ലധി
എം കാരും ബല്ലും ചൊടിയും നാക്കോ?”

“കലശലായ വെളുപ്പാണനിക്കു്.”

അവരെ കണ്ണിമിഞ്ഞാതെ നോക്കിയിരുന്ന തുണ്ണുമേ
നോൻ, അവളുടെ അഭിപ്രായത്തിൽ, ഒരു ‘കണ്ണറിത്ത’
മാണോ കാണിച്ചിരുന്നതെങ്കിലും, അയാളെ അക്കഷിക്കാ
നാളു ഗ്രാവലാവണ്ണും തനിക്കണ്ണംനാറിത്തു് അവർ സ
നേതാഷിച്ചു.

“എന്നുക്കണ്ണാളെ ചൂണ്ടാം ചോദിച്ചു. തോൻ
ഒബാറാക്കണില്ലു്,” അവർ പറഞ്ഞു, “കനം പറഞ്ഞതു
നാഞ്ചുടു, എന്നെന്നയാണോ എഴുതാറു്?!”

ഈ ചോദ്യം അയാളെ കണ്ണകി. “വല്ലതും വല്ലപ്പോ
ശാക്കേ തോനം. അപ്പോൾ എഴുതും.” അയാളുടെ സ
മാധാനം തുട്ടിക്കരമായിരുന്നില്ല.

“ശരത്പു, വലിയ ഗുണകാരനാർ വെളിച്ചുവാൻ
കാലത്തും വെക്കന്നേരവും മറ്റൊന്നും പോക്കുവാ
ഴാണോ ‘ഫോട്ടോ’ലോ ചിച്ചുവെജ്ജുക്കയെനാം പിന്നെയാ
ണോ എഴുതുകയെനാം മറ്റൊന്നും കേട്ടിട്ടണ്ടോ. ഇങ്ങനെ പതി
വുണ്ടോ? നടക്കാൻ പോകലില്ലോ?”

“കാരോ, ധാരാളു്.” മറുപടി താൻ അനേന്ത്രജി
ച്ച മാർത്തിഫലപ്പും തിരിഞ്ഞതു കണ്ടോ അവർക്കുനേണ്ടം
വല്ലിച്ചു. “എന്നിട്ടു്?”

“തന്നെപ്പറ്റം ഒരു മെംട്ടപ്പുറവിലിക്കുന്ന ശീട്ടുകളിക്കും
—തോനം ശക്രമേനാം ശ്രീധരകുമാരുപ്പും.”

അവളുടെ മുഖം മങ്ങി. മെംട്ടപ്പുറവുകൾ അവർ
ക്കാരിക്കലും അക്കഷിക്കമായി തോന്നീകില്ല. വിശ്വേഷിച്ചു

പ്രതിയേയ തട്ടിയിണ്ട്രം വാൻ അവശ്യമുണ്ടോ എന്ന് അവർക്ക് പറയാൻ മുഖ്യമായി ചെയ്യുന്നതാണ്. എങ്കിലും അതയാശ്രീ മുഖ്യപ്രധാന നാട്ടിൽ അവർക്ക് വൈമനസ്യമുണ്ടായിരുന്നു. അതു കൊണ്ട് പാഠത്തു: “ചില മൊട്ടപ്പുറം വൈക്കണ്ണ റംകാണാൻ റാലു ലേശിയുണ്ട്.”

“ഹയ്, തൈമാ കളിക്കാനിരിക്കുന്ന പരമ്പരാ കാണുന്നതാണ്.”

ഇതിനെത്തുടർന്ന് അസ്സുമനസമയത്തുള്ള അതു പരമ്പിരിൻറെ സെംഗംഡ്യും കൂടുതലിലും കൊടുക്കുവാൻ അതു യാർക്കാറുമാണ് ഇന്ത്യ. ഒരു പലിയ മന്ദാടിക്കുതു അശ്രദ്ധയ്ക്കു വീഴുന്നവോലെ ചുകന്ന് അതു കുന്നിനെന്നു ചെയ്യുന്നതു കാണുന്ന അസ്സുമയസുംഡ്യും; സിന്തുരപ്പാത്രം തട്ടിമരിഞ്ഞപോലെ അങ്ങിന്നു ചുക്കപ്പുറിം കലം അതു കാശം; മഷി തുളിച്ചപോലെ മുരേ ഉയരത്തിൽ പരന്ന പോകുന്ന പക്ഷികൾ; വീപ്പമുട്ടിനില്ലെന്ന കാരണം; അതു നിറ്റുബ്ബത്തുട്ടിട്ടും, അകലെന്നിന്നു കേരംകുന്ന കുന്നകാലികളുടെ മുകറയിടൽ — ഇങ്ങനെ പലതും വന്നിച്ചു് അതു പ്രദേശത്തിനെന്നു ലേശിയെ അവർക്ക് മനസ്സിലു കിണക്കാടുകുവാൻ അതുയാർക്കു കലശലായ മോഹദുഃഖം. പഞ്ചമി കരോറ വാക്കെങ്കിലും ഏറ്റേത്തും വന്നില്ല.

ടച്ചവിൽ അതുയാർക്കു ഉള്ളിൽ വിചാരിച്ചു, ‘ഈ കുട്ടി ഇങ്ങനെ ചോദ്യത്തെന്നാണോ ചോദിച്ച വൃഥിരുട്ടിക്കിലുകളിൽ എന്നിക്കു വളരെ ഇപ്പുമായിരുന്നു.’

കാളിയേരും ഭിണ്ടാതിരുന്നതിനും അവർക്ക് വിശദം ചോദിച്ചു; “ധാരാളം അതുള്ള കളായി പരിചയമാ വന്നതു് ഇപ്പുമാണോ?”

“പിന്നെ; എനിക്കു നാട്ടിൽത്തന്നെ ധാരാളം സ്കൂൾ മന്ത്രാലയങ്ങൾ. രണ്ടുണ്ട്, തീച്ചു: റക്കരജമനം ശ്രീധര ഷൈലും. എനിക്കുവർ ധാരാളം മതി.”

ഈ മറുപടി അവുണ്ടെ അല്ലോ വെറുപ്പിച്ചു. ഇന്ത്യൻ കരിച്ചുകയിൽ മനസ്ഥിതി സുചിപ്പിക്കുന്ന സംതൃപ്തി അഭിരൂചിക്കുന്ന ബന്ധാദിനായി ചില വലിയ അനുഷ്ഠകൾ അഭിനന്ദനക്കും കൂടാം ചില്ലും ധാടിയാണോ എന്നതുടി അവർ സംശയിച്ചു. എതെങ്കിലും ഹിന്ദാൻ തീച്ചുപ്പേട്ടത്തീടിലും. നല്ലവല്ലോ പരിക്കുറിക്കാൻ തന്നെ നിശ്ചയിച്ചു. സുരിസമജംഖായ അതു കൂടാം ഘുഷ്ടരം സം അവർ പ്രകടിപ്പിച്ചു. “ഈ വെറും കൂടാം ധാടിയാണോ.”

“ശായോ, എന്നാതു തീരെ ഉദ്ദേശിച്ചിട്ടില്ല. മനസ്സിലുള്ളതു പറഞ്ഞു എന്നമാത്രം.”

അതുഡാഴ്വിട മുഖഭാവവും സ്വന്തവും അതുഡാം കൂടിവു പറയുകയണ്ടുന്നും അവുണ്ടെ ബോധപ്പേട്ടിത്തി. അതു ചോദിക്കണമെന്നിയിരുന്നില്ലെന്നും അപ്പോളുള്ളവർ വിചംരിച്ചു. അവർ മെഴുന്നമായിരുന്നു.

അതു സമയത്തു് അവുഡാഴ്വിട അരംജിന്നു വന്നു പറഞ്ഞു, “ചേച്ചു, ഇന്ന നമ്മക്കു സിനിമ കാണാൻ ചോ ദുക്കി?”

“അതുകെടുത്തുടെ?” എന്ന ചോദിച്ചു, സ്വാഭാവിക മായി അവുഡാഴ്വിട ഒപ്പും തുണ്ണുമെന്നൊന്നും രേക്കും തിരിത്തു. അരംജിന്നും അതു വഴിക്കു കൊണ്ടി. തുണ്ണുമെന്നൊന്നും അല്ലെന്നൊന്നും പരാത്യാഡിയതിനാദ്ദേശം പറഞ്ഞു: “എൻ്റെ തുടെ വരാമെക്കിൽ.....”

“എ, എന്താ വന്നാൽ?”

അരങ്ങെന അതു പരിചയം വലിപ്പിച്ചു.

II

കൂളിമേനോൻ മട്ടാണി നാട്ടിൽച്ചുന്നോട്ടും വിവരങ്ങൾ പറഞ്ഞു. താൻ വിവാഹംകഴിക്കാൻ വിചാരിക്കുന്നേനോം ധരിപ്പിച്ചു.

“കാമോ, മുപ്പുരുടെ കളി മുഴവൻ തകരാരാവുന്ന തും ഇപ്പോൾ അതു വിചാരിച്ചാണ്.”

“അരല്ലോ, കട്ടി ഏങ്ങെന്നു?”

“അതു പറയാരുണ്ടോ? എടുത്തിയമ്പയ കാണാൻ ചെവകി.”

“ഈനി നമ്മളാക്ക പുറംതള്ളു! നമ്മർക്കു കളിക്കാൻ വേരു ആക്കു തിരയേണ്ടിവരും, കുറുപ്പു്.”

“മേയ്, നമ്മുടെ ബന്ധുത്വിനും, ഇപ്പു ഇതില്ലെ റുസബോധാൽത്തെന കൈ മാറവും പരിപ്പു്,” എന്ന കൂളിമേനോൻ ഉറപ്പിച്ചപാത്രു് അവൻര സമാധാന പ്പെട്ടതാണ്.

III

പ്രതീക്ഷിച്ചവിധം അതു വിചാരവും നടന്ന. വിചാരം കഴിത്തതിനാശംപോലെ കരു ദിവസം കൂളിമേനോൻ ഭായ്യവീട്ടിൽത്തെന്നായായിരുന്നു. പലകമായുള്ള സന്ധിക്കാണ്ടു് ആക്കാർ ക്കിണ്ടത്തിൽ അതു ലജ്ജാശീലം വിച്ചവാൻും സംസാരിക്കുവാനും പറിച്ചു. വിചാരം കഴിക്കു കു കാരണം താൻ ഭാഗ്യചാനായിരിക്കുന്ന ഏന്നയാർഡു ഭായ്യയോട് പറഞ്ഞു. അവൻകുതു് ആയാളിടെ മുഖം

വത്തിൽനിന്നു മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിഞ്ഞിരുന്നു. എങ്കിലും പെണ്ണും പുത്രരും കാര്യങ്ങൾ പുരുഷന്മാരുടെ മുഖ്യത്തിനിന്നു കേടു കഴിയു എന്നാൽ വാഗിയിട്ടും.

ആധാർ അദ്ദേഹം ആ വീട്ടിൽ എത്രകാലം വേണമെങ്കിലും താമസിച്ചുനേ. പക്ഷേ ലീറാവിനു സമ്മതമായില്ല. പെണ്ണും കൂടും സപ്രാവമാണിന്തും. അവക്ക് പുരുഷന്മാരെ തണ്ടണ്ണിൽ അനുയധികം അല്ലാക്കരാക്കിത്തീർന്നുണ്ടോ. സാധിച്ചുകഴിഞ്ഞാൽ, അതു നിത്യാനം അവക്ക് തിട്ടക്കമായി. ഇന്നു സപ്രാവ വീട്ടിൽപ്പോലെ പഴയ പട്ടി സാമിന്ത്യപരിഗ്രാമങ്ങൾ തുടരുന്നുമെന്നു മീറ്റു ഉപദേശിച്ചു. ഇതേവരെ തന്റെ പ്രസ്തുതി കൈ മുംടുമായി തുണ്ടിക്കൊണ്ടു കയ്ക്കിയിരുന്നില്ല. ആധാർ ഹോമാ തിരുവായം പറഞ്ഞു.

“ഞാൻ ഈ വിടെയിരിക്കുന്നും തന്നെ ധാരാളം പ്രസ്തുതിയെടുക്കുന്നാണെന്ന്.”

“എനിക്കു മനസ്സിലാവുന്നില്ല പറയുന്നതും.”

ആധാർ പറഞ്ഞു മനസ്സിലാക്കാൻ ശ്രമിച്ചു: “എന്നു പ്രസ്തുതി അദ്ദേഹയാണ്. മറ്റു വല്ലതും ചെങ്കു കൊണ്ടിരിക്കുന്നുണ്ടാണ്” എനിക്കുന്നു എഴുതുന്നതിലും എഴുതാനു തോന്തരം.”

ഈ കേട്ട് അവർക്കു ശ്രദ്ധിവന്നു: “കാ, പി നെ!” തന്നെ ലാളിക്കുന്ന സമയത്തെല്ലാം ആധാർ കൂടും മനസ്സു മറ്റുതരത്തിൽ പ്രവർത്തിക്കുകയാണെന്നാലും ഇതിന്റെ അത്മം? അതു പറില്ല. എല്ലാറിനും അതാര നെരു സമയം വേണും.

ആരും തുടന്ന് പറഞ്ഞു, “തോൻ എഴുതിയിട്ടു ഇളവമിൽ എറബും കല്ലത്രു്, കൗദ്യും മേനമായി ശീട്ടു കളിക്കുന്നതിനാടങ്ങൾ തോന്നിയട്ടുഇള്ളതാണോ്.”

“അപ്പെന്നിപ്പോൾ തോൻ പറഞ്ഞുവോ?” ഒരു പരിവസപരത്തിൽ അവർ പറഞ്ഞു: “അരങ്ങെന്നയല്ല വേണ്ടതു്. ചെയ്യുന്ന കാൽ്യത്തിൽ അവന്വെന്നു മഴവൻ ശ്രദ്ധയും വേണും.”

“മീറ പറഞ്ഞതതു ശരിയാണോ. പക്ഷേ എൻ്റെ സപ്രാവം ഇണ്ണബാധാണോ. ഓരോയത്തും സപ്രാവമെല്ലോ? അതു മാറ്റാൻ കഴിയുമോ?”

തേരാവിന്റെ സപ്രാവം മാറ്റാൻ കഴിയുമോ എന്ന കാൽ്യം മീറവിനോ അതു സാരമിള്ളതായി തോന്നിയില്ല; ചുജകം ഭായ്യുമാക്കേ തോന്തു. ഭായ്യുമാക്കുന്ന പ്രവൃത്തിത്തന്നു തേരാക്കുമാക്കുന്ന സപ്രാവംമാറ്റാണോ. ഈ ക്രിത്രികളിൽ കുറെ കുറെ കവിതയും ഇന്നിക്കുവാൻ കാരണമായ അല്ലെങ്കിൽ അല്ലെങ്കിലും അവർ അവരുടെ അവാനുഭാവിക്കുന്ന കാൽ്യമായി ഒരു പ്രത്യേകസപ്രാവംതന്നെ അവർ അവരുടെ കാൽ്യകരിക്കുന്നും. എന്നിട്ടു്, അരങ്ങെന്ന സംഭവിച്ചു കഴിഞ്ഞതിനാദേഹം, ഇടങ്ങുവൻ, അത്രുള്ളതപ്പെട്ടുകൂടിയും ചെയ്യും. “എത്ര കാണ്ടിക്കാണോ തോൻ ഇയ്യാശം ഭാഗിച്ചു തുംബും?” എന്നാം. എതായാലും ദീരു കഴിച്ചില്ല.

“തോന്നയല്ല പറഞ്ഞതതു്. നമ്മെഷാന്നിച്ചു താമസ മാക്കിയാൽപ്പിന്നെ സുവബ്സൈക്കൽസൈറ്റും നോക്കാൻ തോന്നാണെല്ലോ. അപ്പോൾ പ്രവൃത്തിയെടുക്കുന്നതിനോ കഴി അടച്ചി ഉന്നേഷ്യവും സമയവും കാണും.”

കൂദാശമനോന്ന് എതിൽത്തില്ല. അവർ പറഞ്ഞതു ശരിയായിരിക്കാം.

പോരാട്ടിവസം അവർ കൂദാശമനോന്നു വീട്ടിലെ ജീവാധി. അതു പറഞ്ഞും പാടങ്ങളിൽ കന്നം കഴിക്കുമ്പോൾ ബും വളരെ മനോഹരമാണ്. അതു കഴിഞ്ഞു അവർ വീട്ടിലെത്തി. “വീട്ടിൽ ചില മാറ്റങ്ങളും വരുത്താൻ തൊന്ത്രപ്പാട് ചെയ്യിട്ടുണ്ട്. പിടിശ്ശമോ അതു വോ?” മീറ്റ പറഞ്ഞു.

പറഞ്ഞതു വാസ്തവമാണ്. അതു വീട്ടിനു അതുകൂടി മാറിയിട്ടില്ല എന്നല്ലാതെ മറിക്കളാനാം പദ്ധതിയെല്ലാം ലെഡായിരുന്നില്ല. എല്ലാം മുത്തിയാക്കി മോട്ടിവിട്ടില്ല തന്നെ. അതു പഴയ ചാരകസാലയും ശീലകളും മറ്റും നിഃഖം ചെയ്തിരുന്നു. മറ്റിക്കൊല്ലാം പണ്ട് ഒരു മുപ്പുചിടി മുച്ചുകളായിരുന്നതും മാറിയിരിക്കുന്നു. അവർ ഒരു തന്താവിനു മുഖ്യത്തു നോക്കി.

“മീറ്റ, എല്ലാം ലംഗിയായിരിക്കുന്നു.”

“മാറ്റങ്ങൾ വരുത്താമെന്നു ബോധപ്പെട്ടില്ലോ?”
അവർ വിജയസുചകമായി പറഞ്ഞു.

അതു മറി അനുസകലം മാറിയിരിക്കുന്നു. കൂദാശ നോന്ന് സിഗാറ്റു വായിൽനിന്നുണ്ടതു. പണ്ട് അതു കാതിക്കുകയുണ്ടായിരുന്നു ഭാഗത്തെ ചുമരിക്കുമ്പോൾ നോക്കി. അവിടെ ഒരു കൂത്തു പാട് കാണാറാണ്. പക്ഷേ നല്ലവള്ളം വെള്ളയടിച്ചും അതു പാടം നികാം ചെയ്യാൻ മുള്ളു മുള്ളു കഴിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നും അതു ഭാഗം വിളിച്ചുപാത്രതു. ഇന്നി സിഗാറ്റു അവിടെ ഉംച്ചു കെട്ടത്താൻ പാടി

പ്ലീസ് തുണ്ണുമേനോന്ന തോന്തി. അയാൾ പുറത്തുവോ ഹിന്തു കെട്ടത്തി വലിച്ചെടുത്തു. പാംപിൽ അല്ലെങ്കം കലെ ഒരു തെരഞ്ഞെടുത്തതിൽ അയാൾ പണ്ട് ധരിച്ചു കുന്ന ഒരു സിള്ളുഷർട്ടും ലൈസ്സും കിടക്കുന്നു. പഴക്കം കുണ്ട് മീറ്റ വലിച്ചെടുത്തതാണ്. അതു വീണ്ടെടുക്കുവാ നോക്കു. മോഹം ആയാൾക്കുണ്ടായി. പക്ഷേ അതുക്കി. ആ സാധാരണമുള്ളടക്കാലം, കുഴിപ്പിത്തതായി ആയാൾക്ക് മനസ്സിലായി. മറിയിലേജ്ജു തിരിച്ചു വന്നു.

അധികം കഴിയുന്നതിനു മുമ്പു പടിബാതിൽ ‘പ’ എം എന്ന ഭേദകരമായി തുന്നടച്ചു രണ്ടുവേൾ ലഹരി തുടി, ചുളിംബിച്ചിച്ചു, മുളിപ്പാട്ടുംവാടി ചടച്ചടന്നുനു ചാവിട്ടുവടാ. കയറി തള്ളത്തിലെത്തി. അവക്ക് ‘എട ത്തിയ മഞ്ഞു’ കണ്ട് പരിചയമാവണ്ണം.. തുടച്ചുമിന്നപ്പോ കുഡിയ ആരുത്തുവും അതിൽ വളരെ ശ്രദ്ധിച്ചു വുത്തിനി പ്രാഥകിയ കസാലകളും അവക്കുടെ മനസ്സിൽ അല്ലെങ്കിലും ശീതി ജനിപ്പിച്ചു. അവർ നെല്ലു പിൻതിരിഞ്ഞും ഉമ്മ റവാതിലിനു പുറത്തു ചെങ്കുഴിച്ചുവെച്ചു. ശക്കരമേ നോൻ മെല്ലു കൈവിരലുകൾ ചീപ്പുകൾ തലമിനക്കി വെങ്ങുവാനും ഷട്ടിനെറ്റു തലപ്പു പിടിച്ചുവലിച്ചും അതി ലെ ചുളിവുകൾ തീരുത്തു ചൊടാ തട്ടിക്കുള്ളയവാനും ശ്രമിച്ചു. അനീയരക്ഷരഫ്പും ഒരു സ്ക്രിംക്കട്ടി അവഖലിത്തിലായാ ലഭത്തെ നിലയിൽ നിന്നു.

‘എടത്തിയമു’ അവർ പിചാരിച്ചുവോലെ റാണംകണ്ണിയെന്നുമല്ലു. തന്ത്രാവും സ്ക്രിംതന്മാനംകൂടി ഇങ്ങന്നപ്പോൾ മീറ്റാവും മറിയിലേജ്ജു വന്നു. അയാൾ സൗംഘ്യവത്തിയാണെന്നും കരൊറ നോട്ടത്തിനു ഒരു

ക്കാറാം കുറച്ചും തിച്ചപ്പെട്ടത്തി: സംസാരിക്കുന്നതിലിട്ട് ജീ തന്റെ പിളിച്ച ചായയുണ്ടാക്കാൻ പറയുമ്പോൾ അരവർഷം എന്ന പുരാതനത്തും ചോദി.

“പാലുണ്ടാ ഭീറോ?” തെന്താവു ചോദിച്ചു.

“വത്തമാറാം പറഞ്ഞാൽ മതി. അതെതാങ്കെ ഇവിടെ ശരിയാക്കിക്കൊള്ളാം” എണ്ണായ രചരിയ ശക്കാരം സമ്മാനിച്ചും അവർഷം അരക്കുത്തും ചോദി.

‘അതു ശരിയാണോ’ കൂട്ടുമനോന്നും ഉള്ളിൽ വിചാരിച്ചു. പക്ഷേ വണ്ണിതൊന്നം ധതിവില്ലായിരുന്നു. സൗമ്യത്താം വന്നാൽ അവരെല്ലാവയംകൂടി, “ചായ ശേഖാ ശേഖാവാലു? പാലുണ്ടാ ശേഖാവാലു?” എണ്ണാക്കെ, ഉറക്കാ, ഉമരത്തുണ്ടാം അടക്കാളിലേജ്ജു വിളിച്ചുചോദിക്കലായിരുന്നു പതിപ്പോ; ഇന്നീ അതെതാനും പാടില്ല.

ചായ കൊണ്ടുവന്നു. അതു കടക്കുന്നതോടുകൂടി സംഭാഷണവും ഏറിയും. സാധാരണമായി അവർ സൊളിന വിഷയങ്ങളായിരുന്നില്ല. ശക്കരമേനും ശ്രീയരക്കുപ്പിനും സംഭാഷണാവസരത്തിൽ അസാമാന്യമായ അസ്പദമതജീവായി. അവക്കു പറഞ്ഞുണ്ടില്ലാത്ത വിഷയങ്ങളെപ്പറ്റിയാണോ സംഭാഷണം. കാഞ്ഞറികളും ഒരു വിലകയറ്റത്തെപ്പറ്റാറി പറയുന്നും, മേനോനും, താൻ പണ്ടോ അച്ചുനേന്നും നിശ്ചയപ്രകാരം ചന്തയിലേജ്ജു ചോയതും അന്നത്തെ കാഞ്ഞറികളുടെ വിലയും കാണ്ടിച്ചു. ശ്രീയരക്കുപ്പും ക്ഷേത്രാസ്ഥാനപ്പെട്ടി പഠിക്കുന്നു വന്ന പാലുചുന്നുകളിലെ കവിതകൾ കാഞ്ഞച്ചും എണ്ണിച്ചു. ശ്രീയരക്കുപ്പും അഞ്ചാനേജുവും അഞ്ചിപ്പായം പറ

നെത്തു. അദ്ദേഹ അല്ല വൈക്കമ്പനരം അഭ്യസാധാരണമായ മനസ്തയിൽ അവസാനിക്ഷകയും അവൻ പ്രോപ്പാൻ പുറ പ്ലേട്ടകയും ചെയ്തു. പണ്ട് പ്രോഫക്, അബ്സ്റ്റോക്കിൽ യാത്ര ചോദിക്കുകും, എന്നൊരു ചടങ്ങേ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. ഈ തും കു പുതുമയായിരുന്നു. “ഹയ് പ്രോഫേഴ്സ്?” കൂൺമേ നോൻ അർത്ഥത്തിലെപ്പുട്ട് ചോദിച്ചു.

“ഇവിടെ നാമശൈലീം കൈമനിക്കഴിഞ്ഞതിനാണേ ഡിം അവരെ കൈപിച്ചും ഉണ്ടാൻ ക്ഷമിക്കാ?” മെന്ന ഭാഷ്യ പറഞ്ഞു. പാനു അതിനു പാപത്തിനു പാടില്ല ഫ്ലോ. അവർ പിരിഞ്ഞു. കൂൺമേനോൻ അതിയായ വൈമനസ്ത്രേതാടെ കനം മാണ്ഡാതെകഴിച്ചു.

പുതുമയാർ വല്ലുത്ത സ്പ്രാവക്കാരാൻ. എന്ന കിലും റാസ്സാറസംഗതിക്കശൈലീപ്പററി വിചാരിച്ചു് അവർ മനസ്സും വച്ചാതാക്കുന്നു. കൂൺ കുമനോൻറെ കൂച്ചുത്തിൽ ഇന്ത്യാജാംബായതു്: അത്താഴത്തിനെന്നു സമയത്തു് ആയാൾ വലിയ മനോരാജുക്കാരനായിട്ട് കണ്ടു. തെ ക്കുന്നിന്തനടത്തിൽ കണ്ണ തന്നെ പഴയ വസ്ത്രങ്ങളും, ഉണ്ണാക്കിക്കാതെ ഇരുട്ടത്തു് പോകുണ്ടിവന്ന സ്കൂളിൽ നാരേയും പററി വിചാരിച്ചു് ആയാൾ വേദിക്ഷകയായി കുന്നു. ‘ഇന്തി അവരെന്നാണിച്ചു ശീട്ടുകളിക്കാനംമറും ത രഹസ്യം ലാഭിക്കുന്നോ?’ ആയാൾ തന്നിൽത്തന്നെ വി സ്പാസ്റ്റില്ലുതെ ഒക്കണ്ടിച്ചു് ‘ഇന്ന മട്ടാനും എന്ന കൊണ്ട് കഴിയില്ല. മീറംവാനെ ധരിപ്പിക്കാതെപററില്ലു്.’

സ്പാത മഴുരെയയികും സ്പാതത്രുപ്പത്തിൽ വഴി ന്ന് കരാർ ഇങ്ങനെയല്ലോം സ്പായം ആവലാതിച്ചേരുക.

കു അരുസാധാരണമല്ല. തന്നിപ്പും വേം എല്ലാ മന്ദിരങ്ങളിൽ ഒരു ചോദ്യം ആയിരാം മരഹരാരാജായും ഏരിക്കുന്നതു അനുഭവമാണ്. മീറവിറി ഭർത്താവാക്കരാജാവിന്റെ നടക്കന്നവതെന്നല്ലാം മാത്രം മനസ്സിലുണ്ടുമല്ല. പരിചയംകൊണ്ട് ഇംഗ്ലീഷ് വേണ്ടാൽ ഒഴും പിട്ടുമാറിക്കാളുമെന്നോ അവർ സമാധാനിച്ചു. എക്കിലും അല്ലോ തന്റെ മരിപ്പായുംയാണ്, “എന്തിനെ പൂരാഡിയാണ് അരുംലൂചക്കണ്ണതു്? ” എന്നവർ ഭർത്താവിനേന്നും ചോദിച്ചപ്പോൾ കാണിച്ചതു്.

“പിശിശ്വിച്ചുണ്ടാനമില്ലു്.”

“എന്നാലും; — എന്തിനിക്കു കേടുവേണ്ടെന്നു്?”

“ശക്തരമേന്നും കുറപ്പിനേന്നുംവാറി അലോചിക്കുയായിരുന്നു്.”

“നല്ല അളളുകളാണവർ. എന്തിനിക്കു പിടിച്ചു. തൊൻ വരക്കന്നതിനാമുന്നു് അവർ ഇവിടും വിട്ടുണ്ടിന്തു സമയ മുണ്ടായിരുന്നിരിക്കില്ലു്.”

“ഇല്ലു്.” അവരെപ്പറ്റാറി ഇങ്ങനെ കരക്കൂ റീതി യിൽ മരഹരാരാജും സംസാരിക്കണ്ണതു് അരുംയാർക്കു രസിച്ചിപ്പില്ലു്.

“സംഭാഷണത്തിനു വാരിയ കൂദാശാലാം; ” ഭായ്യു തുന്നംവരണ്ണതു്.

“എന്തു്! ഇന്നെത്തെ തീരെ രസമായില്ലു. മീറാ കാണേംമാനാതു്.”

അവഴിട്ടു മുഖം മന്ത്രി. “തൊൻ കാരണമാണോ ണ്ണു മിത്രന്നാർ ബുദ്ധിമുട്ടുന്നതു്, അല്ലോ? ” എന്ന ചോദിക്ക

ലും കണ്ണിൽ വെള്ളം നിറയലും കനിച്ചു കഴിത്തു. ഒരു ചൊംഘ പിന്നക്കമുണ്ടായി. പക്ഷേ അധികനേരം ഓ ഫുന്നതിനാമുണ്ട് അതു സമാധാനത്തിലും തുടർത്ത് സ്നേഹമ്പ്രകടനാശത്തിലും അവസാനിച്ചു.

കൂദാശമേനോൻ^o ഇരുന്നാഴതുവാംജീ മരി' സുവിശേഷങ്ങളുടെ ഒരു കലവറയായിരുന്നു. കന്നിമുഖം പുതുതു പ്രോഫി അനേപാഫിക്കണ്ട്. കനാറതരം ഒരു ചാരകസാല. അതിനേൽക്കു ചിത്രപ്പണിക്കേണ്ടതുടി തുനി വെച്ചിട്ടുള്ള ഒരു 'കഷൻ,' പുതിയ മേശവിരി. ഭംഗിയുള്ള ഒരു മരക്കു. മുരിനെ അലങ്കരിക്കുവാൻ നല്ല നല്ല ചിത്രങ്ങൾ. കൂദാശമേനോൻറെ ശ്രദ്ധ മരാറാനിനാം പോവയുന്നതെന്നു കരതി എല്ലാം ഭംഗിയായി ഒരുക്കി വെച്ചിരിക്കുന്നു! പക്ഷേ കൂദാശമേനോൻറെ ശ്രദ്ധ, നേരു മറിച്ചും, പ്രൂത്തിയിൽച്ചുപ്പാതെ ഇം പുതിയ സാധനങ്ങളിനേലാണ് സ്ഥാനമുറപ്പിച്ചതും. ഇടങ്ങു മേശവിരിയിനേൽ; ഇടങ്ങു ചിത്രങ്ങളിനേൽ; മരു ചാലപ്പോൾ പുതിയതരം മഷിക്കപ്പീയിനേൽ—ഇങ്ങനെ ഇടവിടാതെ അതും അവരിച്ചിത്തങ്ങളായ ആ സാമഗ്രികളാൽ ആകഷിക്കപ്പെട്ടു. അതിവരിച്ചിത്തങ്ങളായ പണ്ഡത്തെ ആ ചില്ലറപ്പുഡിയന്തരം ഇടങ്ങും ആരും മരാറിക്കൊരു പുതുമയും തോന്നാംബന്നായിരുന്നില്ല. അതുകൊണ്ട്' എഴുതാനിരിക്കില്ലോ ശ്രദ്ധ ശ്രദ്ധ മരാറാരിടത്തും അങ്ങാനില്ല. ബീഡി വലിച്ച സപാഡാവികമായി ആ ചാരകസാലയുടെ അടിത്ത മുരിനേൽ കരതിക്കേട്ടത്തിയിരിക്കുന്നതുടി ആയാം അടിത്തിനുണ്ടില്ല. ഇപ്പോഴാക്കട്ട ആ പര

ചിത്നായ അന്തരിക്ഷം ആ മറിക്കില്ല. അതുകൊണ്ട് അഡ ശാതിന്റെ പാട്ടിനു ലാത്താൻ പോകം. ഭാസ്യംയാട്ട് ഇതാക്ക പറയാൻ വിപുത്തിയുണ്ടാ? അവർക്കു ഗൂഹ ഘൂഷ്ടം കൈകിടുവച്ചിട്ടുള്ളതാനാം അയാൾ ഇഷ്ടപ്പെട്ട നിലപ്പാള അവർക്കു തോനക! അതുകൊണ്ട് അവർ ചെങ്ങുന്നതപ്പോം ഇഷ്ടമാണെന്നു നടക്കിവാൻതുനുണ്ടായാൽ തീച്ചപ്പെട്ടതു.

തേരാവു പ്രസിദ്ധമാവണ്ണമെന്ന മോഹംകൊണ്ട്, മീറ വളരെ ശ്രദ്ധാപൂർവ്വം അയാളിട ദിനചന്ത നിയ ത്രിച്ച്. കാലത്തെ പ്രാതയ കഴിഞ്ഞാൽ അവർ സേഖ മഹുവ്വം പലതും സരസമായി സംസാരിച്ചു്, അയാളി ആ മറിയിൽ കൊണ്ടപോകാക്കം. എന്നിട്ട് മെല്ലു തന്റെ പണിക്ക പോവും. അയാളിട പ്രമുഖത്തിയുടെ ഉത്തരവാദിത്പത്തിൽ താനം പക്ഷത്തുണ്ടെന്നെന്നു വാഴി നിയുധിച്ചു്. എഴുതേണ്ടതു് അയാളിട ചുമതല. അതിനു പ്രേരിപ്പിക്കേണ്ടതു് തണ്ഠായും; അസ്തുതെ അതു കണ്ണ ശക്കരമേണ്ടരയും ത്രുംബരക്കുപ്പിണ്ഠായും.

ശക്കരമേണ്ടോനും ത്രുംബരക്കുപ്പും അതുപുതാര ഭാരം തന്നെയായിത്തീനും. അവർ ഇടക്കിടക്കു്, “കൂൺമേനോ നിലേ?” എന്ന ചോദിച്ച ചാടിപ്പിഴും.

“ഉണ്ടു്, മുകളിലിക്കുന്നഴുതുകയാണു്.”

കന്ന സംശയിച്ചുനിന്നും, “എന്നാൽ ഉച്ചവിശക സേ?” എന്ന പരഞ്ഞു് അവർ തിരിച്ചപ്പോവുകയും ചെയ്യും.

“മുകളിൽ ഇ ചന്ദ്രതുകയാണ്” എന്നതു മഴവൻ
ശരിയായിരുന്നില്ല. കൂദാശമേനോൻ കടലാസ്സും പേനയും
എടത്തു് എഴുതാനിരിക്ഷകയാണ് എന്നെല്ലാത്തൊറ്റം
വാസ്തവമാണ്. ചില മാസികകൾക്കും ലേഖനങ്ങൾ
കൊടുക്കാമെന്നയാൾ എറിയുന്നു. രണ്ട് മാസത്തിനു
ഒളിൽ കൈ നോവല്യും എഴുതിത്തീക്കാമെന്നു് കൈ കുറ്റ
നിക്കാരാടേറിയുന്നു. പക്ഷേ, ആ ദിനിൽ, കടലാ
സ്സും പേനയും മുമ്പിൽവെച്ചു്, ആയാൾ മേൽപ്പും
ഞാകി ഇരുന്നു. മനസ്സിൽനിന്നു വിചാരവും പോ
യിൽനിന്നു മധ്യിയും വരുന്നില്ല. അതിലിട്ടു് ‘തും മേ
ശവിരിയുടെ തുൽ നല്ല ശേഖരിക്കുന്നതാണ്’ എന്നും തോ
ന്നി അതിനേതർ തിരപ്പിടിച്ചിരിക്കും. ഉടനെ എഴുത്തി
നീറ കാഥ്മ പന്നു് എഴുതാൻ തുടങ്ങും. വീണ്ടും ആദ്യം മ
ററവിടെയക്കില്ലും തിരിയും. ആയാൾക്കും ഭാംഗ്യയും വ
ലിയ ഇഷ്ടമാണ്. സംശയകില്ലു്: “ചീര എന്നിലും വേണ്ടി
എന്നതാക്കു ചെയ്യും! നല്ലവല്ലോ ബുദ്ധിമുട്ടുംണ്ടോ്,
പാബം!!” പക്ഷേ ഉടനെ പുതുതായി വിചാരം കഴി
ഞ്ഞിട്ടുള്ളവക്കുല്ലാം തോന്നാറുള്ള ഇം മനോരാപ്പാം വ
രും; ‘ഭാംഗ്യം ഭർത്താവും തമിലുള്ള ബന്ധത്തിനു കുറേ
അട്ടി സാധാരണതപരമാണെങ്കിൽ നന്നായിരുന്നു. എന്നു
ആപ്പുംഡയാണ്; പണ്ട് ചെയ്തിരുന്നതെല്ലാം ഇവരുടെ
ഇഷ്ടത്തിനുവേണ്ടി വേണ്ടെന്നവെങ്കുംയോ?’

അതിലിട്ടു് കൈ ദിവസം ചുറ്റത്തു് പോയപശിക്ക
കൂദാശമേനോൻ ശക്രമേനോനീറ വിട്ടിൽ കയറി. ആ
യാൾ ചിത്രംവരയിൽ സർഗ്ഗരവം എപ്പുട്ടിരിക്കുകയാം

ണ്. കൂദാശമനോൻ ആശയംപെട്ട്. “ഹാസ്യചിത്രങ്ങൾ വരജ്ഞന എപ്പറ്റി പിടി ബകാളിചിത്രങ്ങൾ വരജ്ഞന എപ്പറ്റി തുടങ്ങിയതെന്നാണ്, ചണ്ണാതി? ” ചിത്രത്തി കൈപ്പറാറി യാതൊന്നും മനസ്സില്ലാവാതെ കൂദാശമനോൻ ചൊപിച്ചു, “എന്നോ, ഇതെല്ലാ മണ്ണാക്കട്ടയാണോ? ”

“ഇതു ഇംപ്രൂഷൻസിസ്റ്റ് റിതിയിലുള്ള ഒരു ചിത്രമാണ്. ഒരു ഭാവന പകൽത്തിയിരിക്കുന്നതാണ്. ബാഹ്യമായ മോടിപിടിപ്പിക്കൽ ഇതിൽ കാണാല്ലോ.”

“എന്നോ കൂടാശ, എന്നാണീ ജാതി വരജ്ഞാൻ തുടങ്ങിയതു? താൻ വല്ലു നേരംനുബാക്കുള്ള ചിത്രങ്ങളും വരച്ചാൽ മതി. ഇംഗ്ലീഷാണും പറിപ്പിലും ഇതാരാണ്. തന്റെ തലമുത്തിക്കായററിയതു? ”

“ചിത്രംവരയിലെ പുതിയ പ്രസ്താവനമാണിതു. എടത്തിയമയാണിതു” ആക്രമായി എനിക്ക് പറഞ്ഞു തന്നു. ഇതു വരജ്ഞാനാണ് താനധികം പററുക എന്നും ഉന്നസ്ഥിലായിരിക്കുന്നു. നോക്കിക്കൊള്ളി, താനടക്കത്തു പ്രസിദ്ധനാവും.” തനിക്കൊക്ക പ്രാധാന്യം കിട്ടിയ മട്ടിൽ. ആയാൾ പറഞ്ഞു.

കൂദാശമനോൻ കണക്കിലേറെ ശ്രദ്ധി വന്നു. മീറ്റ തന്റെ സ്നേഹിതന്മാരെങ്ങുടി വഴിതെറാിക്കുന്നോണോ? ഈ തു വലിയ മാരണമായില്ലോ. കണ്ണിലൂ, ചെണ്ണീങ്ങങ്ങൾ കു മട്ടോ! കരാഞ്ഞുലം മുഴുവൻ ഒരു പ്രവൃത്തി സ്വന്തം ചെങ്കു ശില്പിച്ചുവന്നുവോടാണ് അവക്കുട പ്രവൃത്തി കൈപ്പറാറി കുമാറിയാത്ത ഇംഗ്ലീഷ്യങ്ങൾ ഉച്ചം ശം!! ഇതു പറിപ്പിലും

കൂദ്ദമേഖനാൻ നേരിട്ട് പീടിലേജ്ജു പോയി. യാഡി കയറിഞ്ചുപ്പുംപാർ പതിവായി വാലാട്ടി പങ്ക് നാ 'കൈസർ' വരാതിരഞ്ഞതു കണ്ണപ്പുംപാർ അരയാർ, വാലിയക്കാരനെ പിളിച്ചു നായ്ക്കട്ടിരെവിടെ എന്ന റോപഷിച്ചു. അതിനെ വേണ്ടെന്ന പറഞ്ഞു് അമ്മ കരു കേം കൊടുത്തു എന്നവൻ പറഞ്ഞു.

ഹത്തുടിയായപ്പും അരന്നെല്ലു സമിക്കാവുന്നതി ലയികമായി കൂദ്ദമേഖനാൻ. നായ്ക്കട്ടി വഴുരെ നാല്പു തൊന്തമായിക്കൊണ്ടു, വാസ്തവമാണ്. കയ പുത്രത്തിനെക്കു ജീ തുവായിക്കും. ഇതു ഭായ്യു ഹടജ്ജിടജ്ജു പറയാറുമണഡായി കുന്ന. പദ്ധതി അസ്ഥാപിതനൻ കൊടുത്തതതാക്കകൊണ്ട കൂദ്ദമേഖനാൻ അതിനെ വലിയ കൂദ്ദമായിക്കും. കുലശ ലായ ഇംഗ്രേസ്കൂട്ടുടി മേഖനാൻ ഭായ്യുടെ പരവും കാര്ത്തു മിറിയിലിക്കും. മീറ കുലത്തിലേജ്ജു പോയിക്കും.

ഭായ്യു മടങ്ങിവൻനോ അടുക്കൽ ചെന്നെല്ലും, അതു അംഗീരം അനുഭ്രം കണ്ണഭാവമേ നടിച്ചില്ല. അവർം കു ചെറുമനസ്തിക്കം ചെയ്തു. അത്തും അരയാർ കണ്ണതായി നടിച്ചില്ല. ഗൗരവത്തിലിക്കും, കുചുക്കഴിഞ്ഞിട്ടും അംഗീരം പറഞ്ഞു, “എനിക്കു ചീലതു പറയാനണ്ടോ.”

“ഇന്നന്താ ഇംഗ്രീഡന്റെയാൽ മട്ടോ? പറയാനിള്ള തു പായാം.”

വാലിയക്കാരൻ പന്ന തുയ കാലമായി എന്നവി കുച്ചു. ഇപ്പോൾ വരാമെന്ന പറഞ്ഞു് അവനെ അരയച്ചു. തനു വാതിലടജ്ജു് എന്ന കൂദ്ദമേഖനാൻ ഭായ്യുംബന്ന

பார்த்து, கொடி பூதிலத்து பரவதற்கு: “அது சாய் முன் வந்த அறுவித்தளைத்து சிறித்தன்மையாவும்.”

“அதிலும் பல்து சிறித்தன்மைகளே, அறியுமா?”

“என்றாலால் காண்டும்? அதற்கு பாய்க் கூடியிகளை கைப்பற்றாது, மனஸ்பிளாவிலீல்.”

கவிதக்காராயிட்டுக்கூக்க காண்டும் கேரிடு பரவான் அரியிகால் பரிசுயங்களையிலிக்கிலீல். தூண்மேனான் பரவதற்கு: “என்றால் மூன்றினால்வேள்கிழைப்பு, மீஒவின்றால் மூன்றினால்வேள்கிழையான்” என்றான்து பாய்க்கானது. ஏ

“பார்த்து நானாக்கான் வழுத்தவளையும் சிறித்தன்மைகளைத்துவோ என்னால்?”

இறைவிரும்புக்கான அதுமுறை, அலுவிலீல். இது ஸ்பர்த்து: “என்றால் காண்டும் அவருமல்லுமில்லை. தத்தாரை கண்ணாலோ. என்றால் ஸ்பெஷிடாக்காரைத்துக்கீட்டு சிறித்தன்மைகளை கூடும். அது நாய்க்காட்டியே என்றினான்மீது கொட்டத்துக்கீட்டு ஆலோ? என்றால் காண்டும் நோக்கான் என்றிக்கீட்டியும். என்றால் பிழுத்திக்கரி முறையாரையும் பரவதற்குத்தரேஷா அது வழங்கிலீல். லினவின்றால் பல்லு காண்டிலும், என்றால் பெட்டங்களோ?”

“என்றால் காண்டு என்றா? கை கொட்டுவைக் காண்டு, கெஞ்சாவின்றால் ஸுவசைங்கள்கும்போல் கொக்கல்லாளைங்கா

ണ് തൊൻ ധരിച്ചിട്ടുള്ളതു്. തൊന്തേ ചെങ്ഗിട്ടുള്ള. ഈ തിശ്ശമല്ലെങ്കിൽ, കറേ മനു പറഞ്ഞതാൽ മതിയായിരുന്നു. എന്നാൽ ഈ തകരാറോന്നം തുടാതെകഴിക്കാമായിരുന്നു.”

അരജപ്പാഴം കടക്കരെതു വാചകം പറയാൻ അവർ കാണുന്ന തരമായതു്. എങ്കിലും ആയാൾ വിടാതെ വരെതു: “ഈപ്പുമുള്ളതൊക്കെ ചെങ്ഗോഴ്ച. എന്നിങ്ങവേണ്ടി കന്നം കയ്ക്കാതെതാൽ ഉതി. തൊൻ പണ്ടെത്തു മട്ടിരാനടനാകൊള്ളാം. അതിനു ചെസപരം തന്നുൽക്കു ഉതി.”

ഈഞ്ഞൊ ആയാൾക്കു പാന്നാൻമുള്ളതു പറഞ്ഞുകൂടിയും, ദേശ്ചപ്പേട്ടു്, ചായ കടിക്കാൻ താമസിക്കാതെ, സപന്തം മറിയിൽപ്പോയി ചാതിൽ കൊട്ടിയടച്ചു. അവിടെ യേകരമായ കൊലംബലഭത്താട്ടുടി കയ്ക്കാലം വലിച്ചിട്ടുന്നതും മാറ്റം മീറ്റ പൂത്തുനിന്നു കേട്ടു. വാതിൽപ്പൂഴിയിലൂടെ അവർ നോക്കാം. ആയാൾ കലഞ്ഞലായ പ്രതിയിൽ എഴുതുകയായിരുന്നു.

“ഈപ്പാൾ സപന്തം ഇപ്പുലുകാരമായണ്ണു. വരയേണ്ടതു പറഞ്ഞുകഴിയു. ഇനി കാഞ്ഞംപം ശരിക്കുനടനാകൊള്ളാം.” എന്നവർ മനസ്സിൽ വിച്ചാരിച്ചു നാ ചിരിച്ചു. ഇഞ്ഞൊയാൻ പെണ്ണുണ്ടാം. എത്ര വിവരിതം പറഞ്ഞതാലും, കടക്കം കാഞ്ഞും നടക്കുക അവരുടെ ചിട്ടപ്രകാരമാണ്.

ആരക്കേശവപ്പെട്ടടി

ബി.കെ. മേനോൻ ബാർ_അററോൾ_ലു വിചലയെ
വിവാഹം കഴിച്ചിട്ടു കഴിച്ചിട്ടു രണ്ടുമാസമെ അയിട്ടുള്ളേ.
അപ്പോഴാണ്, അയാൾ കിടപ്പുമറിയിൽ വെച്ചിരുന്ന
കയരപ്പെട്ടിയിനേലയ്ക്ക് ലായ്യുടെ ശ്രദ്ധയെ അക്ക
ഷ്ടിച്ചതു.

വിലു മനോഹരമായ കഴുത്തു കുനിച്ചോ അതിന്റെ
ഡംഗി നോക്കി സിച്ച. “പണാ പുത്തായായിട്ടുണ്ടോ,”
അവൾ പറയു: “അല്ലോ, മെല്ലുലകയാലെ ഈ വിടവെ
ന്തിനാണോ? കാ, മന്ത്രിലായി; പീടിലെ സേവിങ്ങ്‌സ്
ബാങ്കോൾ അല്ലോ?”

മേനോൻ വഴുരെ ഗൗരവത്തിൽ കൊണ്ടുമായ രീ
തിയിൽ മറുപടി പറയു: “അതു ബാക്കാനാമല്ല. അ
തൊരാക്കേശവപ്പെട്ടടിയാണോ?”

“ആരക്കേശവപ്പെട്ടടിയോ!”

“എന്നു, അഃത. പാശ്വാതുരാജ്യങ്ങളിൽ ചില ഫോ
ട്ടലുകളിൽ ഉമ്മറത്തു ഇതുവോലെ കാണാം. ‘തൈജി
ടെ പരിചരണം സ്ഥിതിയൽ നന്നാക്കവാനാളും നിദ്രിക്കണം
ഈം ആരക്കേശവപ്പെട്ടിം ഈ വെട്ടിയിൽ ഇടക്?’”

“പക്ഷേ, എനിക്കു എന്താക്കേശവം ഉണ്ടാവു
നാണോ?”

“ഉണ്ടാവത്തു എന്നാണോ എൻ്റോയും പ്രാത്മന്.”

അയാൾ ഇതു പറയത്തു വലിയ മന്ത്രാല
തൊട്ടുടർജ്ജു. കാരണം, ഭായ്യയെക്കറിച്ച തരാക്കേശുള്ള
ചില ആരക്കേശവപ്പെട്ടിം എത്തരത്തിലാണോ പ്രകടിപ്പി
ക്കേണ്ടതെന്നാലോചിച്ചും അയാൾ കഴുത്തുകയായിരുന്നു.
മുഖംവീഘ്നിക്കലും കണ്ണിൽ വെള്ളം നിരുറ്റിലും

മറും തുടാതെ അരതു നിവത്തിയും കിട്ടക വാഹനപ്രധാന മാണദി. വിമല വഴിരെ സൗജന്യിയാണ് — തന്റെയല്ലോ, അഡിർഡൻ അവചേരു അതിയായി സ്കൂൾമിഷ്കയും ചെങ്ങു നീ. എന്നാൽ അവളുടെ ഓഫീസും സുക്ഷ്മക്കുവും! — തങ്ങന്മൈ? അതു പേശ്യും പിടിപ്പിക്കുന്ന മറവിയും, മാറും, മറും!

“കാഞ്ചിം ഇതാണോ,” അധാർ തുടക്ക വിശദിച്ച കൊട്ടത്തു: “എനിക്കോ — അതായതു നമ്മക്കു് പരസ്യരം ദാഖ്യം അതുക്കുവയും ഉണ്ടായെന്നിരിക്കുവെന്ന്, എന്നാൽ അതിനെക്കരിച്ചു സ്വാലിശേഖരയ വാദപ്രതിഭാദിവും ലഹരിയും മറും വേണ്ടാം. അതു് ഏറ്റവിക്കോ, അതായതു നമ്മക്കു്, ഒരു കൂളിം കടലാസ്സിലെഴുതി ഇം ചെട്ടിലുണ്ടിട്ടും. ഒരു നബേദ്ധാൽ, അതിനെബാധിപ്പിക്കാൻ അതുക്കുവയേതോടെ ലഹരി തുടക്കുക്കുയും മറും, ഭേദഭ്രാം; വാദപ്രതിഭാദിവും ഒരു കൂളിം തനിനെന്നുവോറി ചെങ്കില്ലെല്ലാം തുട്ടുവരും.”

വിമല സംബന്ധിനാളിൽ പെട്ടി തുറന്നാനോക്കി. അതു കണ്ണാൽ, അതിനെററു ഉള്ളിൽനിന്നോ എന്നതുകൂണം മുപ്പോൾ പൊട്ടിത്തരിക്കും എന്ന തോന്തം. അതിനെററു ഉള്ളിൽ ആരുക്കാഴ്ചെട വല്ല അതുക്കുവയാളും ചരാന്തര തുടങ്ങിയോ എന്ന നോക്കാനാണോ അവളിൽ തുറന്നാൽ. അഭ്യമാർ മകളുടെ പേരിൽ ചെറിയ തുകകൾ സന്ന്യാസിക്കാൻ ആളുവത്ര ഇടപ്പെട്ടിരുന്നാൽ മുതൽ നന്നാലുണ്ടു ദെ ദാണ്ടം ഇട്ടു സുക്ഷ്മിക്കൽ പത്തിവുണ്ടെല്ലോ; അതുവോ രഘ വല്ലതും ഉണ്ടാ? — പെട്ടി തുറുമായിരുന്നു.

അംഗങ്ങാ കൂടു മാസം കഴിഞ്ഞു. തന്റെ അതു സ്വീകാര്യം തീരെ നിങ്ക്രേഖമാണെന്നു പറയാൻ പാടില്ല

കിലും അതുകൊണ്ട് ഗ്രന്ഥങ്ങൾനും മേഖലാൻ കണ്ട്. ത സ്വർഗ്ഗ എല്ലാ റിംഗ്രേജ്ഞരുമുള്ള ഉടനടി ഫലം കണ്ണകിൽ നാ എന്നും താഴെയുള്ള; ചിലവയ്ക്ക് വൊച്ചന്നെന്ന ഫലം കണ്ണക്കെല്ലുംമാല്ല—അതിലെല്ലാംവെച്ചു ഒച്ചും, വീ കുംഭ ശാന്തമായ, സ്വാധാനവ്യാഹായ, അന്തരിക്ഷമാ ത്രേ. ദാനവത്രുസാധാരണാഥായ ചില്ലറ കാശവിശക്തിം അതിനൊത്തുടന്നാംവാരുള്ള ലയമുകളിം കരച്ചിലും മ വീപ്പിക്കലുമൊന്നാം ഒരു കട്ടംവ താഴിന്റെ സമാധാ നത്തെ അലങ്കാലപ്പെട്ടതിയില്ല. റിംഗ്രേജ്ഞത സനിക്ഷു മം പാലിക്കപ്പെട്ടു—എന്നവെച്ചും, കട്ടംവകലഹ സ്വർംകൾ ഇടംകൊടുക്കുന്ന വിഷയങ്ങളെല്ലാംവാസിയു വിശ്വേഷിക്കുന്നത്. ഒരു റിംഗ്രേജ്യവത്രികയ്ക്ക് ഫലമില്ലെന്ന കണ്ണൽ വീണ്ടും അയാൾ അതിനെപ്പുറി എഴുതും. ഏ നിട്ടമില്ലെങ്കിൽ പിന്നെയും എഴുതും. ഒരു പിഷയത്തെ പുറി എത്ര തവണ എഴുതേണ്ടിവന്നാലും അയാളു വലിയ സാമാജികജീവിച്ചിപ്പും; അതിനെപ്പുറി ശബ്ദി കൈതും എന്ന പ്രതം നിഷ്പാഷ്യേബാടു ആരംരിച്ചുവാനു.

അദ്ദേഹയിരിക്കു അതു ഭയക്കരമായ വിഷമലട്ടം എത്തിച്ചേരുന്നു. മേടമാസത്തിലെ തന്നോരുമായ ഒരു പ്രാതം; അയാൾ പതിപ്പിലും നേരേത്തെ എഴുന്നേറ്റു് ഉണ്ണ രത്തെയ്ക്കു വന്നു. തലേടിവസം ഒരു മഴ ചാറിയിരുന്നതു കൊണ്ടു്, വിശ്വഷിച്ചും ആക്കഷകമായിരുന്ന അതു പ്രാതം. അതുകൊണ്ട് പതിപ്പിലും ഉദ്ദേശ്യങ്ങളാട്ടുടി യാനും അയാൾ ചൂഡേയെയ്ക്കു വന്നതു്. മുറത്തിനാണി അല്ലോ നടന്നപ്പോൾ, തലേന്നും പട്ടംപുറത്തു് ഉണ്ണ സ്വീകരിക്കിരുന്ന വസ്തുംപരി അദ്ദേഹത്തിനെ നന്നാത്തു തുണ്ടിവില്ലെന്നതു കണ്ടു.

അല്ലോ ക്ഷോഭത്തോട്ടുടർന്ന് അയാൾ അക്കദിൽപ്പി ചോദി എഴുതാനെന്നും: “പുരത്തു് ഉണ്ടും ശാന്തിഭന്ന വസ്തുങ്ങൾ രാത്രി എടുത്തു് മാറിശെന്നു മുന്നാമത്തെ തുവനാ പരഞ്ഞുകഴിഞ്ഞു. മാത്രമല്ല, പടിവാതിൽ അടച്ചുപുട്ടിയിട്ടില്ലു—നാലാമത്തെ നോട്ടീസു്. അവിടെ യും അവസാനിക്കുന്നില്ലു: പത്രക്കട്ടിയെ പിടിച്ചു കെട്ടി തില്ലു—അവന്മാമത്തെരു്. ഇതൊന്നും ചെള്ളിക്കുന്നില്ലു നാമുള്ളതു പോകവും; എന്നെ അധികം വേദനില്പിക്കുന്നതു്, കടമ്പുകായ്യുങ്ങളിൽ വിമല കാണിക്കുന്ന ഈ റാഡാ തു അനുഭവയാണോ. ഇതു ഭാവത്തുള്ളിപ്പിത്തതു സുവ കരംപ്പാതാക്കം.”

അയാൾ വെൻ്നിലിപിന്റെ തല കടിച്ചുംകൊണ്ടു കുറച്ചു നേരം, ഉറങ്കിക്കിടക്കുന്ന ഭായ്യുടെ തുവത്തെ നൂ രിച്ചുകാണ്ടിക്കുന്നു. പീണ്ടും തൃടന്നു: “ഈ സംഗ്രഹത്തിക ഇങ്ക് കാരണമെന്തു! അല്ല ചെല്ലത്തിക്കാണവാൻ അം ഒപ്പു.....”

ഈ നിലയ്ക്കു കൊണ്ടിരിയായ ലിതിയിൽ അയാൾ തു് എഴുതിത്തിരിത്തുണ്ടാ; അപ്പോഴും, മനസ്സിന്റെ ശാന്തജായ സ്ഥിതിക്കാത്തവന്നും ഇരിപ്പിനേയും ഒന്നു സബപ്പുട്ടത്താണമുള്ള ശ്രമത്തിനിടയിൽ കാൽമുട്ടു്, പക്കതി ത്രാനാവെച്ചിരുന്ന ഒരശയുടെ വലിപ്പിനേൽ വാസ്തവ തെന്നായ മുട്ടു മുട്ടു! അസാമാന്യമായി വേദനിച്ചു: അയാൾ വലിപ്പിനാമുള്ളിലയ്ക്കു നോക്കി. അവിടെ ധാതൊയ മുഖം പിട്ടാതെ, കത്തുകടലാസ്സുകളും എഴുത്തുകളും റണ്ടി തികളും മെയൻപാനകളുമെല്ലാം താറുമാറായി ചിന്നി ചുഠിതറിക്കിടക്കുന്നു. മെന്നോന്നും പ്രകൃതം അതുക്കുണ്ടാ

നു മാറി. ഉംഖുവനിങ്ങന ശാന്തഭാവം, യാതായ ദയയും തുടാതെ ദ്രോഹമായ മുസ്തിയായി മാറി.^o

പാനൈ, ഏതു കടലാസ്സിൽ, കലശലായ ഭാഷ യിൽ, ഏവന്താക്കുയാബന്ധത്തിള്ളി ഉത്തരവ് അയാൾ ക്ഷതിനെ അപരിഞ്ഞതുടാ. കടവിൽ, ഏഴ്തിത്തീന്തിനു ശേഷം, ഒരാമ്പത്തി വായിച്ചു്, ‘ഇതു് അധികമായിട്ടി സ്ഥിരം എന്ന സമാധാനിച്ചു് അതുകൊണ്ടു മുകളിപ്പെല്ലാം ചെന്ന.

പിമല ഉണ്ടിങ്ങനില്ല; അവർ തലടടി ചിന്നി ചീതിരി, കൈത്തണ്ണ ഉപധാനാശകി, കുങ്ഗ ഭാഗംത്തില്ലെ ചെരിഞ്ഞുകുട്ടനു് അരക്കുപ്പാഴം ഉറന്തുകത്തെന്നാണ്. ആക്ഷയപ്പരുട്ടിക സാമാജുത്തിലധികം വലുതായിരുന്ന തുകാണ്ടു്, അതു നേല്പുലകയുടെ വിടവിലും കൊണ്ടില്ല. അയാൾ പെട്ടാ തുണ്ണാ. അതു പെട്ടാ അവൻടെ ചെച്ചുതിനാശം അയാളിൽ തുക്കണ്ണതു് ഇംഗ്രേഷ്യായി ട്രാണു്. അകത്തു ദോഷിയപ്പോൾ, ആക്ഷയപ്പരുട്ടുക ശൈല്പാം ഇടപട്ടാ മടക്ക നിവർത്താതെ കിടക്കണ്ണതു കുണ്ടു്. അഡാർ അവയെല്ലാം നിലത്തു കൊട്ടി. അയാളുടെ കുടുക്കിരത്തിലുള്ള മാത്രമല്ലോ, പിമലജുടെ കുജു ക്ഷുദ്രത്തിലും അതിൽ ചില കത്തുകൾ! “പിമലില്ലോ” എന്നു പേരിൽ ഏന്താക്ഷയം ഉണ്ടാവാനാണു്? ചില കത്തുകൾ അഡാർ തുരന്നുകൊണ്ടിരിയാണു്! “താങ്കാൽ ആപ്പും സിൽ മറന്നാംവെച്ചു് ഇവിടെ വന്നു് ഇനി ലഹളക്കി യാൽ താൻ ഇവിടെനിന്നു ചോദ്യം?”.....“മയ്യുചെ യു് എന്തിക്കു വരുന്ന കത്തുകൾ പൊഴിക്കുതു്....” കാഷ്ടികാശപാസവില്ലോ മറ്റും വിവരിച്ചു് മരസ്സിലാക്കി

തന്റെ ലിനക്കെട്ട് എന്ന ബോരാക്കാതിരിക്കുന്നോ?...
“സാരി കീറിയിട്ടുള്ള വിവരം പായാൻ, പുരത്താണെ കരേ ചീം ഫ്രാങ്കന്തുവരെ കാക്കാനെമല്ലില്ല”.....
“പുരത്തെല്ലാം മുന്നോട്ടേ ദാക്കിയുടെ താങ്കോൽ ഇവി ദെ ചെയ്യ....”

കട്ടിലിട്ടേന്തെ രഹാക്കം; പ്രാഥല പത്രക്കൈ കൂട്ടി ചിച്ചു് എഴുന്നല്ലോരാളുള്ള ഭാവമാണ്. അതാം പ്രതിയിൽ കടലാസ്സുക്കൊള്ളാം എടുത്തു ചോക്കാറിൽ നിാച്ചു. പിം ല എഴുന്നോരിങ്ങനു തലമട്ടി കത്തുക്കാക്കുന്നോരും, അ യാർഡ് കുറിഞ്ഞ പെട്ടിയും കയ്യിൽപ്പിടിച്ചു നിഛക്കയാ യിങ്ങനു.

“ശ്രദ്ധാ, എന്താ ഇതു നേതെന്തെ എന്നീറു ചെയ്യ ന്നതു്?”

അവളുടെ വിടൻ കൂട്ടുകളിലേജ്ഞു നോക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കും, തന്റെ പൂം പ്രതീക്ഷിച്ചതിലധികം ഫല വത്തായി എന്ന് അയാൾക്കു ബോധപ്പെട്ടു. അതു അല്ലെങ്കിൽ പഞ്ചാം മുഴവറും വായിക്കല്ലെടുത്തുതെന്തെവേദി പെട്ടിയിൽ കിടക്കുകയായിരുന്നു; അസ്പരസങ്ങളും വാദപ്രതിഭാദംങ്ങളും, അവരെ തുടർച്ചയാം കരുച്ചുപ്പാം തുടാതെ അതിൽ ചെന്ന ലയിച്ചിരുന്നു. അപ്പേപ്പാഴംഭാക്കനു തുക്കിങ്ങ തുായ മന്ദിരങ്ങളും അംഗങ്ങനെന്തെനു അതാരു നിമിഷം കടലാസ്സുത്തുപുകൻ നിള്ളുംഭായി അതു പെട്ടി യിൽചെന്ന സമലവിടിക്കുയും, വിനീട് മരക്കപ്പെട്ടു കയ്യും ചെയ്തു.

“ഈ പെട്ടി കനാണിയിട്ടുപുക്കാൻ പുരത്തെല്ലാം ചുണ്ണാൻാം.”

റീട്ടിലും പുരത്തും

ജാനകിയമ്മയെ ഒരു ഭാഗവതിയായിട്ടാണ് എ ദുകാർ കൂട്ടിയതും. അവർ വരഞ്ഞത്തിലപ്പോം ഭർത്താവു ത്തരാറിറക്ഷക പതിപില്ല. വലിയ സൗഖ്യവുമാണ് ഒരു ത്താവിനാം ജാനകിയമ്മയെ. സുമഖ്യം സാമാന്യം ന ബല്ലാങ്ങളും ശസ്ത്രങ്ങൾ ശേഖിന്നുമെന്നാണെന്നുവരിക്കാൻ തയ്യാറായി പട്ടണത്തിൽ സൗംഘ്രം വതികളായ അവരു വധി യുദ്ധത്തിനു ഉണ്ടായിരുന്നു. എന്നാൽ അവരുടെ ആരുദ്ദേശ്വരം പിടിയിൽ അക്കപ്പെട്ടാതെ ശേഖിന്നുമെന്നാണ് തന്നെയാണബല്ലാ വിവാഹം കഴിച്ചതും എ നോത്ത് ജാനകിയമ്മ അരാല്പുമായി സന്ദേശക്കിക്കു വും, താനൊരു അംശാംശവാഗ്രഹത്തിനാണു സക്ഷിക്കുകയും പതിവുണ്ട്. ഇതിലധികം അവരുടെ ഭാവം തുജീവിതത്തെ സുവകരമാക്കിത്തീര്ത്തതും, ഭർത്താവിന്റെ ശീലമുണ്ടും ഭാഷ്യയെ തുന്നുക്കിണന്നതിലും സന്ദേശ ഹിപ്പിക്കുന്നതിലും മുള്ളുക്കുള്ളുക്കുള്ളു ഗ്രാഹങ്ങളാണ്. ജാനകിയമ്മ എ നീതാണ് പറഞ്ഞതും എന്ന വെച്ചാൽ അതു വീട്ടിൽ നി യമമാണ്. അതിനാപ്പോം ശേഖിന്നുമെന്നാണ് അഭിപ്രാ യമില്ല.

ഈതു സുശീലനായെ ഒരു ഭർത്താവിനെ തന്നെപാക്ക കൊട്ടിയില്ലബല്ലാ എന്നോത്ത് സുന്ദരികളായ മറുള്ളു യുദ്ധ തികൾ കണ്ണിതപ്പെട്ടാറുണ്ട്. അതു ജാനകിയമ്മയുടെ എ തു ചന്തം കണ്ണിട്ടാണ് അയയ്മണ്ണയാട്ട ശേഖിന്നുമെന്നോ നും ഇതു ഇപ്പും എന്നവർ, സംഭാഷണമല്ലു, ഇടങ്ങു ചോദിച്ചു പരസ്പരം അത്തുട്ടപ്പെട്ടം. കാഞ്ഞം ശരിയാണോ

താനും. ജാനകിയ മെസൗദരിക്കൈനാമല്ലോ. കമ്പണറിയുടെ അതുംബന്ധങ്ങോ എന്ന ദേഹം ജനിപ്പിക്കുന്നവിധം വിസ്താർ മിശ്രം കൊണ്ടിരുന്നു. ചെറിയ കുറീകരിക്കുന്നതു അവബന്ധന മുഖ്യ തിരികൾ വടക്കിവന കുറപ്പുന്നു. നാസിക്കുഞ്ച് ആ വെവ്വേഡക്കൽക്കും അതിനും ഒരു ദിവസം സെസിഡ് ശ്രൂവമില്ല. വലിയ വായ. ഇരട്ടത്താടിയുംബന്ധന തോന്ത്രിക്കന വിധത്തിൽ താടിവെച്ച പക്ഷിടന്ന കുറ കഴി. എന്നെന്നെന്ന സോ ജാനകിയമു ആ സാധ്യംഗാവിശ്വാസനാനു വാനിക റിച്ചൽ എന്നുള്ളതു പരിചയക്കാരനു ഇടയിൽ എപ്പോഴും കരാളത്തവിഷയമാണോ.

ജാനകിയമു ഇം കാഞ്ഞത്തിൽ സപാണാവികമായി സന്തോഷിച്ചിരുന്നു. തന്നിലുള്ള ദത്താവിന്റെ ശ്രദ്ധാലുജ്ജവലാവും സംഖ്യാപിച്ചിട്ടില്ലെല്ലാ എന്നും ഇടയ്ക്കു വരീക്കിക്കുന്നതു അവക്ക് ആനന്ദകരമായ അവസരമായിരുന്നു. ചിച്ച ദിവസം ദത്താവും അപ്പീസു വിട്ട് വീട്ടിൽ മടങ്ങി വരുന്നോരും അദ്ദേഹത്തിന്റെ അപ്പീസുകൾ പൂട്ടിയിട്ടു താഴുകാണ്ടുകൊണ്ട് ജാനകിയമു അരയൽപ്പാടുത്തു വീട്ടിൽ വിജ്ഞാപായിട്ടുണ്ടാവും. എന്നാൽ ഭാംഗ്രു മടങ്ങി വരുന്നതുവരെ ശ്രീപിഃക്കുന്നാൻ സൗക്ഷ്മിച്ചവുജ്ജാതു തഴുത്തിൽ കുറ കസാലയിൽ ഇരിക്കും. ഭാംഗ്രു മടങ്ങിവന്നു, “അഥു, എന്ത് ദോഹമായി ഇംബെനു ഇംപിംഗൻ? ആ നാരായണനു കന്നയജ്ഞാമായിരുന്നില്ലെ എന്ന വിഷി ക്കാൻ!” എന്ന പാണ്ഠാൽ, ധാരീരാഡുംകുറുക്കുവും കൂടാതെ പ്രസന്നവദരായി അട്ടുമും മറുപടി ചരിച്ചും: “ജാനത്തെ ബുദ്ധിമുട്ടിക്കണ്ണ എന്ന വിചാരിച്ചു. എന്നെ ഇതു വേഗം മടങ്ങിയതു്”

ഈ ചെലുത്തിൽ പരിഹാസക്കാ അസപരസക്കാ തീരെ കലന്നകാണാത്തതു കണ്ണ ജാനകിയും അന്ത്യി കും സഗറ്റാഷിക്കും. ഇടങ്ങുവർ വിചാരിക്കും: ‘അദ്ദേഹ തെ കിട്ടാൻ എന്നതാങ്ക സുകൂതമാണ്’ എന്ന കഴിവെന്ന ജാനം ചെണ്ണുതും! തെന്നാവിന്നുറ ഈ ശാന്തമായ വേദ മാറാവും സപ്രാവവും മൃഥാവും മരും മരും അരുജലാചി ആ ജാനകിയും ഇടങ്ങു തന്നുറ ദാന്ധത്രണവത്തിന്നുറ അവിശ്രസനിലമായ നെന്നമല്ലത്തല്ലുംവാ വിചാരി ആ യേപ്പുടക്കച്ചാലും ചെയ്യാണെന്ന്. അപ്പോഴെല്ലാം അവർ അതു തന്നുറ മനസ്സിന്നുവാ വികുതിയാബന്നനു സഹാധാരിക്കാലും, തെന്നാവിന്നുറ മേലുള്ള തന്നു സപാധിനാത്യപ്പാവി കാത്തു സപ്രദീപ്തായ ഒരു തുഷ്ടി യടങ്ങുകയും ചെയ്യുക വതിവായിരുന്നു.

അതിനു കാരണമെന്നുണ്ടോ: അരയംവക്കാത്തുള്ള വിവാഹിക്കും സ്ത്രീകൾക്കെല്ലാം തങ്ങളുടെ തെന്നാകാണാ രഹസ്യവാ കാരോ അരുജകിവം വായാനാണെന്ന്. കല്പ്പാനിക്ക ട്രിഡ തെന്നാധും, ഭാഞ്ജ ഏതു കാഞ്ജം വാദേതല്ലിട്ടു വോ, അതും അക്കും മരക്കും. ശാരദയുടെ കണവൻ ശ്രീ ഉം കിട്ടിച്ചാൽ ഒരാറാ വൈ ഭാഞ്ജരയ കണികാനു കാലും. ഇടിംഗ്രാഡിഡുടെ തെന്നാവിനും എതാബേജാങ്ക പ്രാ ന്തന്നുറ പ്രംതമാണ്. സംവാദി ഇടു അതുംകെടു, സ്ത്രീവിശ്വരത്തായി കുറെ അസക്തിയുള്ള അതുണ്ണാണെന്ന് എന്നാണും ജനാസ്സുംസാരം. ഒരുത്താത്തിലബല്ലുംജിൽ മരാഡാ അതരാത്തിൽ എല്ലാ ചുരുക്കാമാക്കും സപ്രാവക്കുശ്ശുംജുള്ളതാ യി താഴീക്ക പുറും നടക്കുന്ന സഗതിക്കുംജനിനു മനസ്സിലുംകൊണ്ടു ജാനകിയും തന്നുറ തെന്നാവിന്നുറ അസ്സ

അാരാധനായ സപ്ലാവബന്നാം മലുത്തിലും ഭാംഗ്രാമ്പേരും തിലും കറച്ചയിക്കം അഭിസാരാച്ചിത്വനാഭവക്കാൽ അതിൽ ശരത്തെപ്പട്ടചാബാനാമിലും.

അനന്ന ഒരു പ്രാഥമ്യം അപ്പും സിങ്കിനിനു മന്ത്രിവന്ന കാപ്പി കഴിച്ചരിന്ദഗംഡം ചുരുതു പോവാൻ ഭർത്താവും അല്ലും മുതി കാണിച്ചുവോ ഏനുണ്ടാനക്കിയും സംശയിച്ചു. എന്തെങ്കിലും മുന്താത്തിരക്കണ്ണാവും എന്നവർ സമാധാനിച്ചു. പഞ്ച കാരണങ്ങൾ തവണ്ണായി, അതു പ്രകടമായി പ്രത്യക്ഷിപ്പുടാവില്ലെങ്കിലും, ചുരുതു പോവാൻ ഒരു ചെറിയ മുഖാം ഭർത്താവു കാണിക്കാൻ തുടങ്ങിട്ടു് എന്ന ജാനകിയും പുത്രസംഭവങ്ങളുംതു് മനസ്സിൽ വിചാരിച്ചു. പക്ഷേ കരതു വെറും ഒരു തോന്ന ലാണോ എന്നോ ഉടൻതന്നെ തന്ത്താ മനസ്സിൽനിന്റെ ചവല തന്നെ ജാനകിയും അടക്കി. “എന്ന നമ്മുകൾ സിനിമയ്ക്ക് പോകണോ” എന്നോ “കുഞ്ഞിന്നനായരുടെ വിട്ടിൽ പോകണോ” എന്നോ ഒരു ചെറിയ സുചാ ലാഡ്കുഡേ പേണ്ടു്, എന്നാൽ ഭർത്താവില്ലെന്റെ മുഖ പുരുതു പോവാൻ മുള്ളു മുതി പാച്ചാക്കം എന്ന ജാനകിയുമയ്ക്ക് പുഞ്ഞിംഗവാഡ്യുമാണോ. അവരതു പരിത്തിലും. കാരണം, അതു പറ എത്താൽ ഭർത്താവു് അറബിസരിക്കുമെന്നോ അവക്ക് നിസ്സംശയം അറിയാം. അതു മാത്രമല്ല അനന്ന ചുരുതു പോകണമെന്ന ജാനകിയുമാണ് വില്ലവിച്ചിക്കുന്നതുമില്ലു. എന്നാൽ അസുവണ്ണങ്ങായ പഞ്ച മാനസികസങ്ക്ലീഡ്സിലും പന്ന മഹസ്സിൽ വിരാത്തക്കുപ്പാം അവശ്രദ്ധാരായവശാന്തിയായി ഒരു ഫോപ്പിങ്ങോ കഴിച്ചുവരാമെന്നവർ നിശ്ചയിച്ചു. കറച്ച ക്ലൗസിനു ശേഷം വാദണണം എന്ന പാച്ചാ

இஷ்டத்துறைக்கீழ் கணமலை பிசுப்பாலி. அதனுபவரும் பூதூதியாக அது விட்டிக்கொண்டுவாவுக்காலிகள். அது வாணி கடிசூப்பால் விரோ நினைவிசூப் ஜாகையை மு கு கதிரவாணிலை குரை அம்மாடியிடல்லை வோயி. வல சூப்பிலும் குரையிடுண்டு தொகை வேறு யிசூப் காரணத்து துணியதானம் மேடு சூப் புறத்திரணி. இடத்தை எக்கொள்ள வாரித்துவு பிடிசூப் வலகை வாணி உருவது உணி, அதிற்குறைந்துவேப்பும் ஸபான விக்மாயி வழக்கம் கிழுக்கியபூசானா தங்கர் ஸபங்குவிக்குத்துநட அதுணி இடுகியிடுதல் காஞ்சும் அவுரைட ளாஞ்சுத் வருது. அவதானம் உருபுக்கொன் கூடுத கணம் விரோ நினைவிசூப் அவர் அதுதுதுது குடுபு கெர்ர அல்லதென்றாலும்பூது குரை அவிட வழக்கும் காஞ்சும் வருத்துநடு. அதிற் வலது புதிய மாஷ்கிலுப் பூதானானம் குளபூசாபு ஜாகையைக்கு கெஞ்சுகும் ஜாநிசூப். நிலுக்கெலுமேந் ஸபங்குப்புணி பெறு, விபியவுண்டிலுதல் முத்துக்கம் அல்லக்கவாலை துக்கிய கு ய ஜோயி கட்காந்து அவர்கள் மாஷ்குக்குங்கு சூப் பிசுவிசூப் ஜோகி. அது வாணாநது குலங்குலா ய அலிலாஷம் தோதிப்பிக்கு முவட்டதாக அவர் சோங்கு:

“**‘‘ഇന്ത മാതിൽ അവിടെ കണ്ടിട്ടില്ലെല്ലോ.’’**

“ହୁଲ୍ଲ,” କାହୁପୁ ଶୁଚିକି ପାଇନ୍ତି, “ଆରୁ ଗୁଡ଼ି ପାପରୁଳ ମାନଙ୍କାଣୀରେ?”

“വളരെ നാനായിട്ടണ്ണോ? ”

“ഈ കറ ജോധിഡയ ഇവിടെ വനിട്ടുള്ളോ? ”

“എന്താണോ വിലോ? ”

“എന്നുത്തമ്പുറപ്പിക്കോ? ”

വില കെട്ടപ്പൂർണ്ണം ജാനകിയമ്മയുടെ ദിവപ്രസാദം മരീ. പേശ്യ എത്ര മനോധരമായ കണ്ണാരേണം! ഈ പരഞ്ഞ വില അതിനു ഒമ്മാത്മകിൽ ഉണ്ടാവും എന്നവർ മനസ്സുകൊണ്ട് സമാധാനിച്ചു. പേശ്യ ഈ ക്ഷാമകാലത്തു് ഇതു വളരെ വില കൊടുത്തു് ഒരു ജോധികണ്ണാരേണം വാങ്ങുവാൻ തന്ത്വവിശേഷ പരജുന്നതു് അവിശക്തമല്ല എന്നവർ കാര്ത്തം. പരഞ്ഞതാൽ അദ്ദേഹം തീച്ഛ്യയും വാങ്ങം. പണം ഇല്ലെങ്കിൽ എവിടെ നിന്നെങ്കിലും കടം മേടിച്ചു് അഭ്യർഹമതു വാങ്ങം. അതിനൊപ്പുണ്ടാണി ജാനകിയമ്മപ്പും സംശയമില്ല. പേശ്യ എന്തു പരഞ്ഞതാലും ചെയ്യാൻ സന്നദ്ധനായ തന്ത്വവിശേഷം ഇംമാതിരി അവിശക്തമായ കാര്യങ്ങൾക്കിൽനാണോ വിചക്ഷണത്തു തന്റെ ചുമതലയില്ലെങ്കിൽ വിചാരിച്ചു; വാങ്ങാനുള്ള കലശലായ അല്ലറഹവും ഇംമാതിരി മനോഗതങ്ങളും തമ്മിൽ ജാനകിയമ്മയുടെ മനസ്സിൽ യുദ്ധം ചെയ്യുകൊണ്ടിരുന്നു. അവർ തന്റെ കാതാൽ കിടക്കുന്ന അതുരേണ്ണങ്ങളിട്ടും തന്ത്വ പരിശൃംഖലയിച്ചും, കയ്യിലിരിക്കുന്നവയുടെ ഭേദഗതിയിച്ചും ഇത്താഴന്തിനിടുന്ന നിടങ്ങൾും അതുരേണ്ണപ്പാപാരി ചോദിച്ചു: “അതു വാക്കു ചെയ്യുന്നതോ? ”

“വരട്ടു... ”

“ഈപ്പൂർണ്ണം കൊണ്ടുപോകുന്നില്ലോ? ”

“ഉം...ഉം...ഇല്ല.” ജാനകിയമു മനമ്പാമന എസ്സാടെ ഉത്തരം പറത്തു.

“എന്നാൽ അതു റിസ്വീച്ച ചെയ്തു വെങ്ക്കാം. സൗക്യപ്രോബല കൊണ്ടുപായായാൽ മതി.” പ്രാപാരി പാ ഞ്ഞതു.

“അരങ്ങനെയാവട്ട്” എന്ന പറയാനാണ് ജാന കിയമ്പയുടെ നാവു പൊതുപിയതെങ്കിലും, ദൈയത്തുക്കൾ യംഗിമിത്തം അവർ പാശ്ചാത്യത്തിനുംനായാണ്: “വേ സദാ,... റിസ്വീച്ച ചെയ്തുവെങ്കും. തൊൻ രണ്ടു ദിവസ തതിന്നാളുള്ളിൽ വിവരം അറിയിക്കാം...”

“അരങ്ങനെയാവട്ട്” എന്നും ഉടമസ്ഥൻ മറുപ ടി പറത്തു.

ജാനകിയമു അതു ക്രമപിധി മടക്കിക്കാട്ടത്തു്, വീട്ടിലേജ്ജു മടങ്കി.

എക്കിലും അതു ക്രമക്കാൻ പിച്ചാരം അവരു ടെ മനസ്സിൽനിന്നു വിട്ടപോയില്ല. പക്ഷേ എങ്ങനെയാണ് അതു വലിയ വിലകൊട്ടത്തു് അതു ധാത്രിത്തജ വാൻ ഭേദാവിനോട് പറയുക! യാതൊരുണ്ണമുഖ്യമില്ലാ തെ അവർ ദിനക്കുത്രുണ്ടിലേപ്പുട്ട്.

അതിട്ടുണ്ടാണ് ഭേദാവിനു രാവുഖബ്രാഹ്മിന്മാരാം കിട്ടിയതിനു വക വിജനാസല്ലാരം വന്നതു്. സ്നേഹി തന്മാർ എല്ലാവരുംകൂടി ശോഭിന്മേനോൻും കൈ കീപാർട്ടി കൊട്ടത്തുകഴിഞ്ഞിരുന്നു. അദ്ദേഹം അതു മടക്കി ക്കാട്ടക്കാൻ കൈക്കണ്ണമിലും ചെയ്തു് കൈ ദിവസം നിശ്ചയിച്ചു. അതു ദിവസം അതു ക്രമക്കാൻ ധരിക്കണമെന്ന മോ ഹം ജാനകിയമ്പയ കലശലായി ബാധിച്ചു. എന്നാ

ഞതിനു നിപുണ്ടി ദ്രോഹർ തലിലാചിച്ചു. ഒട്ടവിൽ കു അ സ്മൃതം ഫോറി. അതുനെപ്പുംപാരാ കുറപ്പ് അവരു എ കു കുടംമുഖസ്ഥിതാണ്. അദ്ദേഹവുംശായി മുസ മായി കു കരാറിലേപ്പേട്ടു, അതു കുടക്കുക്കാൻ സന്ധാരി കാൻ അവരുഹാര വില്ല പ്രയോഗിച്ചു. വിതന്നാസള്ളാര തിന്റെ രണ്ടിലിബസംമുഖ് അവർ അതുനെശാലയിൽ ചെച്ചുനു കുറപ്പിക്കാട്ട ചോദിച്ചു: “അതു കുടക്കുക്കാൻ വിറു ഫോയേം?”

“ഉള്ള, ഞാനതു വേരെ ചെച്ചിട്ടുണ്ട്” ദ്രോഹ പറ തെരു കുറപ്പ് അതു യുറതത്തുള്ളതു. ജാനകിയുമായും മുഖം നീറിപ്പുചുക്കമായു. കു മറദ്ധാസംകൊള്ളു, വിശ്വാസി.

“ഉള്ളപ്പാമി കൊണ്ടുവോക്കനാവോ?” കുറപ്പ് ചോദിച്ചു.

“വരട്ടു, അയില്ലു്” ജാനകിയുമായും മറുപ്പട്ടി പറ തെരു: “പുക്കേഷ ഞാനതു വാങ്ങാം. കുറപ്പ് കുമ്പകാരം ചെയ്യുണ്ടോ്” തന്റെ മുഖ്യാലോചനയിൽ അപ്പുനുംരു ഒരു പക്ഷപ്രക്ഷന്തരിലുള്ള ലഭ്യ കാരണം ജാനകിയുമായും അല്ലനേരം മീഡാതിങ്ങനാ.

“എന്താരു്, പറയു്” കുറപ്പ് ജിജ്ഞാസ കാണിച്ചു.

ജാനകിയുമായ പറതെരു: “ഉള്ളപ്പാരെത്തു നിലപ്പാടും ഇതിന്റെ വില വളരെ ജാസ്തിയാണ്. ഈ വിലപ്പാടും ഇതു വാങ്ങാൻ പറയാൻ എന്നിക്കു മടിയുണ്ടു്. അതുകൊണ്ടു് അദ്ദേഹം വന്നു് ഇതിനു വില ചോദിക്കുന്നും പുക്കി വിലയേ കുറപ്പ് പറയാണു്. നാക്കിക്കു് എന്നിക്കൊ കു കറിപ്പുയജ്ഞാരു മതി. തോൻ എന്നിന്റെ സപകാരം ത്രിത്രിനിന്നു് അദ്ദേഹം അറിയാതെ കുറപ്പിനു പണ്ടു

ஏன் ஆத்தாம்... ஹது ஸமநமானோ??" அக்ஷமயாயி ஜான்கியமு காட்டுப் பெறாது வெத்தலை ஜூ கொண்டு.

"காமோ, சூராஹ் ஸமநம்?" காட்டுப் பிரிசு புரதது.

ஜான்கியமலை பாயு கேரே வீஸ். ஒத்துவெத்த ஸ்ரீபூரிக்கிண் பூனிரியோடு காட்டுப் பெற கோகி அத் வர் சூப்பித்தினின் பூரத்திற்கீ. தெங்கா ப்ளெத்திரை மதியாக விலை பூர்த்தி ஹஸ் மாதிரி அஞ்சல்புண்டுய பூனிரிக்குத்துடி வெதைங்கிண் ஸமாநம் கிடிலீலி ஶாட்டு அலரேளவுபாவாரி பிசாரிசு: 'வெள்ளுமை கூ் ஹஸ் மாதிரி ஜான்திலூயிக்கொகித் தொங் ஏடு எது பிசலை!?

அங்கு வெக்கேறை உத்தாவு் அதுபூரிஸித்தினின் வ ளாபூரம் ஜான்கியமு அதுவேத்த பதிவிலயிகங் உத்துவைத்தாட வரிசுரிசு. வத்தமாண்பும் வராய்க்கியிலை ஸாமாநாண்தூக்கு விலக்குக்கரர், வசூரியலை ஒது க்ஷமம் துடன்சியலது் வகை பெவ்கெந்த வில அஞ்சும் துள்ளுவோயிடுக்கூ் ஏடுக் கிப்பிரவு் ஸஂலாப்புமலேபு வகை ஹடலை ஜான்கியமு வரத்து: "தொங் ரண்டுதிவ ஸம முனு காட்டுப் பெற அதுவேள்சாலயித் தோயிக்கொ. ஏடுக்கெந்த வகைக்கு அதுள்ளிஹதுகியது : நூனாக்கிக்கொன ஸீ போக்குது. அவிடெ புதிய மாங்கிலூலை கை ஜோடி குக்கெந்தக்கெந்த வகைக்கூ். ஏடுக்கெந்த கெந்த ஸீ!"

ഇതുപരം തന്ത്രാദിശാഖിനാം കർമ്മത്തട്ടിക്കാസ്ത്രി കഴിയുകൊട്ടത്തും അവർ മനസ്സാനുസരം തന്ത്രാദിശാഖിനാം ദിവത്തു, ദ്രോക്കിനിനു, അദ്ദേഹം, ഭാസ്ത്രജീവൻ, സംഭാഷണത്തിൽ സംഗതാഷം പ്രഥിപ്പിച്ചു, “ഉപ്പോ?” എന്ന ചോദിച്ചു. അതു ചോദ്യത്തിനെ തുടങ്ങിയുള്ള അദ്ദേഹത്തിനു പ്രസന്നമായ ദിവഭാവത്തിൽനിന്നു ഇംഗ്ലീഷിയായാണ് തീച്ഛയാക്കി: ‘അഞ്ചുദിവം അതെന്നിക്കു മേടിച്ചുതാം? മനസ്സിൽ, ഈ ഉറപ്പുകിട്ടിയതോടുള്ളി അധിവരാവിഷയം വിശ്വസിച്ചതി.

ടീപ്പാട്ടിയുടെ ദിവസം അഞ്ചുദിവക്കില്ലോ തന്ത്രാവുകടക്കണമ്പോര്വാദിക്ഷയാണും ബന്ധിപ്പുണ്ടോ കണ്ണടക്കാ ജാഗ്രക്കിയ യമ വിഷാദിച്ചു. അതിനെപ്പറ്റി ചോദിക്കുവാൻ അഭിമാനവും, അല്ലെങ്കിൽ അവരുടെ അവരുടെ അഭിമിക്കൽ വരുത്തുന്നതു വരെ ഇതുകുറിയുമോ മോഹിച്ചുക്കുവാൻകിരുന്നതു തന്ത്രാവും ഇപ്പോൾ തങ്കം എന്നും. എന്നാൽ അവർ നിരാഗരപ്പെട്ടു അതിമിക്കമാണ്. കാഴ്ചാരാത്രായി വന്നുക്കൊണ്ടിരുന്നു കിഴിയുന്നതു, ഉസാധവും ഉന്നേഷവും നടിച്ചും അവർ അതിമിക്കക്കുള്ളിക്കിട്ടുവാൻ അതിനെന്നും തുടർന്നു കണികയുള്ളിട്ടുണ്ടോ അവരിൽ ഒരു രൈക്കത്തെരുവും സുപ്രീകരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കും ജാഗ്രക്കിയ യമ, കരി സംഘടനം കണ്ടുതെന്നും. ഭാഗീരഥിയുടെ കാലതിൽ, തന്നെ മേരപ്പില്ലെന്നു, അതുകൊട്ടിക്കണ്ണം അവർ തെട്ടിയതും. ‘അതു മരാരോ വാ-

അംഗീരമീയമാണെന്ന് കൊട്ടത്തുകഴിത്തു' ഇനകിയ
മ വേദനയോടെ മനസ്സിൽ വിചാരിച്ചു: 'അംഗീരകിൽ
തന്മൊഹാഭക്രിയമാക്കും തേവിടിറ്റിയുണ്ടാണോ'
ജനങ്ങളുടെ ഹടയിൽ സരസാരം, അതു കടക്കുമ്പോൾ ഒരു
ടിഡാഞ്ചപ്പാർഡ് മുഴുവനായോ? ജനകിയമും ഹൗസ്റ്റുമും
ടേരുടുക്കും വിചാരിച്ചു, പക്ഷേ എത്തു വിചാരിച്ചിട്ടുടെ
നേരംാണ്! അതു പോയ്ക്കുയില്ലോ! ഉന്നേഷപ്പുള്ളം കഴി
യേണ്ടതുണ്ടിന്നും അതു ദിവസം ജനകിയമുഖം സം
ശ്വസിച്ചു കണക്കാണും; അതു വിഷാദപ്പുള്ളം മായിട്ടു കു
ലംഗിച്ചു.

വിശേഷ ദിവസം തന്ത്രാധീനപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന പോയ സ
മയത്തും അതുന്നേം പ്രാപ്യമിക്കുപ്പിനെന്നും സാപ്പിൽനിന്നും
കൈകരിപ്പു വന്നു. 'മുന്നിന്നതാണോ നീണ്ടുള്ളെടു തന്ത്രാധീന
കടക്കുമ്പോൾ വാങ്ങിക്കണ്ണുക്കേണ്ടതാണെന്നും വാങ്ങിയിട്ടുള്ളു. ബഹു
ക്രിക്കറ്റ് 42 കുറച്ചും വിലയായി വാങ്ങിയിട്ടുള്ളു. ബഹു
ക്രിക്കറ്റ് 42 കുറച്ചും ഹൗസ്റ്റുക്രിപ്പു കൊണ്ടുവരുമ്പോൾ കൈ
ശേഖും ജനകിയമുഖം സപാസം കഴിക്കുമ്പോൾ അതു മറി
യിൽ പരന്നു.

അഥവാ മകൻ

ഭോലാജ്യൻ എന്ന തന്റെ പേര് അവൻ എറ്റു. അഥവാ അവനെ വിളിച്ചിരുന്നതു പേലപ്പു എന്നാണ്. അതു പേരും അവനില്ലെന്നു. അവൻറെ ഉറി ചങ്ങാതിമാർ അവനെ വിളിച്ചിരുന്നതു പേലായും എന്നാണ്. അതും അവൻ വലിയ തുളിയുള്ളതായിരുന്നില്ല. എക്കിലും അതും മറ്റൊള്ളു എല്ലാ പേരിനുകാഴ്ചം ദേഹമായിരുന്നു. പേലാജ്യൻ എന്ന പേരിൽനിന്നാണെങ്കാബുന്ന എല്ലാ നാമധേയങ്ങളും അവൻ വെറ്റത്രു—വേലു—വേലപ്പു—പേലായു—പേലാജ്യൻ—പേലായട്ടി—പേലാജ്യൻ കൂടി. ഇതിനെല്ലാം പുംബേ സ്കൂളിൽ പഠിക്കുന്ന ഒരു അധികപ്രസംഗശൈഖ്യനും, പേലാജ്യസ്പാമി എന്നായുള്ളിയ പേരുകളും അവൻ കൊടുത്തിരിക്കുന്നു. അതുണ്ട്. അവൻ എല്ലാറിലും വെള്ള വെറുത്തതും. പേലാജ്യൻ എന്ന പേരിൽനിന്നാണെങ്കാബുന്ന എല്ലാ നാമധേയങ്ങൾക്കും അവപ്പേ തോനിക്കുന്ന ഒരു വല്ലായുള്ളണ്ണനും അവൻ തോനി. ഒരു അസംഖ്യത, അതു പേരു കേരിക്കുന്ന ബന്ധാം. അവനു അമ്മ തവിട്ടുകൊടുത്തു വാങ്ങിയതാണെന്നു നന്ന കൂട്ടിക്കാലത്തു പണ്ടു മറ്റൊള്ളുകൂട്ടിക്കാലം പറഞ്ഞു കളിയാക്കിയിരുന്നപ്പോൾ തോനിയിരുന്ന ഒരു കണ്ണിതവും അസംഖ്യം മാനഹാനിയുമാണ് മേലുണ്ടതു പേരുകൾ കേരിക്കുന്നവാം അവൻ തോനിയിരുന്നതും. അക്കാലങ്ങളിൽ, “മോൻ അമ്മയുടെ വയറിൽനിന്നാണയുള്ളിയാണ്” എന്ന അമ്മ പലവട്ടം

ഗൈതിയെ പിടിച്ചു ആണ്ടായിട്ടുകഴിത്തിനു ശേഷ മാണം അവൻ മനസ്സുമാധ്യാനം കിട്ടിയിട്ടുള്ളതു്.

അമ്പുനം മത്തപ്പുന്നുറ പേര് വേലായുധൻ എന്നാണ്. അതാണു് അമ്പുനം വേലായുധൻ എന്ന വേദിടാൻ കാരണം. തനിക്കു സ്വന്തമായി ഒരു പേരില്ലെല്ലാ എന്നാൽ അവൻ വിഷാദിച്ചു. വക്ഷേ ഇം വിവരം അവൻ ആരോടും പറഞ്ഞില്ല. വാതാലുനിയിയായ അമ്മയോടുള്ള ഇതിനെപ്പറ്റി അവൻ ഒരു വാക്കു മിണിയില്ല. വേലായുധൻ എന്ന തന്നുറ പേരിന്നും സ്ഥാനത്തു രാമദാസു് എന്നായിരുന്നുവെങ്കിൽ എത്ര റാന്നായിരുന്നു എന്നവൻ ആലോചിക്കാണെന്ന്. ആ പേര് അവനു വളരെ ഇഷ്ടപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതാണ്. ആ പേര് ഇടിക്കുന്നുകിൽ മംത്തിൽ രാമദാസു് എന്ന തന്നുറ പേര് എം. ആർ. ദാസു്, രാമദാസു് മംത്തിൽ, റാം ഡി. ഇം ത്തിൽ എന്നു്, എത്തല്ലും വിധത്തിൽ, റംഗിയായി എഴുതാമായിരുന്നു! ആ ചേങ്കകൾക്കു കേരംക്കണ്ണാമംത്ത നന്ന എന്നതാക പരിശുദ്ധതാശയതപ്രമാണു്. വേലപ്പെട്ടു എന്നു വേലായുധസ്വാമി എന്നു വിളിച്ചുകേരംക്കുന്ന ക്രാംക്കു് എങ്ങനെയാണു് മനസ്സുവം തോന്നുക? അതുല്യത്തെ പേരു കേട്ടാൽ അതു വല്ല അതജുഡിവും നൊന്നും തോന്നാം; രണ്ടാമതേതതു കേരംക്കുന്നൊപ്പാം കലം കഴിക്കുന്നതിന്നു കാംതയാണു് മനസ്സിൽ വരുക.

അമ്പുനം സ്നേഹനവിഷാപ്പിൽനിന്നു കടലാസ്സു വോട്ടിത്തു വെള്ളക്കയോ, മഷിക്കപ്പീകർം അടക്കിവെള്ളക്കയോ, മറ്റ് വല്ല മ്രൂത്തിയിലും പ്രാഘ്രതനായിരി

ക്കുകയോ ചെയ്യുന്നോ അല്ലായും തന്റെ വേരി നീറ ലക്ഷ്യം കൊടുത്താണ് അതലോചിച്ച വ്യസനി ക്കാറിലു. “ഒപ്പുപോൾ, തുന്മാർക്കുമ്പോൾ വന്നവോ?” അഭ്യൂക്തിൽ “ഒപ്പൻസിലിനം കടലുസിനമുള്ള അതു ഓർഡർ ഇന്നയച്ചവോ, വേലപ്പോ?” എന്നോ അഭ്യൂക്തി അവനെ വിളിച്ചുകാഞ്ഞും അനേപാശിക്കുന്നും തന്റെ വേരിനീറ സൗന്ദര്യമീനതയെപ്പുറി അവൻ അതുക്കാരിലു. ഒപ്പക്കേരം സ്ഥാക്കട്ടിക്കു ചന്ന “വേലായുധസ്താമീ, ഒരു കപയർ കടലാസ്സും.....എന്നി കൊങ്ക കപ്പി മഷി.....” എന്നിങ്ങനെ കളിയുരകി അതു ജണാപ്പിക്കേന്നതു കേരംകുന്നേപാശാണ് തന്റെ വേരിനീറ അപരിസ്തുതപ്രത്യേകപ്പുറി അവൻ അതലോചിച്ച വേദി കാറുള്ളതു.

അഭ്യൂക്തനീറ മുഴുവനാറിശ്ശുകൊണ്ടു മിക്കവാറും അചന്തനീറ ലോകം അവസ്ഥാനീലിക്കുന്നവേങ്ങിലും, മന സ്ഥിരത്വം അവനീറ ലോകം രേഖാന്തസുകൊണ്ടു നിറ എത്തതായിരുന്നു. വർത്തമാനവ്യത്രം വേണ്ടവോലെ വാക്കിക്കാൻ അവനുകഴിയാറിലു. കഴിഞ്ഞുകിട്ടുത്തുനേ ഒപ്പുപോക്കുത്തിനീറ വർത്തമാനവും കൂത്തുടരി കേരസ്സുകളും സവാക്കുന്നായടെ അരളില്ലാത്ത വൊത്തുയോഗങ്ങളും മറ്റും അവനെ ആക്കണ്ണിക്കാറിലു. പത്രങ്ങളിൽ അതല്ലാതെ മരുന്നു വർത്തമാനവുമില്ലതാണും. അതു കൊണ്ടു തന്റെ നിത്യപ്രവർത്തികൾക്കിടയിൽ കിട്ടുന്ന വിത്രുമസമയം അവൻ ചെലവിട്ടിരുന്നതു ‘രാമഭാസം’ എന്ന വേറിനപ്പുറിയുള്ള ദിവ്യസ്വർണ്ണങ്ങളിലാണ്.

..രാമദിപ്പിനന് അധിവസ്തിപ്പിത്തു നല്ലവേഷണല്ല അഭിവാഹം! ഒപ്പുള്ളതു ദീംകുറയ്ക്കായും രാമദിപ്പിനും കണാതെ ന പ്പി ചെച്ചുകയ്യുമെല്ലു അതുള്ളാണ്.. ആതുയാർപ്പം മലബാറിലുണ്ട്, നിങ്ങനുംാണ്.. ദൗര്യപ്പുക്കുവരുടെ കുരു ദായകരാണ് രാമദാസ്.. പത്രകളിൽ ആയാളോരു വിഭജനാണ്.. സ്കൂൾ വാഷ്ണവനവന്നുരഞ്ഞുലെ കരയിക്കുമ്പോരു തും തും അവൻ സമ്പാദിക്കുന്ന കീത്തിമുഴുകൾ കണ്ണും സുഖം റികളായ വില്ലാത്മിനികൾ അഭ്യന്തരപ്പുടു സന്ദേഹിച്ചു നില്ക്കുന്നുണ്ട്.. അവൻ വിഭാഗങ്ങളും കുരു ലീഡർ ഷട്ടിട്ടു സ്കൂളിനുമുകളിലും നടന്നവോക്കുന്നതു കു സാതെ ആരക്കു റണ്ടാമത്തോന്നു തിരിത്തുനോക്കും.. തവർര ഷട്ടിനു മുളിവു പഠിച്ചേണ്ടു ഫീന്.. അറിയുവാൻ ഇം പുകളിടെ ചില്ലജനാലകളിൽ കൂണ്ടു തന്നെരു പുതി ബിംബത്തിൽ ആയാൾ നടന്നവോക്കുന്നൊപ്പം ദിനാക്കാരിപ്പ്.. കജ്ജുപ്പുട്ടന്നവരോടും സ്വാധുക്കുള്ളറട്ടും അധിവാഹം കു വലിയ അറബക്കവയുണ്ട്.. അവിരുടെ ഉദ്ദേശമനാശി സ ഹായിക്കും.. തന്നെരു ജീവൻ പണ്ണയം വെച്ചും ബൈസ ക്ലിപ്പുകടങ്ങളിൽനിന്ന് അയാൾ കുട്ടികളെ രക്ഷിച്ചിട്ടുണ്ട്.. വെമ്പളങ്ങളിൽനിന്ന് സ്കൂളികളെ അയാൾ രക്ഷിപ്പുട്ടതും.. അതു കഴിത്തു ഉടനെ അവിടെനിന്ന് വി നാറകയും ചെയ്യും.. അവകാടെ കുതശ്ശെത സപീകരി ക്കുന്നോ, താനാരാണുന്നോ അറിയാൻമുള്ള അവകാടെ കു തുക്കുത്തെ. തുള്ളിപ്പുട്ടത്താനോ രാമദാസ് താമസിക്കാ റിപ്പ്.

എന്നും മാത്രകാവുകയുണ്ടായ രാമദാസിനെപ്പു റിയുള്ള തുത്തരം ദിവാസപഘ്നങ്ങളിൽനിന്ന് അവൻ ഇ

ങ്ങനെ വെച്ചുനോ ഉണ്ടത്തെപ്പറ്റം: “വേലായുധൻനായരേ, കൈ ക്ഷുപ്പി പ്രത്യേകിന്നുകൊടും” അങ്കതാടക്കുടി രാമ ചാസും തിണ്ടാധാനം ചെയ്യുകയും, വേലായുധൻ ദിനങ്ങൾ സ്കരണശുഭ്ര ചെയ്യും.

അംഗ ചെവക്കേന്നരം അവൻ രാമദാസിന്റെപ്പറ്റി അതിലോചിച്ചിരിക്കുന്നു. വേലായുധൻ ഡിന്തിനു അച്ചുവന്നു സഹായിക്കുന്ന തത്ത്വത്തിൽ എപ്പറ്റിരിക്കുന്നുണ്ട്? ഒരു പാർസർ വന്നിട്ടുണ്ട്. അതു പെംബിച്ചു അതിലെ സാധനങ്ങൾ കാരണാധി അട കിഞ്ചപ്പുകൊണ്ട് പീടികയുംടെ പിന്നിലെ മരിയിൽ നില്കുന്നുണ്ട്? പാർസലിൽനിന്നു പല തരത്തിലുള്ള മഷിക്കപ്പുകുളം പുറത്തെടുത്തു. കൊ കണ്ണകിലും ചോട്ടിയിട്ടില്ല. സാധനങ്ങൾ പാക്കുചെയ്യുന്നതിൽ ഇം ഇം ദ്രോജ്ജകവാനിക്കാക്കും എന്നെന്നു അവൻ, മഷിക്കപ്പുകുൾ അംഗിയായിവച്ചിരിക്കുന്നതു കണ്ടു, മനസ്സിൽ പിച്ചാരിച്ചു. അങ്ങനെ വിചാരിച്ച കൊണ്ട് അവ ധരതെതിട്ടുകൊണ്ടിരിക്കേ കൈ മഷിക്കപ്പു ഒരുപ്പും അവന്നു കുഴിയുന്നതിനു പീഡക്കയും പൊട്ടിയും ചെയ്യും.

അവൻ ക്ഷുപ്പിക്കപ്പേണ്ടുമാ വാരിക്കൂളിത്തു. സാരമില്ല, കൈ മഷിക്കപ്പു പൊട്ടിയതു പലിയ കാഞ്ഞമല്ല. കവി എത്താൽ കന്നിനു നാലുവൈ വില പീഡം. മഷിക്കപ്പുകു കൂടു കൈ വെച്ചിയെടുത്തു. അവൻ ഷാപ്പിന്നും മരിവാനും ശാന്തത്തുണ്ടുവനു. അതു സന്ദർഭത്തിലുണ്ട് അച്ചുവൻ കൈ ചെ

പിങ്കുട്ടുവും പൊതുക്കണ്ണതു കണ്ടതു്. ചതുരഞ്ചാകാ തത്തിലുള്ള അതു ഏതാണിയും പാക്കറിൽ എന്നാണോള്ളുതെന്നോ. അതു കണ്ണം ഇടനെ അവൻ മനസ്സിലായി. അതവ നീറ വരമരഹസ്യമാണോ. അതുകൊണ്ടോ, അംഗീകാരം അതു പാക്കറു പൊതുക്കണ്ണതു കണ്ടപ്പോൾ അവൻറെ അകം കാഴ്കകയും വൈകകൾ വിറയ്ക്കയും ചെയ്തു. അതു പരിമേ തത്തിൽ അവൻറെ ചക്കയ്ക്കിനും മഷിക്കപ്പീകർഖ ക്കേന്നാ ദെ താഴെ വീണോ പൊട്ടിയേനെ.

കരാഴുമുന്നു വേലായുധൻ കാർഡർ ചെയ്തു പാക്ക റാണോ അതു്. അതിനീറ ഉള്ളിലുള്ളതു കരാകരമായ യാത്രയും സാധനവുമല്ല. പരക്കു അതവൻറെ ക്കു രഹ സ്വമാണോ. നിംബാഗ്രാബശാൽ ഇപ്പോൾ അതു പൊതു ക്കാൻ കിട്ടിയതു്. അംഗീകാരം വൈകവരംമാണോ. ഇടനെ വൈകയിൽ പാക്കറുവിടിച്ചു് വലത്തെ കൈകൈക്കണ്ടോ അതു കൈട്ടിയിരിക്കുന്ന നാട വത്രക്കു അഴിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നോ. അംഗീകാരം മിക്കനും അംഗീകാരം നോക്കിക്കൊണ്ടോ. ക്കു നിമിഷങ്ങരം അവൻ നീനു. ഷാപ്പും ലേപ്പേജുള്ള ക്കു സാധനമാണെനു നു തെററിലുരിച്ചാണോ അംഗീകാരം അതു കൈട്ടശിക്കുന്ന തെന്നോ അവനു മനസ്സിലായി. പെട്ടിച്ചുടെ മുടി നിക്കി അതിനുള്ളിൽനിന്നോ ക്കു കണ്ണം കടലാസ്സുട്ടതു് അംഗീകാരം പാരിച്ചു: “എം. അതർ. ഭാസു്.”

കാഞ്ഞം മനസ്സിലാവാത്ത കരളരിതലാവം മുഖത്തു പ്രകാശിപ്പിച്ചുകൊണ്ടോ അംഗീകാരം ചോദിച്ചു: “എന്നാണോ ഇം എം. അതർ. ഭാസു്? അങ്ങനെ കരാർ ഇവിടെ ഇല്ല ഫ്ലോ.”

ଅରତିଗାନଶେଷଂ ପାକରନ୍ତି ଯୋଗିଗରୁଙ୍କ କଟିଲା
ଲାଗୁଣ୍ଠିତରୁ ଗୋକଳି ଅରତୀରୁଠିମାଂ ପ୍ରବନ୍ଧରୁ: “ହୁତିରେଣୁ
ମେଣ୍ଠପିଲୁଗୁମାଂ ଗ୍ରାମଜୀବଙ୍କୁଲେଖା ଅଭିଭାବିରିକ୍ଷଣରୁ,
ଯେଥେଷ୍ଟୁ?”

“ଆଗେନେବିନିକିଷ୍ଟିଲୁହୁତାଣୀଂ. ଯେଠି ମରାରି କରିତୁ କଟିଲା
ଲାଗୁଣ୍ଠି ଅରତୀପ୍ରିମ୍ପିତାଣୀଂ” ଏହିଙ୍କାମରୁପଢ଼ି ପାରନ୍ତରୁ ଯେ
ଲାଗୁଯଳି ନିଲାଗୁତୁ ଗୋକଳି ନିଲାଗା.

ଅରତୀରେଣୁ, ନିବାରାମ ଅଧିକାରିତରକିନ୍ତିନିଲା ଓ
ଶ୍ରୀମାତି ଆରି. ଅରତୀରୁଠିମାଂ ପରିବର୍ତ୍ତନାକାରୀରେ, ନିରଜଙ୍କ
ଅରତୀରେଣୁ ଅଧିକାରୀଙ୍କାରେଣ୍ଟରେ ପ୍ରାଣରେ ଜୀବାଯିତ୍ରିଷ୍ଟିଲୁ,
ଅରତୀଷ୍ଟୁ? ” ଅରତୀରେଣ୍ଟରେ କିଞ୍ଚାତିକ୍ରମାନ୍ତିକାନିଶେଷଂ ଦେଖିଲୁ
ନାହିଁ କିମ୍ବା ଅରତୀରେଣ୍ଟରେ ଅରତୀରୁଠିମାଂ ହୀନ୍ତିଶ୍ଵରରୁ: “ହୁଣ୍ଟି ଯେ
ଅରତୀରେଣ୍ଟରେ ହୁତିଯାଇଛିଅତୁ ଶ୍ରୀନର୍ତ୍ତିକାନ୍ତିରେ? ରାବୁନ୍ଦିର
ଦ୍ୱାରା. ଅରତୀରେଣ୍ଟରେ, ଶ୍ରୀମାନ୍ତିରୁ. ପି. ଶ୍ରୀଅଶ୍ରୁ. ଯାଦି. ଏହିଙ୍କାମରୁ
ଅରତୀପ୍ରିମ୍ପିକାମରୁହୀରିଗାଲେଖା ତଣ୍ଡରିତାଷ୍ଟି? ଏହିକରୁକେବଂ
ଜ୍ଞାନପାଦ କିମ୍ବିତି!?”

ହୁତ ପାରନ୍ତରୁ ଅରତୀରୁ ପାକରାନ୍ତରୁ କରେନ୍ତି
କେନ୍ତରୁ. ଏହିନୀଟି ହୃଦୟରେ ଉତ୍ସବିଲେଖା ଶ୍ରୀମାନ୍ତି
ରାବୁନ୍ଦିର ପୋକଙ୍କ ପାକରୁକାଳେ
ତ ଉକଳ କେନ୍ତି: ‘ଶ୍ରୀମାନ୍ତି. ଅରତୀରେ, ଶ୍ରୀମାନ୍ତି. ଶା
ନ୍ଦୁ! ପିତ୍ରଇତର ବ୍ୟାଲି ପୋକଙ୍କ ପୋକଙ୍କ କଣ୍ଠିଲେଖ?
ଅରତୀରେ, ଅରତୀରୁଠିମାଂ. କେନ୍ତରିତର ଯେଠି ଜୀବାଯିକିନ୍ତିଲୁ
ପୋଲୁବା?’

வேலாட்டுயள்ளிர துணூமங் கெட்டு. ஒன்று கத்துக்கடலாஸ்கரி லோகத்திலுமூல மர்ராராஸையும் காளிக்கிடையின் சிறவள்ளுவையுமானால்தயூணிகளைப் பற்று கண்பாரம் வைத்துப்பூர்வமாக வேக்களைமொன்றன் சிறவள் தீவிழ்வெட்டுக்கு நனியிழங்கின்று. தூஷ்டியால், தூதா, சிரது எழுஷ்வாஸ் கோதூஶ்வரரினத்துக்கூபினத்து. அரவன் அரத்துக்கோட்டு அரதிக் குலவராயும் தூஶ்வரனிடை. குறுநாயும் நிலைக்குறையும் கைக்குறுத்தியிருக்கிறார்கள் அதுவாறுத்திரவிக்கால் அவைமாந்திரமுடிவுவைக்கு வேறும் அவைகளிர தூஶ்வரின் அங்குளிடு. அது கடாகிமிஷ்டத்திற்கு அதூஶ்வராக்குத்திரைக்கூடாதுதான் பிரதிவெள்ளன் கை தோற்றுக் கொடுக்க வேண்டும்.

விடுமாற்ற அது கூறுகிறீர்மிகுஷ். அவசரஸ்ராணி பிழையார்ய், அரசூத்தின் துளை முனையிலிருந்து அவசமாகிவிட்டாலோ யிரகையிலூ அது பாகீர்த்திமிகுஷத்து விடுவானால் அது லேப் சிழை. அரசூத்தின் ஸபதவே தயாலுவும் மாபூரமானால். ஏ ரூஜிவக்ஞாலூ தயாலுகரும் அரடேயம் வொட்டிக்கை பதிவிலூ. அனாது அவசுலத்திற்கு வருவியதாவன். விடுமிதிகிலூ அரசூத்தினால் ஸபலாவம் வழிபாட்டாக உடுக்கானால். தாங்க விசாரிக்காவோலை மரைஒழுாவகும் விசாரிசுகொலைமுமானால் அரடேயத்திற்கிற மதம் பிழும் தோனாம். அந்த குசுமாயிடுகானால் அவிப்ராயத்து சூரியமுழுவரேந்து அரடேயம் வெண்மாடுக். அரடேயத்தை பூர்வான பிராயம் சென்றால்கூடி ஹதானால் மடு. விடு

ഉന്നു, ത്രഞ്ചപ്പോലുള്ളവരോടുള്ള കമ പറയണ്ടോ എല്ലാങ്ങലാച്ചിച്ചു മകൻ സ്ഥാധാനിച്ചു.

ഇന്നുംനേരനെ ശാന്തമായി കരച്ചാലോച്ചിച്ചു കഴിഞ്ഞത് തിന്നാശേർഷം തന്റെ പാകലാണ് തെററു എന്നവൻ തിച്ചപ്പെട്ടതിയെക്കിലും, കൈമേഖലീനതയും തുന്നത യും അവൻ ബാധിച്ചു. സമിജ്ജിതയും സഹതാവദ്വാം ലഭിക്കാത്ത ഇള ലോകത്തിൽ കഴിച്ചുള്ളടന്നതിൽ യാതൊരുന്നുവുംകിണ്ടിപ്പുന്ന് അവൻ വിചാരിച്ചു. ഇനി കയ്ക്കുന്ന അല്ലെന്ന് അവനെപ്പറ്റിയുള്ള വിശപ്രസവം മതിപ്പും കുറത്തുവരും. പാട്ടതനെന്ന അല്ലെന്ന ഷാപ്പനടത്തിപ്പിലുള്ള മകൻറെ സാമത്ര്യക്കരണിനെപ്പറ്റി അരുക്കേണ്ട മണ്ഡ്: “നിനക്ക് ഇന്ത്യിയവിന്മാല്ലാസം ലഭിക്കാനുള്ള ഭാഗമായി, പാതയാദ്യത്തു വയസ്സു കഴിയുകയും ചെയ്യു. എന്നിട്ടും എന്തിക്കും കൂദാക്കു വയസ്സും നിശ്ചയമാണായി കുന്ന കാഞ്ഞങ്ങൾക്കിടക്കി നിന്നക്കു നിശ്ചയമില്ല” എന്ന് അല്ലെന്ന അവനെ ഇടയ്ക്കു ശക്കാറിക്കാറുണ്ട്. ഇള അരുക്കേണ്ടപോലെ അവൻ കല്പലായി വെറുത്തിക്കുന്നു. കാരണം അതിൽ വാസ്ത്വിച്ചാണും കരച്ചാണിയിക്കുന്നു. അതിലിലധികം അല്ലെന്നപ്പോലുള്ളവക്ക് തന്നെപ്പോലുള്ള ചെറുപ്പശാരടെ അതു ഗ്രഹിച്ചിരുന്നു അലിനാനിക്കാനറിയില്ലെന്ന് കൈ കണ്ണിത്തും ഉണ്ടായിരുന്നു.

എന്നാൽ ഇംഗ്ലീഷ് പുതമ്പ്രജ്ഞായ അലോചന കരാക്കാണ്ട് അധികനേരം കഴിക്കാൻ അവൻ കഴിപ്പത്തില്ല. അതിനുമുമ്പ് കൈ കട്ടി വന്നു, “വേലാഞ്ചും

നായരോ, കയ റീം കടല്ലാസ്സ്” എന്ന ചോദിച്ചു് ആവി
ന്നു് ഈ അതുല്യചനകളിൽനിന്നാണത്തി.

അന്ന റാറ്റി ഉണ്ണാനീരിക്കബോൾ അംഗ്രേഖൻ യാ
തൊന്നാം സംസാരിച്ചില്ല. അവൻ കന്നം പറഞ്ഞതില്ല.
അമ്മമാറ്റം പതിവുപോലെ ഉന്നേഷജത്താർട കാര്ത്ത
വത്തമാനങ്ങൾ പറഞ്ഞുകൊണ്ടിരുന്നു. അതുകൊണ്ടു
അന്ന നടന്ന സംഭവങ്ങൾ അംഗ്രേഖൻ അമ്മയാട പറ
ഞ്ഞിട്ടില്ലെന്നു് അവൻ തീച്ചുപ്പെട്ടത്തി. അതുവനെ അ
ല്ലോ സുന്ദരാഷിപ്പിച്ചു. പക്ഷേ അംഗ്രേഖൻറെ അന്നാതെ
അസഹ്യമായ വൈദമാരാത്തപ്പുറി കാത്തപ്പോൾ അ
ദ്രോഹത്തിനുറെ തല പ്രാട്ടിതെന്നിച്ചുകിൽ നന്നായിര
നു. എന്നു് കയ എന്നാമതെന്ന തവണ അവൻ അതുല്യചി
ചു. എന്നാൽ അവൻ ഒരുപ്പാന്തിങ്ങളും അംഗ്രേഖന
പ്പുറി അഭിമാനംകൊള്ളണമെന്നു് അതുധികമായ ക
രാഗ്രഹം കടികൊണ്ടിരുന്നു. പക്ഷേ ഷാപ്പിലെ സാധന
ങ്ങളെപ്പുറിയും അവ വിറ്റ പ്രണമാക്കണ്ടിനെപ്പുറി
യുമാറ്റം അതുല്യചിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന കയ മറ്റൊപ്പു
നെപ്പുറി കരുപ്പാശു് എത്രക്കണ്ടു് അഭിമാനംകൊള്ളാൻ
കഴിയും എന്നവൻ വിച്ചാരിച്ചു.

ഈ വത്തമാനങ്ങൾ, അമ്മയേറ്റാട പറയുന്ന തരു
ണോ? അമ്മ എത്രതന്നു പുതുവാസല്പ്പുള്ളിവളിഞ്ഞ
കിലും പറയാനാളു കാഞ്ഞും. അംഗ്രേഖനപ്പുറിയുള്ളതല്ല,
അതുകൊണ്ട പറയാൻ പാടണോ, എന്നെല്ലാം വിച്ചാ
രിച്ചും അവൻ മെഴനിയായിരുന്നു.

അത്താഴം കഴിഞ്ഞു ക്രൂയായമെഴുത്തിട്ടു് അവൻ
സിനിമ കാണവാൻ പോവാൻ അംഗ്രേഖൻറെ സമ്മതം ആ

വയ്ക്കുപ്പുട്ട് അമ്മൻ “ഉം...” എന്ന സന്ദരം മുള്ളിയു കില്ലും, “ഈ തണ്ണുപ്പിൽ എഞ്ചാറബന്നകിൽ എന്തും ഫോ വാതെ രിട്ടത്തു വേഗം കിടക്കുകയാണോ ചെയ്യുക” എ സൗം അവൻ കേരളക്കു അമ്മയോടു പറയുന്നതു കേട്ട പ്പോറ്റു സിനിമയും പോകേണ്ടാണോ അമ്മൻ തീച്ചപ്പെട്ടു അഭിജിട്ടും അഭിമുഖാംഗിമിത്തക പുരത്തുറന്നിന സൗം.

നക്കത്രനിഖിലധികാരി ശാന്തമായും അന്തരിക്ഷം.. നിസ്ത്രേഖ്യവും ഒന്നായുള്ളവുമായുന്നിക്കുത്തും, അഭിക്ഷേഖിക്കി മാ നമസ്കാരം നടന്നാവേം ക്രൈസ്തവം താന്നാക്കന്നവിയുള്ളാത്ത വന്നവന്നാനും പ്രലായം ഉണ്ടാവില്ലെന്നും അഭിക്ഷേഖിക്കി മുഹമ്മദ് സിക്കിമ്മൻ തനിക്കുണ്ടു് വിജിന്റു് രജുവൻമുൻകുരു ചെരു കുടിക്കുന്നും പ്രാഥുലുക്കു വിടപ്പുത്തണ്ണേരുത്തു് അതു മുൻസഭനും പ്രാഥുലുക്കു തനിക്കുണ്ടു് തനിക്കുണ്ടു് ഭാവിജീവിതബന്ധവും മുഹമ്മദ് താങ്ങാണും പ്രാഥുലുക്കു വയ്ക്കുകൊപ്പമായിട്ടു് അമ്മൻ പ്രാഥുലുക്കു തനിക്കുണ്ടു് സന്ധാരിക്കാൻ അന്നാക്കണാം അമ്മയോക്കുടു്, ഹാതാല്പുനിയിൽും വിത്രമരമിന്തയുമാണോ ഇല കാരണം ക്കുളാൽ തുരബൻ അമ്മൻനേരും അമ്മയോടു് അതുണ്ടാം കുതജ്ജന്നനാണോ. എനിരിക്കില്ലും അതു വിട്ടിൽക്കിന്നു് രക്ഷപ്പെട്ടവൻ അവൻആരുഗ്രമില്ലും അതു വിട്ടില്ലാണുകിൽ അവന്നെപ്പോഴും വേലപ്പുയായിട്ടുന്നു കഴിയേണ്ടവും തരം അപനാഗ്രമിക്കണ്ടാക്കുടു്, അപകടങ്ങളും അരളുത്താം വെണ്ണും നിംബം നേരിട്ടനു പുതിയ ചെറുപ്പുകൾ നന്നായ രാമഭാസനായിത്തീരാനാണോ.

കാളവണ്ടി

മകരമാസത്തിലെ മുട്ടൽത്തോഡം ബഹായിച്ചു അതിന്റെ
യാഗാത്മകതയിൽ ഗ്രാമപാടങ്ങൾ ക്ഷേത്രവല്ലപ്പുള്ളിയിൽ മുട്ടാൻകു
കിടക്കുന്നതുവോലെ കാണുന്നുണ്ട്! നിര്മാതാത്തിൽ തൃടി കു
കരുവണ്ടി അഭ്യർഷന്തരം നിശ്ചൽപ്പവാലെ ഇഴഞ്ഞുവോ
കാണാണെന്ന്! നബദാരം ദേവാസിന്റെ കു ചിറ്റം ഉയി
ക്കാണുന്നാണോ എന്ന് ശക്തിക്കു അതു വണ്ടിയും അതിന്റെ
ചുറ്റും ഉരങ്ങിക്കിടക്കുന്ന പ്രകൃതിയും അതു നിന്തുല
മായി നില്ക്കുന്നവോലെ അംഗവി! എക്കിലും വണ്ടി മന്ത്ര
ശതിയായി വഴി പിന്നിട്ടുണ്ട്! അതിലിരിക്കുന്ന പതി
നാറുവയസ്സും ഗ്രാമക്കിന്നവും വാട്ട് കഴുത്തില്ലപ്പുടി
ചുവക്കാണ്ടു മനോരാജും വിച്ചാരിക്കുന്നുണ്ട്! തന്നെ
പിന്നുചെറുത്തയിലെ നിത്യസംഖ്യമായ റയിൽവേസ്റ്റുഡി
ഡേപ്പുള്ളി അതു ധാരാ കാളിപ്പു നിശ്ചയമുള്ളതുകൊണ്ടാണു
നാ ‘തോന്നാന്’ എജമാനാത്മകയുടെ ധാതോരു ഫ്രേ
ണ്ണും തുടക്കത്തെന്ന് ‘അതു’ മന്മനം വണ്ടി വലിച്ചു
കൊണ്ടു സ്നേഹിപ്പിക്കുന്ന ലക്ഷ്യമാക്കി നടക്കുന്നുണ്ട്! തവാൽ
സ്നേഹിപ്പിലിട്ട് മെച്ചിൽവണ്ടി ഇപ്പോൾ വോയിക്കുളി
ഞ്ചിട്ടുണ്ടാവും എന്ന വണ്ടിയിലിരിക്കുന്ന ലക്ഷ്മി വിച്ചാ
രിച്ചു. അതു കാണുന്ന കയററം തൃടിയുണ്ട്! അതു കഴിത്തോ,
അതു വളവും ധാടവും തൃടി പിന്നിട്ടാൽ പിന്നെ സ്നേഹി
വണിസ്ഥമായി! അല്ലെങ്കിൽ വേഗത്തിൽ കാളിയെ നട
ക്കാൻ ഫ്രേപ്പിക്കുന്ന കു ചെറിയ മന്ത്രം പുറപ്പെട്ടവി
ചുവക്കാണ്ടു ശ്രദ്ധി മനോരാജുത്തിൽനിന്നുണ്ട്. വണ്ടി
പത്രങ്ങൾ കയറാം കയറിത്തുടങ്ങി. മുംചേട്ടികളും

ചെറിയ പൊന്തകളും ഇരുണ്ടുനില്ലെന്ന് അതു, നിരത്തിൻറെ വലത്തുവശത്തെ വെലിക്കുമ്പോൾ ചെറുവാഴകൾ തശ്ശേരിയില്ലെന്ന് കൈ പറഞ്ഞുണ്ട്. ഒന്നാന്തി യുടെ വീടിനില്ലെന്ന് സഹാരുണ്ട് അതു. ദമയന്തി എന്ന പേര് നാവിന്മേൽപ്പെന്ന് ഉടനെന്തതനെ അതു സാധ്യമാല്ലി കയ്യട മനസ്സിൽ കൈ ഡേം ജനിച്ചു. എന്നതല്ലോ സംസാരങ്ങളുണ്ട് അതു സ്കീര്യപ്പുറി നാട്ടിൽ പരമാട്ടകളും തുംബാവാദം, പാടാട്ടകളും, മധുരയിലായിരുന്നുവെന്നും, വേദ്യോന്മതിയായിരുന്നുവെന്നും, അവിടെ ജോലിയെന്നും, രാസ്തീയക്കണക്കും പും. നിമിത്തം ഇരുപ്പാഴും നാട്ടിലേപ്പേജും മടങ്ങിയതാണെന്നും, ഇപ്പോഴും ഏതാഴിൽ അതുതന്നെന്നാണെന്നും മറ്റും മറ്റും നാട്ടിൽ പല പ്രസ്താവങ്ങളും ബലത്തിൽ നിന്നീരുന്നു. അവളുടെ പേര് ചുഡായുന്നതുപോലും മന്ത്രാദിക്കാരം ദേശ ഭട്ടയിൽ നിഷ്ഠിഭാഗിക്കാണും കരതിയിരുന്നതും. ചുരുക്കാരോട് സപാതത്രപ്പം കാണിക്കുന്ന മുതിൻ്റെ പെണ്ണും കുട്ടികളും അധിക്ക്ഷേപിക്കാൻ അർഹമാർ കുടക്കുത്തെ കയ്യായി എടുത്തിരുന്നതും “എടി, ദമയന്തി അണിന്തോ” എന്നാണും. അതു വലിയ അപരാനമായി ചെണ്ടുകട്ടി കുറഞ്ഞും ചെയ്തിരുന്നു. ഇവക്ക് സംസാരങ്ങളും വിച്ചാരങ്ങളും മറ്റും ദമയന്തിയുടെ വീടിനെറും പരിസരം തനിലെത്തിയപ്പോൾ ലക്ഷ്മിയുടെ മനസ്സിൽ വരകയും അവാദം ഡേപ്പേട്ട വണ്ണി വേഗം തെളിച്ചു നേരയിൽവെ സ്നേഹനിലെത്തുകയും ചെയ്തു. തപാൽസ്ഥാനവി എടുത്തും അവാദം വീടിലേപ്പേജും തിരിച്ചു.

സ്നേഹനിലവരിസരം മിക്കവാറും വിജറാമായിരുന്നു. സ്നേഹനിലനിന്നും പ്രധാനനിരത്തിലേപ്പേജും കത്തവെയു

ഇള ഇരക്കുവും ആ ഇംഗ്ലീഷിൽ നില്ക്കുന്ന വലിയൊരാൽ
പുക്കുവും അതിന്റെ സഹിപ്പത്തായി കരെ വരിയിൽ നി
ല്ക്കുന്ന കമാരണ്ട് ചായക്കടക്കളും കൂടുതലിൽ തുണി
ഷാപ്പും പിന്നിട്ട് അവർ വണ്ണിതെളിച്ചു പ്രോസ്. അതു
തുണിഷാപ്പും മൈക്രോബൈളേജ്ജു വരുന്നോമാത്തെന്ന അവ
ഒഴുകുക്കണ്ടിരും. എന്തെല്ലാം പുതിയതരം ശീല
കളുണ്ടാവും അവിടെ എന്നുവാൻ കാത്ത്. തിരുവാതിരി
ജ്ഞു മുധു രണ്ട് വൈസിനാളും ശീലജും രണ്ട് നല്ല ഇല്ലി
ക്കണ്ണടാട്ടം വാങ്ങുവാൻ കഴിവാത്തകിൽ! എന്നുവാൻ വി
ചാരിച്ചു. അതവർക്കു സാധിക്കും, കണാരേട്ടേനാട് വ
റയേം താമസമേഖിച്ചു. പക്ഷേ അയാളോട് അവർ
വരയില്ല. അഭ്യജ്ഞു കണാരേട്ടേനാ വലിയ പത്രമാ
ണ്. അഭ്യജ്ഞുടെ അപ്പുന്നെന്നു വീട്ടിലെ കരംഗമാണ് അ
യാർ. കരാച്ചു കുച്ചിച്ചുണ്ട്. അതിനു പുറമേ നെയിൽ
വെള്ളും ചുവന്നും തവാൽ കൊണ്ടുവരുന്ന ജോലി
യും അയാൾക്കണ്ട്. അതിനു പതിനേഴുവും കുട്ടികളിൽ
മാസത്തിൽ. കണാരേണ്ട് സപ്രതമായി കൂടുതലിൽ
ഇടിയുള്ളതുകൊണ്ടു മെയിലിന്റെ സമയത്തിനു പാക
ത്തിൽ തവാൽ കൊണ്ടുവരുവാൻ അയാൾ വണ്ണിയിൽ
പ്രോക്കും. ഇടജ്ഞു വല്ല ധാതുക്കാരരജും കിട്ടും. എന്നാൽ
അവരുടെ പക്ഷത്തിനു ധാതുക്കുലിയായി നാലേം അ
ഞോ അഭ്യജ്ഞും ലഭിക്കും. പല വഴിക്കുള്ള ഇങ്ങനെ
പ്രദാനം നിന്നിത്തം ഗ്രാമക്കാരുടെ ഇടയിൽ കാണാറുണ്ട്
കൂടുതലിയുള്ളവനായി കരത്തെപ്പുട്ടിക്കും. ലക്ഷ്മി
യുടെ തള്ളിയായ മാതൃവിനു അയാളേ വലിയ കാഞ്ഞമാ
ണ്. ലക്ഷ്മി കണ്ണാൽ നല്ല കുടിയാണ്. അവർ വഴി

ൻ വരുന്നതായും അവളുടെ ഒരു കണാരൻറെ ശുദ്ധ ദാരികമധികം പതിച്ചുന്നതു മാത്ര ശുദ്ധിച്ചിട്ടുണ്ട്. മകളിടെ ഭാവിത്തേരുയ്യുണ്ടെന്ന സ്ഥിരപ്പുട്ടത്താൻ ഉസുകയായ തല്ലി, കണാരമായി. മകൾ വിശാമബന്ധത്തിലേപ്പെട്ട ദത്തുന്നതു നന്നായിരിക്കുമെന്ന തീച്ചപ്പുട്ടത്തിയിരുന്നു. അയാൾക്ക് പ്രായം കൂടോ കടന്നുവായി എന്നാൽ ദോഷമുണ്ട്. പക്ഷേ അതു സാരചില്ല. അല്ലോ പ്രായം തുടർന്നുതന്നെന്നാണോ? മറ്റൊരു എല്ലാം മുന്നായിരുന്നു തീക്കണ്ണാൽ ചോരേ! കണാരന്തുപ്പാലെ വിശകൾ ലന്നായ ഒരു പുരുഷൻ ആ നാട്ടിലില്ല. അയാൾക്ക് ബീഡിവലിയില്ല, പൊടിവലിയില്ല, കള്ളകടി തുടങ്ങിയ മറ്റു ഭൂളില്ല, തുള്ളമില്ല. ലക്ഷ്മിയെ സുവശായി കാത്തു സംരക്ഷിക്കുന്നതിനു വേണ്ട മുതലുണ്ട്: ഇതിലധികം എന്നാണോ ആനുഗമിക്കാനുള്ളതു? ഇതാല്ലോമായിരുന്ന മാത്ര വിശൻവ വിചാരണത്തി. അതുകൊണ്ട് അവർ ഒക്കേയും കണാരക്കാജും കഴിച്ചുന്നതു അംട്ടപ്പിക്കാൻ നോക്കി. കണാരൻ മിക്ക സമയത്തും അവരുടെ പീടിൽ ഉണ്ടായിരിക്കും. മാത്രമല്ല തഞ്ചായുടെ പ്രോത്സാഹനങ്ങൾക്കാമീതും ലക്ഷ്മിയുടെ പവരിൽ ഒരു രക്ഷാകർത്തൃത്പാദംമുണ്ടി കണാരൻ എടുത്തുപാറു.

പ്രായം ചെപ്പുംതോറും അഭ്യയാട ഇംഗ്രിതം മകൾക്കു തുടക്കത്തു പ്രകടമായിവന്നു. പക്ഷേ അവർ തന്റെ അപ്രിയം പ്രകടമായി കാണിച്ചിരുന്നില്ല. കണാമത്ര കണാരവൈ സംഖ്യാചിത്ര യാതൊരാക്കേചെവും അവർക്ക് പറയാനാല്ല. അയാൾക്ക് പ്രായം അധികമാണുള്ളതും

കാഞ്ചൻ അതുകൂടും അരു ശൈരഹമായി കൂത്താനിടയില്ല. അധികാരിയിടെ പതിനേണ്ടു വയസ്സായ മകൾക്കു മുപ്പ് തെതട്ട് വയസ്സു പ്രായമായ സബ്രീംജിസ്റ്റാർ കണ്ണത്തിന്റെ മേഖലയിലേ ഇള്ളിട വിഭാഗം കഴിച്ചു കൊടുത്തതും! ഇപ്പോൾ നടക്കുന്ന വിഭാഗങ്ങളിടെ കാഞ്ചനത്തിൽ പ്രായം ഒരു ക്രിയ തടസ്സമേയയെല്ലാം, ചുറ്റും നടക്കുന്ന സംഖ്യ ക്രമീകരിക്കിന്നും, വിദ്യാഭ്യാസക്കുയിലും, അതു ഗുണിബന്ധം ലിക്കും മനസ്സിലാക്കിയിരുന്നു. ഇതിനെല്ലാം പുറമേ ദാനാംഖണ്ഡം അഥവാ കണ്ണാടക്കുന്ന വഴിരെ കാണപ്പെട്ടിട്ടിട്ടുണ്ടായാണ്. അഥവാഒളി പെട്ടെന്നു മഞ്ചിപ്പിക്കുന്നതായാൽ അതാണെന്നു മലമായി അവർ കടിച്ചാണിപ്പോവുകയെന്നു വേണ്ടിവന്നേണ്ടാക്കുന്നം അവർക്ക് ദയപ്പെട്ടു.

“വേണ്ടിവന്നാൽ കൂതാണാം ഭേദം,” അന്നു കാല ത്രഞ്ഞ നടന്ന സംഖ്യക്കോത്തും അവർക്ക് ഉള്ളിൽ വിചാരിച്ചു. എന്നും നീചപ്രകാശം അന്നു കാലത്തു കണ്ണാടക്കു ചെയ്യാൻ ചൂഢപ്പെട്ടതും! അഥവാ കാലത്തെഴുന്നെറുവും നിലം തേജ്ജുകയാണും. അതു സമയത്താണും കൂത്തിക്കാൻ വള്ളതും കിട്ടുമോ എന്നു നോക്കാൻ താൻ തൊടിയിലിനും ഓം നടന്നതും. സ്നേഹിൾ ദാപ്പായിയായ കമാരൻ അതു സമയം അതു വഴിക്കു വന്നു. കമാരനം അവർക്കും ത മിക്ക വള്ളം ചന്ദ്രിക്കളും രഹസ്യം അടക്കപ്പെട്ടപ്പറി അതുകും അതാണത്തുടാ. അതും അന്നുരാഗമാണെന്നും ഏറ്റും കൂക്കു ചുണ്ടായിരുന്നില്ല. എന്നാൽ കന്നവർക്കു നിശ്ചയമുണ്ട്: തനിക്കാരാടുകയിലും വിശ്വസിച്ചുവരുതകയിലും പറയാക്കുന്നതു അതു കമാരനോ ദമാത്രമേ പാടിളിച്ച എന്നും അവരുടെ അന്തരാത്മാവും

സിച്ചിങ്ങൻ. അതുകൊണ്ട് തന്റെ മാനസിക ഒസ്ത്രശംസ ഭിം പ്രാരംഭിച്ചുമുള്ളൂം മറ്റും ഇടയ്ക്കു് അവർ കമാരനോട് പറയാറുണ്ട്. അതുനിമിത്തം അവക്ക് തമ്മിൽ അദ്ദേഹ മായ കയ ബന്ധം വരുന്നുവന്നിങ്ങനു.

കമാരനോട് അവർക്ക് പലതും പറയാൻഉണ്ട്. ഈ ട്രജ്യു മധ്യാദലംപിക്കാൻ പുരപ്പേട്ടുന്ന കണ്ണാരനീരു വെ അമാറാഞ്ചും, അതു വിഷയത്തിലുള്ള അമലയുടെ കണ്ണട ജീലും, അമലയ്ക്കു് അയാളിലുള്ള വിശപ്പാസവും, മറ്റു ചില പ്രാരംഭിച്ചുമുള്ളൂം അവർക്ക് കമാരനെ യരിപ്പിച്ചു. സാമാ നങ്ങളുടെ അതിയായ വിലവല്ലപ്പനവാനിമിത്തം അമലയും താരം പണ്ടതേതക്കാർഖം തുടക്കത്തു കണ്ണാരേട്ടുന്ന കടപ്പേ ട്രിരിക്ഷനാവുന്നും, ഈ ദ്രിതങ്ങൾക്കുല്ലാം കയ പ്രധാന കാരണം ഇപ്പോഴത്തെ നാട്ടിലെ കൗപ്പി ശാഖാനും മറ്റും അവർക്ക് സപാഡിപ്രായം പുരപ്പേട്ടവിച്ചു. സഹതാവത്തോടുകൂടി കമാരൻ ഇതുല്ലാം കേട്ടുന്നു.

“അരിയുടെ വില ഇങ്ങനെതന്നെ നില്ക്കുകയാ ണെകിൽ കനകിൽ തൈമാർ പട്ടിണി കിടക്കേണ്ടിവ ആം, അല്ലെങ്കിൽ തോൻ കണ്ണാരേടുനെ...” അവർ ബാക്കി പറയാതെ കമാരനെ നോക്കി.

എന്താണോ ഉത്തരം പറയുണ്ടതെന്നറിയാതെ അയാൾ കയ കോളാസിപ്പു വരിച്ചു്, അതിനീരു ഇതുള്ള കർണ വേർവ്വെടുത്തിക്കൊണ്ട് അദ്ദുമ്പിവനായി നിന്നു.

“ഇതുവസാനിക്കില്ലോ?” അവർ കമാരനെ സംസാരിപ്പിക്കാൻ പ്രേരിപ്പിച്ചു.

“എത്ര?” അരുലോചനിക്കാൻ സമയം കിട്ടാനായി അയാൾ മറ്റപട്ടി പറഞ്ഞു.

“ഈ കഴപ്പുണ്ടെങ്കിലും പാരില്ലുവും.”

“ഉള്ള്, ലക്ഷ്മീ. ഇതവസാനിക്കം. അവസാനിക്കാ തെ കഴിയില്ല. മലസമുദ്ദമായ നമ്മുടെ നാട്ടിന്റെ ഒ രിപ്പം അടത്തു എറിക്കം. അതിനു തെങ്ങെല്ലാവത്തം സംഘടിച്ച പ്രവർത്തനക്കാണ്ട്.” അതു ചെയിൽവേ തുലി കാരൻ കരച്ചാവേശത്തോടെ മറ്റപട്ടി പറഞ്ഞു.

പ്രക്ഷേ അതു പറഞ്ഞത്തിന്റെ മുഴുവൻ അത്മം മന സ്ഥിലാവത്തെ മട്ടിൽ അവർക്ക് കമാരൻറെ മുഖത്തെങ്കിൽ നോക്കി. അയാൾ സണ്ടോഷപൂർവ്വം അവർക്കുക്കായ രാ സ്ത്രീയപംന്ത്രണ്ടാണ് എടക്കശായിക്കുന്നു. നാട്ടിൽ പടന്ന പിടിച്ചിട്ടുള്ള ഈ കഴപ്പുണ്ടെങ്കിലും പാരില്ലുവും എങ്ങനെന്നു നോവുനാബന്ന് അയാൾ വിവരിച്ചു. തല്ലോലം പല ദിനങ്ങളിൽ അരംഭചൈക്കേണ്ടിചെയ്യുമെന്നം മറ്റും മറ്റും കൂടുതലും തുരായിരം കാഞ്ഞങ്ങൾ രാസ്ത്രീയപ്രവൃത്തിയും സിലിച്ചു അതു ചെയ്യിൽവേക്കുലക്കാരൻ’ അവക്കൊടു പറയാണണ്ടായിക്കുന്നു. അഡാളിടെ പ്രവൃത്തിസമയം തെരിവില്ലിട്ടുടി അതിൽ ചിലതെല്ലാം അവർക്കും അപ്പോൾത്തെന്നു വിവരിച്ചുകൊടുക്കാവാൻ അയാൾ തയ്യാറായിക്കുന്നു. എ നാൽ അതു സാധിക്കുന്നതിനുമുമ്പ്, ‘എച്ചു, എ ചുമ്മു’ എന്നാളും തള്ളിയുടെ വിളി വിനകിൽനിന്നു കേട്ട്. വിളി കേട്ട് അവർ തിരിഞ്ഞെന്നക്കിയപ്പോൾ, വിളി യുടെ പിന്നാലെയായി കണ്ണാരേടുന്ന് അവക്കു അംഗപ ജിച്ചു തൊടിയിലെങ്കിൽ നടന്നവയെന്നതു കണ്ട്. അവർ

കമാരനമായി സംസാരിക്കുന്നതു കണ്ടതുവക്കാണാംഗ് കണാരേട്ടൻ്തനെ തൊടിയിപ്പേജ്ഞും ഇരഞ്ഞിവന്നെതന്നും അയാൾ അടച്ചെത്തത്തിയപ്പോൾ മുഖഭാവത്താൽനിന്ന് അവർക്കു മനസ്സിലായി. കണാരേട്ടൻ്റെ വിന്നാലെ അവർ പീടിപ്പേജ്ഞു ചെന്നു. അവിടെ വെച്ചണ്ണായ തള്ളിയും ദേവിന്നുരവും, കണാരേട്ടൻ്റെ സാക്ഷിപറയലും കൂടി കഴിഞ്ഞപ്പോൾ അവർക്കു സഹിക്കവയ്ക്കാതായി. കമാര നെങ്ങും അവശ്രദ്ധിച്ചു പറവിപ്പും ഒരു ത്രിക്കിൽ അവമാന കരമായ പല സൂചവാക്കും കണാരേട്ടൻ്റെ തള്ളിയും കൊടുത്തു. അതുകേട്ട ക്ഷോഭിച്ചു തള്ളി പലതും പറഞ്ഞു. തള്ളി അംഗിനേപ്പും മറ്റൊരിയായി ടുവിൽ “എടി, നാട്ടകംകുടം ദമമയ്ക്കി അയിക്കോ” എന്നും അധിക്ക്ഷമപിച്ചുപോരും അവർക്ക് ദേശവ്യം വ്യസനവ്യം സഹിക്കവയ്ക്കാതെ അകത്തുവോയിക്കിടന്നു. അങ്ങനെ അരയിൽ കുറയ്ക്കുകിടക്കുന്ന അവസരം നോക്കി കണാരേട്ടൻ്റെ അവളുടെ അടക്കത്തിൽ പുന്ന പായയിൽ ഇരിക്കുകയും അവശ്രദ്ധിപ്പിക്കുന്നതുപെട്ടതുവാൻ ശ്രമിക്കുകയും ചെയ്തു. അതിന്റെ തടസ്സം പറയാതെ അവർക്ക് കമിറ്റിനു കുടിനു. കരേക്കിഞ്ഞതുപ്പോൾ അയാൾ ഉച്ചാരവിട്ട് അവശ്രോടു ചേരുമാരാൻ തുടങ്ങി. ഗതുന്തരമലിപ്പുതെ അവർക്ക് അഭ്യാസം വിളിച്ചു; അമു കളിക്കാൻപോരായിരുന്നതുകൊണ്ട് വിളിക്കുകില്ല. ടുവിൽ അനുന്നിച്ചെന്നും പെഞ്ചമാറ്റം അസ്ഥി മായിത്തീർന്നപ്പോൾ അവർക്ക് അയാളുടെ കൈവിടിച്ചുകടക്കി മരിപ്പെട്ടതുകയും മുഖം മാന്തി മുന്നപ്പെട്ടതുകയും ചെയ്തു. തള്ളി കൂടി കഴിഞ്ഞു മടങ്ങിയപ്പോൾ ക

ഒരു ദൂരവുംണ്ട് മോഹാലസ്വപ്പന്തു കിടക്കണ്ണ കണ്ണം രഹിയാണ്. ഇടനെ ചില ശ്രദ്ധകൾ ചെയ്തു; ഒൻ കെട്ടി കിടപ്പുയിൽ അന്നാന്തെ കിടക്കാൻവരേണിച്ചു. പക്ഷേ അന്ന തവാൽ അതുകൊണ്ടുപോരം എന്നതു് അങ്ങ വിഷമല്ലോക്കായിത്തീന്. അതിനു മകവളു പറഞ്ഞയുംാമെന്നു് ഒട്ടവിൽ തള്ളു പറഞ്ഞു് സമാധാനാല്ലേണ്ടിച്ചു. അങ്ങൻ ഭവക്കനോടമായപ്പോൾ അതുകുടിയിലെ അംസഘ്രമായ പരിസരത്തിൽനിന്നു് അവർക്കുള്ളൂം ഒഴിവു കിട്ടി.

എന്നാൽ അതു തണ്ട്രിൽ, എകാന്തമായി മുടക്കു നെതിാന്നരാഖാന്തയിൽ അന്ന കാലത്തു കഴിഞ്ഞെന്ന താഴു സംഭവങ്ങളുംാം കാരണാന്നായി അഞ്ചേലുച്ചിച്ചുകൊണ്ടി ക്കുന്നോപാർ അവയെല്ലാം ചീല ദ്രോപ്പള്ളങ്ങൾ മാറ്റുമാ നേന്നും യഥാത്മത്തിൽ നടന്ന സംഭവങ്ങളുണ്ടെന്നും ലക്ഷ്മിക്ക തോന്തി. “കർക്കര, കടകട” എന്ന ശബ്ദപ്പിച്ചുകൊണ്ടു മുന്നോട്ടു നീങ്ങുന്ന കാളവണ്ണി എന്തിനെ ലക്ഷ്യമാക്കിയാണ് പ്രോക്കന്നതെന്നു് അവർക്ക് ശ്രദ്ധിച്ചി ദി. ഒരു താവഴും സ്ഥിവച്ചിച്ചുവെന്നു മട്ടിനെ സുചിപ്പിക്കുന്ന മനസ്തിയിൽ കാള നേർവചിച്ചിട്ടു് ഒരു ചെറിയ പാതയിൽല്ലെങ്കിൽ തിരികുന്നതും, മുടക്കുമന്ത്തിനെറ്റ് മറവിൽക്കൂടി ഒരു വിടിനെറ്റ് തുച്ഛം അടയിട്ടു പെട്ടില്ല. നേരേമറിച്ചു് അംഗ്രായങ്ങളും അന്നിതികളും തീണ്ടിയിട്ടില്ലാത്ത സുന്ദരമായ ഒരു ലോകത്തിനു് അഭിചുവമര്യി ഗമിക്കയാണ് താഡന്നും, തനിക്കു മുമ്പിൽ വളരെ അകലെയായി ക

മാരനും തൃട്ടകാങ്ങം നടന്നവോക്കനബന്ധനയും മറ്റും അവർ വണ്ണിയിലിക്കുന്ന വിഭാവനയും ചെയ്തു. ഈ സുവകരമായ മനോരാജ്യത്തിൽനിന്ന് അവക്കു ഉണ്ടത്തിയതു പെട്ടുന്ന ഗതി നിലച്ചുപോയ കാളിവണ്ണിയാണ്. യാതൊക്കെ കാരണവും തൃട്ടകാതെ കാളി നടത്തണമെന്ന് അഭ്യർത്ഥിയ പ്രോഫീസി അവർമ്മ അതിനെ തെളിച്ചുകൂടിപ്പും അതു യാതു തുടരാൻ തൃട്ടകാക്കിയില്ല. വഴിക്കു വല്ല തടസ്സവുമുണ്ടായിരുന്നു ദോക്കി. അതു സമയത്താണ്, വണ്ണാ നിന്മിക്കു ഒരു ക്രയ വീട്ടിനേരു മുൻവശത്താണെന്നും അവർമ്മക്കു നല്ലിലായതും. അവർമ്മ ബലബപ്പുട്ട് കാളിയെ തിരിച്ചു തെളിക്കാൻ ശ്രമിച്ചു. എന്നാൽ അതു സ്ഥലം തനിക്കു വരിച്ചിരായി കുറച്ചു വിനൃമ്മിക്കാനുള്ള സ്ഥലംഡാണെന്നും, അതു പതിവുസമയം കഴിഞ്ഞതല്ലാതെ താനവിടെനിന്ന് ഇളക്കില്ലെന്നാരുള്ള തന്റെ മനോഗതത്തെ തലയിൽക്കൊ പ്രകടിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് കാളി അന്നാദാതെ നിന്നും. അതു വീടിനേരു വെള്ളത്തെ ചുമക്കുമ്പോൾ തന്നെ ദോക്കി പരിമാ സിച്ചു ചിരിക്കുന്നവോലെ അവർമ്മക്കു തോന്തി. അധികം അരുളാചിച്ചനില്ലെന്നതിനുമുമ്പും ഉമ്മവാതിൽ “കുട” എന്ന തഴതുനീക്കി തുരക്കപ്പെട്ടുകൂടും. രാത്രി കഴുത്തിപ്പിടിച്ചുകൊണ്ടും ഒരു സ്ത്രീയും പുറത്തു പുറത്തു പെട്ടുകുയ്യം ചെയ്തു. വിളക്കു പൊക്കിപ്പിടിച്ചു മുന്നിൽ അടക്കാനുള്ളിട്ടുണ്ടെന്നും ഉമ്മാത്തു വന്ന നിന്നും മുമ്പായിരുന്നു മനോരാജ്യത്തു വിശ്വാസന്തും. അക്കത്തു വരും, ഖണ്ണാജന്തി അതു ചേരുകാൻ.....”

25. സോവിയറ്റസ്കോൾ	4	0	0
ചേലാട്ട് അച്ചതമേന്തോൻ.			•
26. ഓക്ലോകം	3	0	0
(Wendel Wilkie's One World.)			
27. യുദ്ധമോ സമാധാനമോ	1	4	0
സി. ഉള്ളിരാജാ.			
28. സോവിയറ്റിന്റെ മകൾ	0	8	0
പൊൻകനം ഭാമോദരൻ.			
29. റൈറ്റർമ്മബാ	2	8	0
1943-ലെ സ്ഥാലിൽ സമ്മാനംമായ നോവൽ.			
30. ഗാസിയുടെ തുടട	2	8	0
ശുദ്ധിപരിഷക്ര.			
31. വാൺവിലോൺഡിലെ രാജക്കമാരി	1	8	0
വോർട്ട്ടയൻ.			
32. മനസ്സുപ്പഴക്കൾ—മാസ്റ്റിംഗ്ശാക്കി	1	8	0
33. കൈ സ്കീയുടെ ജീവിതം—മോപ്പസ്സ്.	2	8	0
34. കളിത്തൊഴി—(നോവൽ) ചങ്ങമ്പുഴ	2	8	0
35. ദേവഗീത—ചങ്ങമ്പുഴ	2	0	0
36. സ്കീജനം—കെ. സഹസ്രതിഞ്ചൻ	1	8	0
37. തേനുള്ളികൾ—(ചെറുകമകൾ)	2	0	0
പി. സി. കട്ടിക്ക്ലേൻ			
38. കാളവണ്ടി—	1	8	0
വള്ളത്തൊമ്പി വാസുദേവമേന്തോൻ, വി.എ.			

രത്നിശാസ്ത്രചുമ്പുക്കങ്ങൾ

39. വാസ്തവ്യായനങ്ങൾ കൂടിച്ചൊരും ഒന്നാംഭാഗം	3	8	0
40. " രണ്ടാംഭാഗം	2	8	0
41. ഭാവത്തുറേക്ക്	1	8	0
42. ഇന്നനന്ദിയത്രഞ്ഞാം	1	4	0
43. നിരുച്ചിവിതത്തിലെ രത്നങ്ങൾ	2	0	0
ആകൃതിയിൽ പ്രശ്നങ്ങൾ മുൻപിലായാണ്:			

അവശ്യപ്പെടേണ്ടും മെരുവിലംസാം

മംഗളോദയം ലിമിറ്റഡ്,
അട്ടിവപ്പേരുട്.

പുതിയ പൂസ്കങ്ങൾ

°1.	നുമുക്ക് നേരം തീരുമാൻ (പണ്ഡിതരാജൻ ശ്രീ. പി. എസ്സ്. അനന്തനാരായണരാമസ്സുമുത്ത് അനുസ്ഥാനം എന്ന ഭാഷാവ്യാപ്താന്വേതരാട്ടി)	10	0
2.	മനിമാളിക്ക് വെറുകമകൾ (പൊരുവക്കാട്)	1	8
3.	കപടകേളി—രണ മുഹമ്മദൻ— വിവരങ്കൾ (വള്ളത്രോപ്പം)	1	0
4.	അനംഗനിമിഷം (വെക്കം മഹമ്മദ്‌വാചിർ)	1	4
5.	ജന്മിനം „	1	8
6.	കമാബീജം „	1	4
7.	ബാലുകാലസവി „	1	4
8.	സമാനം (മഞ്ചേരി)	1	4
9.	കടാക്ഷം „	1	0
10.	അനതരിക്ഷം „	1	4
11.	കാലുപിഠിക „	1	8
12.	മാരാവി „	1	0
13.	നിശ്വകൾ—എകാങ്ങനാടകം—(രാമകൃഷ്ണപിള്ള)	1	4
14.	നിശ്വാടം (കടികൃഷ്ണമാരാർ)	1	
15.	വിചാബിപ്പം (കരിപ്പുരുഷ കൃഷ്ണപിള്ള)	1	
16.	കടൽവണ്ണം (കെടാമംഗലം)	1	
17.	അനിച്ചുരം (വെറുകാട്)	0	
18.	നിമിഷം (ഇ. റൈറ്റ്‌ക്രൈസ്ത്യൻ)	1	
19.	പൊട്ടിശമാവ (കെ. പി. ഇ.)	0	1
20.	പുഞ്ചവനം (കെ. വി. എം.)	0	1
21.	കളിത്രോച്ചി—നോവർ—(വണ്ണപുഴ)	2	8
22.	വിവാഹാവാഹന „	0	8
23.	കംടി „	0	8
24.	അന്ധപേരാനം „	0	8

(ഒരുക്കം 3.00 പേജിൽ.)